

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Josh Malerman bu işi biliyor."

—HUGH HOWEY



Bro*Sis

JOSH
MALERMAN

GÖLÜN
DİBİNDEKİ EV



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İKİSİ DE ON YEDİ YAŞINDAYDI.
İKİSİ DE KORKUYORDU. İKİSİ DE EVET DİYORDU.

Mükemmel bir ilk randevıydı:
üzerinde lanıyla kûrek çekilen göller,
sandviçler ve soğuk içecekler.
Ama Amelia ve James oniden suyun
altında yaşımlarını sonsuza dek
değıştiren bir şey keşfettiler.

İki kark.

Bahçesi var.

Ve ön kapısı da açık.

Gökün dibinde bir ev.

Amelia ve James için tek bir kural var:

Evle ilgili soru sormak yok. Peki böylesine
muhteşem bir yerin, bir bedelinin
olmaması mümkün mü?

İki dalgalarmın altındaki evde vakit geçirirken
gerçekler de ortaya çıkmaya başlıyor.

*Bir evin baş olması, orada kimse
olmadığı anlamına mı geliyor?*



Çeviren: Anıl Dağlı



İTİHARİ
@itihari_yayinlari
@itihari_yayinlari
@itihari_yayinlari

15 TL

www.itihari.com.tr
İletişim: 0531 123 45 67
www.itihari.com.tr



Josh Malerman

24 Temmuz 1975'te doğdu. Çıkış kitabı olan *Kafes*, 2014'te yayımlandı. Michigan'da yaşamakta olan Malerman, "The High Strung" grubunun solistidir.

Yazarın yaymevimizden yayımlanan diğer kitapları:

- *Kafes* (2015)

Gölün Dibindeki Ev
Josh Malerman

Orijinal Adı:
A House at the Bottom of a Lake

İlhaki Yayınları - 1192

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editörler: *Alican Saygı Ortanca - Emre Aygün*
Düzeltili: *Ömer Ezer*
Kapak İllüstrasyonu: *Pye Parr*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Nisan 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-647-7

Sertifika No: 11407

©Josh Malerman, 2017
Türkçe Çeviri © Aslı Dağlı, 2017
© İlhaki, 2017

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Josh Malerman

GÖLÜN DİBİNDEKİ EV

Meslihan Akgül

05.04.2014

Çeviren
Aslı Dağlı

*Kur yapmanın çılgınlığına.
Alevler içindeki korku evinin kalbine.
Allison'a.*

1

Bu şimdiye dek aldığım en iyi çıkma teklifi.

Amelia kocaman gülümsedi ve başını aşağı yukarı salladı.

“Yani evet mi diyorsun?” diye sordu James kızın hareketlerini doğru yorumladığından emin olmaya çalışarak.

Nasıl hayır diyebilirim ki?

“Nasıl hayır diyebilirim? Hiç tanımadığım biriyle kanoya binmek ister miyim? Evet. Çok isterim.”

İkisi de on yedi yaşındaydı. İkisi de korkuyordu. İkisi de evet diyordu.

James ter içindeki ellerini kahverengi saçlarından geçirip bir kez daha önlüğüne sildi. Kızı babasının dükkânında ilk kez görmüyordu. Bu onu dördüncü görüşüydü.

“Benim adım Amelia,” dedi dedi kız, oğlanın onu internette bulup ismini öğrenip öğrenmediğini merak ederek.

“Ben de James,” dedi oğlan ve o da gülümsedi. “Sana çıkma teklif edeceğim diye o kadar gergindim ki.”

“Gerçekten mi?” Bunu tüm samimiyetiyle sormuş olsa da oğlanın gergin olduğunun farkındaydı. Kıpır kıpır hali onu ele veriyordu. Kız da gergindi. “Neden?”

James beceriksizce kendi kendine kıkırdadı.

“Ne bileyim... oğlanlar... kızlar... insanlar tanışır... Bilmiyorum! Bu korkutucu!”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Amelia güldü. Oğlanın tekinden çıkma teklifi almak kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. Ulu Tanrım, bu *harika* bir histi. Biriyle çıkmayalı ne kadar olmuştu? Oysa burada, yaz mevsiminin daha ilk gününde bunun olması... doğalmış gibi geliyordu.

Yeni bir gün.

Yeni bir mevsim.

Ve ilk randevuda kanoya binmeyi teklif eden bir yabancıya verilen evet cevabı.

“Şöyle yapacağız,” dedi James, babasının oralarda olup olmadığını görmek için omzunun üstünden arkasına bakarak. “Amcamın gölün orada kendine ait bir yeri var...”

“Bunu az önce de söylemiştin, evet.”

“Öyle ama ilkinin biraz daha ötesinde, *kimsenin* kullanmadığı *ikinci* bir göl daha var. Yani... elbette orayı kullananlar var ama en azından ortalıkta vızır vızır dolanan onlarca sürat teknesi olmayacak. Kıyı şeridi boyunca kürek çekip dağların eteklerine kadar ulaşabiliriz. Ve hemen hemen hepsi, sadece bizim olacak. Dağlar yani.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Amelia başparmaklarını kot şortunun kemer yerlerine geçirirken. İp askılı sarı badisinin altında sırtını yay gibi gerdi. Ama sonra, memelerini fazlasıyla gözler önüne serdiğinden endişelenerek kamburlaştı. Fakat bu defa da fazla kambur durduğundan endişe etmeye başladı.

James en az kız kadar bilemiyordu elini kolunu nereye koyacağını. Babasının nalbur dükkânında olduklarından Amelia’nın burada biraz fazla takılması halinde kararından döneceğinden emindi. *Burası onun geleceği mi?* diye düşünebilirdi. Bir defasında kızın teki ona böyle demişti. Geleceğinin buradan ibaret olup olmadığını sormuştu. James, Amelia’nın da aynı soruyu sormasını istemiyordu. Onun da çekip gitmesini istemiyordu. Eğer kızın aklın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dan geçenler biraz olsun onunkilere benziyorsa o da şu anda birlikte geçirecekleri geleceği, ilk randevularından itibaren bir halı misali önlerine serilecek olan hayatı hayal ediyor olmalıydı. İlk gölde gülüşecekler, ikincisinde öpüşecekler ve bir kanonun içinde evleneceklerdi; Amelia yine bir kanoda doğum yapacaktı. James tüm bunları gözünde canlandırabiliyordu...

“O halde cumartesi görüşürüz,” dedi kız ve James çılgınca bir anlığına kızın cumartesi günü evlenelim dediğini sandı. Yanakları pembeleşti. Bunun fazlasıyla farkındaydı. Yanaklarının. Sonra da bütün vücudunun. Aniden yeterince spor yapmadığını düşünerek kaygılandı. Buradan ayrılırken kızın aklında kalacak şeyin, onun dikkatini dağıtmak için öne sürdüğü dağlar değil de önlüğünün altındaki göbek olacağından kaygılandı.

Ama yine de gülümsemeyi becerdi. Hatta konuşurken sesi bile titremedi.

“Evet, cumartesi. Sabah dokuzda. Burada buluşmak ister misin?”

“Burada mı?” Kız plastik hortumlarla, hortum kelepçeleriyle ve cıvatalarla dolu koridora baktı. İşte o an gelip çatmıştı; nihayet durumun ciddiyetinin, onun işinin ve geleceğinin farkına varıyordu.

“Yani buluşmak istediğin başka bir yer yoksa? Benim için sorun değil.”

“Hayır, hayır,” dedi Amelia rahat görünmeye çalışarak. Aniden çocuğun karşısında kendinden emin görünmediğinden endişelenmeye başladı. “Burası gayet iyi. Burası harika. Cumartesi. Dokuzda.”

James sıkması için elini kıza doğru uzattı ama sonra yaptığı şeyin ne kadar garip görüldüğünü fark etti.

Burası harika.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tam elini çektiği anda kız kendininkini uzattı. Sonra o da elini indirdi.

“Harika.”

“Harika.”

İlk konuşmalarına nasıl son vereceklerinden emin olmayarak boş boş birbirlerine baktılar. Nalbur dükkânının antika hoparlörlerinden, seksenlerin ünlü bir aşk şarkısının akustik uyarlaması yükseliyordu. İkisi de ortamdaki bayağılığı hissedebiliyordu.

“Görüşürüz,” dedi James, sonra da telaşlı adımlarla koridora daldı.

Az kalsın raftaki, bahçe lambalarıyla dolu kutuyu devirecekti. Kutuyu düzeltirken arkasına dönüp Amelia’ya bakmadı. Bunun yerine bir müşteri ya da yardıma ihtiyacı varmış gibi görünen herhangi birini bulmak üzere aramaya çıktı. Ama ondan yeterince uzaklaştığında başını çevirip ona *bakmış* olmayı diledi.

Onun yüzünü son bir kez görmeyi istiyordu.

Cumartesi, diye düşündü. *Onu tekrar göreceksin.*

Dışarıda, arabasına doğru hızla yürümekte olan Amelia, James’in teklifini bir kez daha aklından geçirdi. Çok hoşuna gitmişti.

Bu şimdiye dek aldığım en iyi çıkma teklifi.

James’in uysal bakışlı gözleri onu rahatsız etmemişti. Yumuşak hatlı bir suratının ya da nazik bir ses tonunun olması da.

Elden düşme, sarı renkli Omni’sinin direksiyonuna geçtiği anda, satın almak için geldiği şeyi unuttuğunu fark etti. Yeni bir hortum.

Geri dönmeyi düşündü.

Hayır. Kararını vermişti. Belki de sırf o çıkma teklifini almak için geldim buraya.

Arabayı çalıştırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2

“Çok havalı,” dedi Amelia. “Yeşil renkliymiş.”

Gerçekten de havalıydı. Kahverengi çizgili yeşil bir kanoydu. Tarih kitaplarındaki fotoğraflarda, içinde iki Kızılderili otururken görebileceğiniz, kanolara benziyordu.

“Sağlam da,” dedi James’in Bob Amca’sı. Kot şortu ve iliklenmemiş gömleğiyle 1995 yılından fırlamış gibi görünüyordu. “Fakat bu devrilmeyeceği anlamına gelmiyor.”

Amelia ve James bakiştılar. Çoktan ayak bileklerine dek soğuk suya girmişlerdi.

Birbirlerini doğru düzgün tanımıyorlardı bile.

“Kanoda ayağa kalkmayacağız,” dedi James. “O kadar aptal değilim.”

“Ben de öyle,” dedi Amelia.

“Daha önce hiç kanoyla gezdin mi?” diye sordu Bob Amca, kıza.

Amelia’nın yüzü kızardı.

“Bunlardan birini *kullandığım* söylenemez ama daha önce de kanoya binmişliğim var. Evet. Bu kanoyla gezmek sayılır mı?”

Bob Amca güldü ve kürekleri kanonun içinden çıkardı.

“Bu kürekler sağlam kiraz ağacından yapıldı. Nedenini sormayın. Trish öyle istemişti. Ama onları aldığımızdan beri bir kere bile kullandığını sanmıyorum. Neyse. En azından siz ikinizin süslü mü süslü kürekleri olacak.”

Bob, James'in çoktan kanoya yerleştirmiş olduğu so-
ğutucuya bir baktı.

"Gezintiniz sırasında birkaç bira içmeniz benim
için hiçbir sakıncası yok ama dikkatli olun, olur mu?"
Amelia'ya döndü. "Kaç yaşındasın?"

"On yedi."

Bob durumu değerlendirdi. Fakat yalnızca birkaç sa-
niyeliğine.

"On yedi yaşında bir kız ve bir oğlan," dedi. Bakışları
donuklaştı. Sanki on yedi yaşındaki halini hatırlıyor gi-
biydi. "Muhteşem."

Kanonun ön tarafına geçebilmek için James'in kaval
kemiği derinliğinde suya girmesi gerekmişti. Ama ke-
nardan ayağını atmayı başardı ve öndeki oturağa oturdu.
Amelia da onu takip ederek oğlanın arkasındaki yerini
aldı.

"Çok teşekkürler, Bob," dedi Amelia.

"Hiç önemi yok." Adam sandaletli ayağını kanonun
arka tarafına yasladı. "Şimdi gidip on yedi yaşında olma-
nın keyfini sürün."

Ve onları göle doğru itti.

3

“İşte, göl burası,” dedi James. Sonra sanki dudaklarının arasından dökülen kelimeleri yakalayabilecekmiş gibi parmaklarını şıklattı. Elbette göl burasıydı.

“Büyüleyici,” dedi Amelia.

James kanonun sağ tarafından kürek çekiyordu. Amelia’ysa hem soldan kürek çekiyor hem de kanoya yön veriyordu.

Kızın gözleri suyun kıpırtılı yüzeyinde gezindi.

Su masmaviydi, mavinin yalnızca tablolarla karşılaşabileceğiniz tonlarından biriydi.

Amelia kendini *resim yapıyormuş* gibi hissetti; kürek onun fırçasıydı. Öyle ki tüm bu güzellik, James’le birlikte yaptıkları o basit hareketlerden etrafa yayılıyordu.

“Sence aşağıda ne var?” diye sordu. Ama sonra, hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. Sorduğu soru korkuyormuş gibi görünmesine neden olmuştu. *Orada ne var?* “Yani... ne tür balıklar var?”

James’e şortunun aşağı kaydığını ve tesisatçı çatalının en tepesini görebildiğini söylemeye gönlü elvermedi.

Tesisatçı çatalı. Nalbur dükkânı. Gülümsedi.

“Her türden,” dedi James verdiği yanıttan pek emin olamayarak. “Levrek falan... sanırım yani.”

Kıza bu gölde büyümlü bir şeylerin olduğunu söylemek istiyordu. Gömülü bir hazinenin, gizemli bir gemi enkazının ya da bir canavarın olduğunu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ayrıca öne geçtiğine de pişmandı çünkü oturduğu yerden onu göremiyordu.

Kıza bakmak için arkasını döndü.

Oğlanın gözleri güneş gözlüklerinin ardına gizlenmiş, açık kahverengi saçları kürek çekmekten ter içinde kalmıştı. Arkasındaysa sonsuz bir mavilik uzanıyordu. Ama hayır... pek sonsuz *sayılmazdı*. Dağ etekleriyle birleşen kıyı şeridi gölün sınırlarını çiziyordu. Ve dağlar da ağaçlarla kaplıydı.

Dağların eteklerinde çok sayıda ev vardı. Üçgen kulübeler ve çiftlik evleri. Hiç şüphesiz ailelerin kahvelerini yudumlayıp gün doğumunu ve güneşin gölün üzerinden batışını izlerken oturdukları verandalar. Amelia ağaçların arasında, evlerin arasında ne tür hayvanların yaşadığını merak etti.

Bir teknenin gazı köklediğini duyan James tekrar önüne döndü. Amelia sağ tarafına bakınca kıyı şeridini kendi yaratıyormuşçasma takip eden bir sürat teknesi gördü. Teknenin güvertesindeki bikinili ve slip mayolu dört kişiyi izlerken kanoyu sürat teknesine binmeye yeğleyeceğini şaşkınlıkla fark etti. Kahverengi çizgili yeşil kano. Hem de en klasîğinden. Oğlanla arasında duran soğutucuya baktı; James'in birkaç şişe bira getirdiğini biliyordu. Birkaç tane de sandviç. Bu ona çok daha... zarif geldi. Gazı köklemek yerine kürek çekmek. Avazları çıktığı kadar bağırarak yerine konuşmak. Manzarayı teğet geçmek yerine yerine manzarayı seyre dalmak.

Ansızın gölde sağır edici bir çılgılık yankılandı. James ve Amelia aynı anda sesin geldiği tarafa doğru döndü ve sürat teknesindeki kızlardan birinin kahkahalar içinde teknenin kışından sarktığını ve motora fena halde yakla-

şarak kollarını teknenin ardında bıraktığı dalgalara doğru salladığını gördüler.

Kız sarhoştı. Tasasız. Çok eğleniyordu.

James, Amelia'nın sürat teknesini daha eğlenceli bulmasından endişelendi. Çünkü *hakikaten* eğlenceli görünüyordu. Başka herifler gerçek teknelerine atlayıp kızların çığlıklarıyla gölü inletirken o, amcasının kanosunda oturmuş ter içinde kürek çekiyordu.

Omzunun üstünden bakıp kızın ne kadar hevesli olduğunu kestirmeye çalıştı.

Çok güzeldi. Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Kelimenin tam anlamıyla. Arkasındaki gölün maviliğiyle tezat oluşturan koyu kestane rengi saçları özellikle canlı görünüyordu. James ona çıkma teklif etmek için gerekli cesareti nereden bulduğundan pek emin değildi. Her şey pat diye olmuştu. Bir çırpıda kanodan, gölden ve tüm bunlardan bahsedivermişti çünkü aklına gelen ilk eğlenceli şey bu olmuştu. Ve şimdi daha fazla cesarete ihtiyacı vardı. Daha fazla özgüvene. Hepsi bir anda nereye gidivermişti öyle?

Eğleniyor muydu?

James bakışlarını kaçırıp tekrar önüne döndü.

Suyun içinde bir şey zıpladı. James parmağıyla o yana işaret etti.

“Şunu gördün mü?” diye seslendi omzunun üstünden.

“Hayır ama sesini duydum.”

“Epey büyüktü.”

“Ne kadar büyüktü?”

Geride bıraktığı dalgalar daireler halinde geniş bir alana yayıldı.

“Bilmiyorum. Aşağı yukarı bir somun ekmek kadar?”

Amelia kahkahasını bastırmaya çalışsa da önce kıkırdamaya, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı.

“Aşağı yukarı bir somun ekmek kadar mı? O da ne demek?”

Artık iyiden iyiye kahkahalara boğulmuştu.

James de güldü.

“Yemin ederim. Suyun içinden sıçrayıveren şey, tıpkı koca bir somun çavdar ekmeğine benziyordu.”

Amelia az kalsın ekmekten bahsetmenin karnını acıktırdığını söyleyecekti. Ama aslında acıkmamıştı. Zihninde ıslanmış ekmekler canlanmıştı.

Tanrım, diye düşündü. Söyleyeceklerini kafanda kurup duruyorsun. Bu erkeklerin gözünden kaçmaz! Kızlar söyleyeceklerini kafalarında kurmaya başladıkları anda erkekler hemen durumun farkına varır.

James ise bambaşka düşüncelere dalmıştı. *Lanet olsun. Şu teknedeki herifler kızları artık nasıl heyecanlandırıyorsa, az sonra bikinileri düşecek. Bense çavdar ekmeğinden bahsediyorum. Hadi ama!*

Derken James ayaklarının dibinden bir şey almak için eğildi ve Amelia, oğlanın kambur sırtının ortadan ikiye yardığı ufku gördü. Dağlar, kanonun burnunun iki yanından yelpaze misali açılıyorlardı. Manzara inanılmazdı.

James olduğu yerde doğruldu. Başparmağıyla işaret parmağı arasında bir örümcek tutuyordu.

“Bir örümcek!” dedi oğlan. Amelia örümceğin epey büyük olduğunu görebiliyordu. En azından onu korkutmaya yetecek kadar büyük olduğunu.

Yere, ayakkabılarının etrafına bakındı. Üzerinde oturduğu havluyu kontrol etti.

“Lanet olsun,” dedi.

“Ondan hoşlanmadın mı?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hayır... yani... ondan hoşlanmadığımdan değil ama...”

“Örümceklerden korkar mısın? Biraz korkuyor gibi görünüyorsun? O halde ondan kurtulacağım.”

“Hayır! Onu nereye bırakacaksın ki?”

James kanonun iki yanına baktı.

“Suya?”

“Hayır, hayır. Bu çok korkunç. Sırf ben korkuyorum diye denize atıldığını bilerek yaşayamam.”

Yaşayamamak? Denize atmak? Dudaklarından dökülen her kelime Amelia'ya yanlış geliyordu. Bu sözcükler onu tanımlamıyordu. Onu James'e anlatmıyorlardı.

“O halde yapacak bir şey yok. Görünüşe göre bizimle kalacak.”

Ama kızı yardım etmek istiyordu. İstedığı son şey kızın korkmasıydı. Sürat teknesindeki herifler muhtemelen gün boyunca karşılarına çıkan her örümceği öldürmüşlerdi.

“Tamam,” dedi Amelia. “Ama benim için gözünü onun üstünden ayırma, olur mu?”

James örümceği kanonun ucuna bıraktı ve ileriye doğru işaret etti.

“Şuraya bak,” dedi. “İkinci gölün girişi işte, orada. O civarda hiç ev yok.”

Amelia dağların eteklerini işgal eden ağaçların arasından fırlayan bir çatıya baktı. Batıyor gibiydi ya da saklıyor gibi.

“Kulağa çok hoş geliyor,” dedi.

Ve ikinci göle doğru küreklere asıldılar.

4

Amelia bunun mümkün olabileceğini hiç sanmazdı, hatta buna ihtimal bile vermezdi ama ikinci göl gerçekten de ilkinden *daha* güzeldi.

Ve çok daha ıssızdı.

Kabaca ilk gölün üçte biri kadardı ve kıyı şeridini istila eden ağaçlar o kadar sıkı ki sanki hiç toprak yokmuş gibi görünüyordu.

Sanki suyu taşıyan ağaçlarmış gibi. Sütunların üstünde yükselen bir göl misali.

Suya ne demeli?

Göz kamaştırıcıydı. Kızın yalnızca fotoğraflarda gördüğü o tropik sahillere hiç benzemiyordu. Onlardan bile daha güzeldi. Gördüğü en berrak sulara sahipti.

“Burası...” dedi ama sonra durdu. Kürek çekmeyi de kesmişti. Küreği bacaklarının üstüne yatırıp kollarını sıyırdı ve etrafını *seyre* daldı.

James kürek çekmeye devam etse de yavaşlamıştı; gördüklerini sindiriyordu.

Amelia kanonun soğuk suyu yararken çıkardığı sesi dinledi. Sanki bütün balıklar uyuyormuşçasma kulaklarına çalınan tek ses buydu. Derken gözü sudaki bir yansımaya takıldı; *kendi* yansımasına, koyu kestane rengi sazların arasında kıpraşan altın bir sikkeye benzeyen yüzüne.

Kanonun yeşil renkli gövdesi sanki buraya aitti. Sanki ikinci gölün ayrılmaz bir parçasıydı. Sanki burası için yaratılmıştı.

James'e içinden teşekkür ederek önüne baktı ve onun da küreğini bacaklarının üstüne bırakmış olduğunu gördü. Sağ tarafına bakıyordu. Bu sayede Amelia oğlanın profilini açıkça görebiliyordu. Çıkma teklifini kabul ettigineyse çok ama çok memnundu.

"Aç mısın?" diye sordu James bakışlarını sağ taraftaki heybetli ağaçlarla bezeli kıyı şeridinden ayırmadan.

Kendisi açtı. Hem de suya açıldıklarından beri. Ama önce ona gölü göstermek istemiş, ikinci gölün ortalarına gelene dek beklemeyi uygun görmüştü. Ya konuşacak hiçbir şey bulamasalardı? Sorun değildi. Yiyecek bir şeyler getirmişti. Eğer konuşacak hiçbir şey bulamazlarsa, ögle yemeklerini yerken laflayabilirlerdi.

"Evet," dedi Amelia.

James bacaklarını dikkatli bir şekilde oturağın öteki tarafına attığı sırada Amelia, Bob Amca'nın devrilme konusundaki uyarılarını anımsadı. Suyun içinde çırpındıklarını ve kanonun battığını gözünün önünde canlandırabiliyordu. Ortalıkta onlara yardım edebilecek tek bir tekne yoktu. Kıyıya kadar yüzmek zorunda kalacaklardı. Soğutucuyu da diğer eşyalarını da kaybedeceklerdi.

Artık tamamen Amelia'ya dönen James dizlerinin üstüne çöktüğü anda kano sertçe iki yana sallanınca Amelia kenarları kavradı. James ise soğutucuya doğru uzanırken eli havada öylece kalakaldı.

Derken kano yavaşça salınarak durdu.

Birbirlerine baktılar ve kahkahalara boğuldular.

"Üzgünüm," dedi James. "Bu pek akıllıca değildi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ramak kalmıştı.”

Gerçekten ramak mı kalmıştı? Öyle değilse bile en azından onu korkutmaya yetmişti.

“Üzgünüm,” dedi oğlan tekrar.

“Hayır. Endişe etme. Bir an boğulduğumuzu hayal ettim.”

Yine aptalca bir laf mı etmişti?

James de kendini aptal gibi hissediyordu.

“Hindili sandviç?” diye sordu. “Patates cipsi? Su?”

“Kulağa güzel geliyor. Fast food zincirlerinden alınmış sandviç menülerine benziyor.”

Aptalca bir şaka daha. Etraflarındaki her şey o menülerin yapaylığından böylesine uzakken kim fast food zincirlerinden alınmış sandviç menülerinden bahsedirdi ki?

Ama James gülümsedi. Sonra alüminyum folyoya sarılmış iki sandviç, iki şişe su ve iki paket sade patates cipsi çıkardı. Amelia’ya kendisinininkileri verdi. Sonra temkinli bir şekilde ayağa kalkıp oturağına döndü.

“Hortumunla ilgili bir sorunun mu var?” diye sordu James ona.

Amelia ağzı tıka basa dolu halde gülmeye kalkışınca öksürmeye başladı.

“İyi misin?”

“Evet,” dedi kız, sonra yutkundu. “Ve evet, hortumla ilgili bir sorunum var. Dükkânına uğradığım sırada yenisini almayı tamamen unutmuşum.”

“Orası benim dükkânım değil.”

James bunu o şekilde söylememiş olmayı diledi. Dükkânın sahibinin babası olduğunu Amelia’ya söyleyip söylememeye henüz karar vermemişti. Yoksa kız zaten biliyor muydu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hortumunun nesi var?” diye sordu kıza.

“Delikleri var.”

“Sorunun kelepçeden kaynaklanmadığından emin misin?”

“Kelepçe de nedir?”

Birkaç metre uzakta suyun hemen üzerinde bir kuş uçuyordu. James, Amelia'nın bacaklarına baktı.

“İki hortumu birbirine bağlayan şeye kelepçe denir. İki hortum mu kullanıyorsun?”

“Evet, öyle.”

“O halde sorun muhtemelen kelepçededir.” Sandviçinden bir ısırık aldı. Kuş tekrar göğe yükselmişti. Amelia'nın teni gözüne öylesine yumuşak, öylesine pürüzsüz görünüyordu ki. “Hortumlardan birinde o bahsettiğin deliklerden birini gerçekten gördün mü?”

“Sanırım gördüm.”

“O zaman sorun kelepçede olmayabilir. İki şekilde de tamir edebilirim.”

“Gerçekten yapabilir misin?”

“Tabii ki. En azından sana nasıl yapılacağını göstereyim. Böylece hortumlarını kendi başına onarabilirsin. Zaten ne kadar kolay olduğunu sen de görürsün. Tamir işleri yani. Bir şeyin topu topu ne kadar parçası var ki zaten, haksız mıyım? O yüzden işe, arızalı olan parçanın hangisi olduğunu bulmakla başlarsın.”

“Tamam.”

Tepelerinden bir kartal geçti ve kıyı şeridine doğru kanat çırparak ağaçlardan birinin tepesine kondu.

“Vay canına,” dedi James öge yemeğini soğutucunun üstüne bırakırken. “Bahse girerim onu yakından görebiliriz.”

Bulundukları yerden bile Amelia ağacın tepesindeki kuş yuvasını görebildiğini düşündü. Kuşa ev sahipliği yapan, ince dallardan örülmüş koca bir yuva.

“Hadi deneyelim.”

James çoktan önüne dönmüştü bile.

“Hazır mısın?” diye seslendi kıza.

“Hazırım.”

Çabucak ağaçlara doğru kürek çekmeye koyuldular. Kartal hâlâ yuvasındaydı. Yaklaşmalarını izliyor gibi görünüyordu. Yeterince yaklaştıklarında James küreğini suya daldırdı ve kano hafifçe dönüp suyun üstünde süzülerek kıyı çizgisinin hemen yanında durdu.

James, Amelia’ya döndü ve işaret parmağını dudaklarına götürdü.

Ama Amelia dayanamayıp konuştu.

“Vay *anasını*,” diye fısıldadı. “Daha önce bunlardan birini hiç bu kadar... *yakından* görmemiştim!”

Bu iyi oldu, diye düşündü James. Bir kartal en az şu sürat teknesi kadar heyecan verici olabilirdi.

“İnanılmaz,” dedi.

Amelia fotoğraf makinesini yanında getirmiş olmayı diledi. Ama sonra buna pek aldırnamaya karar verdi. Bir dahaki sefere getirebilirdi. Derken daha şimdiden bir sonraki buluşmalarını düşündüğünü fark etti.

Uzun bir süre boyunca kuşu incelediler. Neticede kuş, avlanmak için havalanıp oradan uzaklaştı. Amelia kuşun izlediği rotayı gözleriyle takip etmeye koyuldu. Ta ki gözü ondan çok daha aşağılarda bir şeye takılana dek.

“O da ne?” diye sordu.

James başka bir kuş görmeyi bekleyerek etrafına baktı.

“Neyden bahsediyorsun?”

“Şundan,” dedi Amelia küreğiyle ileriye doğru işaret ederek.

“Hiçbir şey görmüyorum.”

“Bu... küçük bir köprü olabilir mi?”

James elini gözlerine siper edip gözlerini kısarak kızın işaret ettiği yere baktı.

“Buralarda bir köprü gördüğümü hatırlamıyorum. Ayırıcı hâlâ neyi kastettiğini anlayabilmiş değilim.”

“Şuradaki koyu renkli çam ağacını görüyor musun?”

“Hangisini?”

“Uzun olanı. Diğerlerinden daha uzun olanı...”

“Evet, görüyorum.”

“Tamam, şimdi o ağacın köküne doğru in ve... bir... iki... üç ağaç yana bak.”

James kızın dediğini yaptı. Ve gördü.

“Ah, vay canına. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama bir dakika. Galiba ne olduğunu biliyorum.”

“Neymiş?”

“Küçük bir yola benziyor. Betondan yapılmış. Sanırım korucular tarafından kullanılıyor. Servis yolu gibi bir şey.”

“Ah.”

James gülümsedi.

“Oraya göz atmak istiyorsun, değil mi?”

Amelia omuzlarını silkti. Hiçbir şeye hayır demek istemiyordu. En azından bugün değil.

“Evet. Neden olmasın?”

“Tamam,” dedi James. “Ben de isterim.”

Böylelikle kıyı şeridindeki ağaçların arasına gömülmüş beton yola doğru kürek çekmeye koyuldular.

5

“Daha önce biriyle çıktığında neler yapardınız?” diye sordu James omzunun üstünden.

“Ne?”

“Diğer randevuların neye benziyordu?”

“Buna benzemediği kesin,” diye seslendi kız. “Sinema. Akşam yemeği.”

Güzel, diye düşündü James.

“İlk randevuda sinemaya gitmek hiç iyi bir fikir değil,” dedi.

“Evet.”

“Film güzel olsa bile.”

“Evet.”

Amelia, *tanımadığın biriyle karanlıkta iki saat oturarak onun hakkında pek çok şey öğrenebilirsin*, gibi zekice bir şeyler söylemeyi düşündü. Ama tek kelime etmedi çünkü aklından geçen şeye kendisi de pek inanmıyordu.

“Bir keresinde,” dedi kürek çekip kanoya yön verirken, “oğlanın biri beni ailesinin Obega’daki kulübesine götürmüştü.”

“Bu kulağa hoş geliyor.”

“Annesiyle babası da oradaydı.”

“Yok artık. Daha ilk randevunuzda annesi ve babasıyla mı tanıştın?”

“Evet. Aynen öyle.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

James güldü. Amelia da öyle. Rahatça gülüyorlardı ama huzursuz bir halleri de vardı.

“Betonun hemen altındaki arapsaçına dönmüş çalıları görüyor musun?” diye sordu kız.

“Görüyorum, evet.”

“Sence neyi gizliyor?”

Artık, betonun altında bir tünel olduğunu görece kadar köprüye yaklaşmışlardı ama kırmızı, parlak yeşil, siyah ve turuncu gibi renkler gözlerini aldı.

Grafitiler. Hem de sürüsüyle. Onlara tamamen anlaşılmaz gelse de başka birine bir şeyler ifade eden tuhaf kelimeler.

“Serseriler,” dedi Amelia ama sonra, öyle söylememiş olmayı diledi. Bu ancak annesinin söyleyeceği türden bir şeydi. Neden dudaklarından dökülmeden önce komik olduğunu düşünmüştü ki? Neyin komik olup neyin olmadığını bilmiyor muydu yoksa?

“Ne?”

Tekrarlamayacaktı.

“Daha yakına,” dedi onun yerine. “Hadi biraz daha yaklaşalım.”

“Tamam.”

Ağaçların gölgelerinin düştüğü su, kıyı şeridi boyunca daha koyu renkliydi. Amelia gölün burada daha derin olup olmadığını, tünelden akan suların derinlere ulaşp ulaşmadığını merak etti.

“Bir insanın başından geçebilecek en kötü ilk randevu bana denk geldi,” dedi James kürek çekmeye devam ederken.

“Öyle mi?”

“Evet. Bir kıza bovlinge gitmeyi teklif ettim. O da teklifimi kabul etti. Planım birkaç arkadaş daha davet edip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

eğlenceli bir gece geçirmekti. Ama kimse gelemedi, herkes teklifimi reddetti. Ben de kendimi hiç tanımadığım bir kızla bovlinge giderken buldum.”

“Bu konuda gayet iyisin.”

James omzunun üzerinden baktı. Amelia gülümsedi.

“Aslına bakarsan çok fazla kıza çıkma teklif etmiyorum. Tabii eğer kastettiğin buysa.”

“Kastettiğim şey, tanımadığın biriyle zaman geçirmek konusunda gayet iyi olduğundu.”

“Öyle miyim?”

“Evet.”

Amelia gülümsedi. James onu öpmek istiyordu.

“Teşekkürler,” dedi. Ve bunu son derece içten söylemişti. “Neyse işte bovlinge gittik. Hoş bir kızdı ama çok utangaçtı. Bu yüzden onunla sohbet etmekte çok zorlandım. Ona neler yaptığını sordum ama bu bile hiç kolay olmadı. Sonra topu atma sırası ona geldi ve kulvara doğru yürürken kayıp kolunu kırdı.”

“Yok artık.”

“Hem de dirsekten.”

“Vay canına.”

“Evet. Korkunçtu.”

Artık tünele birinin şişmiş, pörtlek gözlü ve damarlı bir penis çizdiğini görecektik kadar yaklaşmışlardı.

“Serseriler,” dedi James ve Amelia o kelimeyi tekrar etmiş olmayı diledi.

Tünele girmeden yaklaşabilecekleri kadar yaklaşmışlardı. Böylece kürek çekmeyi kestiler ve suyun üstünde süzülürken tünelin içine göz attılar.

“Hey,” dedi James. “Tünelin diğer ucunda başka bir göl daha olabilir.”

Amelia oğlanın ne demek istediğini anladı.

“Hiç diğ er tarafa ge çmedin mi?”

“Hayır. Kanonun oraya sığacağından bile pek emin değılim.”

Amelia’nın gözünün önüne, tünele sıkışmış halleri geldi. Suyun içinden, şişkin, p rtlek gözlü ve damarlı bir penis yükseliyordu.

“Sığacağıımıza bahse girerim,” dedi kız.

“ yle mi diyorsun?”

“Evet.”

“Pekâlâ,” dedi James. “Hadi deneyelim.”

6

Daha tünele girer girmez kano beton duvarlara sürtünce James, Bob Amca'sım düşündü.

Lanet olsun. Boya.

Yeşil boya. Sıyrıklar.

Kano tünele sığmıştı. Ama ucu ucuna.

Tünel, kürek çekemeyecekleri kadar dardı. Öyle ki kürekleri dizlerine yatırmaları bile olanaksızdı. James kendisinininkini kanonun zeminine bıraktı. Amelia da aynısını yaptı; parmaklarının ve avuçlarının yardımıyla duvarlara tutuna tutuna tünelde ilerlemeye koyuldular.

Vazgeçmekten hiç bahsetmediler. Geri dönmekten de.

James sırt çantasından bir el feneri çıkardığında Amelia şaşırdı. Bu hareket, tünelin ne kadar karanlık olduğunun altını çiziyordu adeta.

Zaten daracık olan tünelin iyice daralacağını ve er ya da geç sıkışıp kalacaklarını düşünmeden edemiyordu. Ama ne tünel daraldı ne de sıkışıp kaldılar. Sadece kanonun boyası biraz daha sıyrılıp döküldü.

Yolun yarısını iki büküm katetmek zorunda kaldılar, hatta üçte ikisinde o kadar çok eğilmeleri gerekti ki omuzlarıyla dizleri aynı hizaya geldi.

"Tıpkı tabut gibi," dedi Amelia. Bu, zihninde ona daha komik gelmişti.

James kesik kesik soluk alıp veriyordu. Bu hiç de kolay bir iş değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Şuradakine bak,” dedi. Kelimenin tam anlamıyla iki büküm halde, elindeki fenerin ışığını kanonun küpeştesinden yalnızca üç santim kadar uzaktaki duvara doğrultmuştu.

Bu, koca memeli bir çöp kadındı. Memelerinden süte benzer bir şey fışkırıyordu. Diğer çöp kadınsa dizlerinin üstüne çökmüş vaziyette dilini dışarı çıkarmış, sütü karıştılamaya hazırdı.

“Vay canına,” dedi Amelia. “Sanatçı eli değmiş bir tünel. Azgın vandallar.”

Kızın o kelimeyi söylediğini duymak James'in hoşuna gitmişti.

Azgın.

Çizimin otuz santim kadar yanında pembe harflerle “ÇÖPÇATANLAR” yazıyordu.

Güldüler. Ve kahkahaları tünelde yankılandı.

“Bir saniyelğine durabilir miyiz?” diye sordu James.

“Burada mı?”

“Evet. Canıma okundu.”

“Tamam.”

James ışığı kapattı. İkisi de kesik kesik soluk alıp veriyordu. Amelia, oğlanın feneri çenesinin altına getirerek açtığını ve grotesk dudakları ile kaşlarıyla yüzünü aydınlatıldığını hayalinde canlandırdı.

“Başımdan tuhaf bir randevu daha geçti,” dedi James karanlıkta.

“Bundan daha mı tuhaf?”

“Kasabada Rita’s diye bir kafe vardı. Rita’s’ı hatırlıyor musun?”

"Evet."

“Tamam. Durmadan oraya gidip kitap okurdum. Kendimi iyiden iyiye Agatha Christie okumaya kaptırmıştım ve...”

“Bekle. Bekle. Agatha Christie mi?”

“Evet.”

“Büyükanne Agatha Christie okur.”

“Harika bir yazardır.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Tamam.”

“Ciddiyim.”

“Sana inanıyorum. Sonra ne oldu?”

“O kız da Agatha Christie okuyordu ve sohbet etmek için yanıma gelirdi. Hangi kitabını en çok sevdiğimi sordu. O tür şeyler.”

“Kulağa iyi bir başlangıçmış gibi geliyor.”

“Sanırım öyleydi. Derken bana çıkma teklif etti.”

“Ne yaptınız?”

Seslerinin yankıları tiz ve keskindi. Soluk sesleri sanki iki kişiye değil de dört kişiye aitti.

“O akşam kafe kapandıktan sonra onunla takılmayı isteyip istemediğimi sordu. Tek söylediği buydu. Ben de tamam dedim. Ama sonra masasına geri döndü ve her şey son derece garip gelmeye başladı. Çünkü az önce randevulaşmış olmamıza rağmen o kendi masasında oturmuş kitabını okurken ben de kendi masamda oturmuş kitabımı okuyordum. Birbirimizle konuşmuyorduk bile. Kafeden çekip gitmek istedim ama onu ekmiş gibi olacağımı düşününce kendimi çok kötü hissettim. Ben de planladığımdan seksen sayfa daha fazla okudum. Aradan geçen zaman boyunca o da kafenin diğer köşesindeki masasında oturup kitabını okumaya devam etti. Ve kafe kapandığı anda kararlı adımlarla yanıma gelip, ‘Hazır mısın?’ diye sordu. Ben de evet dedim. Onun evine gidip film izlemeyi önerdi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Vay canına,” dedi Amelia. “Hastane bilekliği de takıyor muydu?”

“Ne?”

“Sonra neler oldu?”

“Onun evine gittik. Bodrum katına indik. Kanepenin iki ucuna oturduk.”

“Yanına oturamama kompleksi mi varmış?”

James güldü.

“Evet, vardı! Bana bakıp, ‘Daha önce *The Woodsman*’i* izledin mi?’ diye sordu. Şimdi izin verirsen ben de sana so-
rayım Amelia, daha önce hiç *The Woodsman*’i izledin mi?”

“Hadi be! İlk randevunuzda o filmi izlemiş olamazsınız.”

“İzledik,” dedi James. “İzledik.”

Amelia güldü. Sonra bir kez daha gülmeye başladı.

“Hazır mısın?” diye sordu James. “Sanırım yeterince dinlendim.”

“Evet.”

Bir kez daha avuçlarını kaygan duvarlara dayayıp kendilerini ileri doğru itmeye koyuldular. Kanonun harekete geçmesiyle birlikte sürtünme sesleri geri döndü.

Önlerinde günışığı vardı. Ama ışığın ötesinde hiçbir şey göremiyorlardı. En azından şimdilik.

İttirdiler. Amelia ter damlalarının göğüslerinin ve belinin iki yanından süzüldüğünü hissedebiliyordu.

Nihayet oturdukları yerde biraz doğrulma fırsatını buldular. Yolun yarısını arkalarında bırakmışlardı.

“Neredeyse çıkacağız,” diye seslendi James.

Ve kano sıkıştı.

Hiçbir şekilde yerinden oynamayacakmış gibi duruyordu.

* (İng.) Ormancı. Başrolünü Kevin Bacon’ın oynadığı 2004 yılı yapımı ABD filmi. –çn

“Lanet olsun,” dedi James.

“Lanet olsun.”

“Yine de vazgeçmeyelim. Tüm gücümüzle itelim, ne dersin?”

“Kanonun çizilmesinden endişe etmiyor musun? Boya seni de endişelendirmiyor mu?”

“Endişelendiriyor.”

“O konuda ne yapacağız?”

“Babamın dükkânından biraz boya alırım.”

“Babanın dükkânı mı?”

“Lanet olsun.”

“Ne oldu?”

“Çalıştığım nalbur dükkânının sahibinin babam olduğunu sana söylemek istemiyordum.”

“Bunu neden bana söylemek istemedin?”

“Bilmiyor muydun?”

“Hayır. Ama bu harika.”

“Geleceğimin o dükkândan ibaret olduğunu düşüneceğinden kaygılandım.”

“Gerçekten mi?”

Elbette bu, oğlanın onunla bir gelecek hayal ettiği anlamına geliyordu. Amelia nasıl hissetmesi gerektiğini bilemiyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu James.

Amelia konunun değişmesinden memnundu. İkisi de öyleydi.

“Hazırım.”

Ellerini duvarlara yasladılar. Ve o anda yeni bir ses duyuldu; bükülen metalin sesi. Amelia bundan iyi bir müzik grubu adı olacağını düşündü.

Bükülen Metal.

James homurdandı ve tüm gücüyle ittirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kanonun ucundan içeri sular doldu. Sesi kulağa berak, soğuk ve taze geliyordu.

Tüm güçleriyle bir kez daha yüklendikleri kano niha- yet sağır edici bir ciyaklamayla sıkıştığı yerden kurtuldu.

Kano, son bir gayretin sonucunda tünelden süzülerek çıkarken yüzlerine soğuk hava çarptı ve kendilerini otu- raklarına bırakıp arkalarına yaslandılar.

Kano üçüncü gölün yüzeyinde yavaşça sürüklenirken hiçbirinin aklına eğilip de ayaklarının dibinde yatan kü- rekleri almak gelmedi.

“Vay anasını,” dedi Amelia.

“Evet,” dedi James. “Vay anasını.”

7

Üçüncü göl iskân edilmiş görünüyordu ya da eskiden öyleymiş gibi... Belki de servis yolunu her kim kullanıyorsa buraya o kadar sık geliyordu ki enerjisinin birazını arkasında bırakmıştı.

“Kurtuluşumuz,”* dedi Amelia. Ama söylediği aptalcaydı. Tennessee’nin ormanlık iç kısımlarında değillerdi. Ayrıca kanoya binmiş herkes bulundukları yer hakkında tuhaf hissettiklerinde böyle söylerdi zaten.

Buradaki kıyı şeridi koyu yeşil renkli çalılarının arasından yükselen uzun çam ağaçları tarafından istila edilmişti.

Su bulanıktı; göl tabanındaki çamur, tüneldeki tıkanıklığı açmayı başaranların kim olduğunu görmek için adeta ayağa kalkmıştı.

“Amcamın bana buradan hiç bahsetmediğine inanmıyorum,” dedi James.

Ama Amelia bunun nedenini anladığını düşündü. İlk iki gölün ihtişamı ve güzelliği yanında üçüncüyü ziyaret etmek kimsenin aklından geçmiyor olsa gerekti. Üçüncü göl, ilk iki gölün güzelliğinden nasibini almamıştı. Aksi halde güzel olan bir evin tıkanmış çatı oluğuna benziyordu.

* (İng.) Deliverance. James Dickey’nin aym adlı romanından uyarlanan 1972 yapımı film.

Kokuyordu da. Ama kokusu çöplerinkini değil, artık ihtiyaç duyulmayan özel eşyalarinkini andırıyordu. Amelia annesi ve babasıyla gittiği, insanların eski eşyalarını sattıkları kermeslerde buna benzer bir koku duyduğunu hatırladı.

“İşte bu,” dedi Amelia.

“Neymiş o?” Tekrar kürek çekmeye başlamışlardı. Tünelden uzaklaşıyor, yeni gölün ortalarına doğru yaklaşıyorlardı.

“Sanki görmememiz gereken bir şeye şahit oluyormuşuz gibi hissediyorum. Müstehcen bir şeye.”

James başını göğe çevirdi.

“Şu kokuyu alıyor musun?” diye sordu.

“Sanırım,” dedi kız. Ama oğlanın kokunun nereden geldiğine dair düşüncelerini merak etti. “Ne kokusu alıyorsun?”

“Yaşlılık!” Oğlan arkasına dönüp kıza gülümsedi.

Amelia da oğlanın gülümsemesine karşılık verdi. İlk gölü düşündü. Oraya geri mi dönmeliydiler?

“O kadar da kötü değil,” dedi kız olumlu düşünmeye çalışarak. “Eğer bugün gördüğümüz ilk göl burası olsaydı gözümüze o kadar da iç karartıcı görünmezdi.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Evet. Kıyasladığımız için böyle oluyor.”

“Sanırım ben yine aynı şeyleri hissederdim.”

“İlk ikisini görmemiş olsak bile mi?”

“Ama diğer ikisini gördük.”

“Evet, gördük.”

Küçük değildi ama büyük de sayılmazdı; ilk gölün yarısı kadar ve ikincinin üçte ikisi kadardı. Kıyı şeridinde daha az ağaç vardı. Dolayısıyla dağların sakince sularla birleştiği yeri görebiliyorlardı. O yöne doğru kürek çekiyorlardı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gidilmemiş.

Bu kelime adeta suyun yüzeyine çıkıyor, Amelia'nın zihnine sızıyordu.

"Hâlâ aç mısın?" diye sordu James. "Öğle yemeğimizi bitiremedik."

Bu soru Amelia'ya rahatsız edici gelmişti. Yersizdi. Ama neden?

Çünkü öğle yemeğinizi yerken ikinci göldeydiniz. Artık üçüncü göldesiniz. Burada her şey çok farklı.

Kanonun küpeştesinden aşağı baktı. Yüzeyin yaklaşık otuz santim kadar altında bir balık yan yatmış, sürükleniyordu.

Ölmüş, diye düşündü Amelia.

Ama balık daha ziyade yukarı, hatta doğrudan ona bakıyor gibiydi.

"Aç değilim," dedi ama balık sinirlerini bozmuştu. Suda bir terslik olabilir miydi? Göllerde ölü balıklarla karşılaşmak pekâlâ doğal sayılsa da onu asıl rahatsız eden balığın gözlerindeki bakıştı. Sanki göz teması kurmuşlardı. Bir balık ve bir kız.

"Ben hep açımdır," dedi James. "Çocukken bile bir oturuşta iki tane... yok artık!"

Amelia çabucak James'e baktı. Oğlan bağırdığı sırada balığı düşünüyordu. Acaba onun bağırmasının nedeni de aynı balık mıydı?

"Ne oldu?" diye sordu Amelia. "Ne var?"

Oğlanın küreğini sudan çıkardığını görünce o da aynısını yaptı.

James gözleri büyümüş, fal taşı gibi açılmış halde gölün yüzeyine bakıyordu.

Amelia da baktı.

Ve o da gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir çatı.

“Tanrım,” dedi. “Aman Tanrım.”

Süzülerek üstünden geçip onu arkalarında bıraktılar; evin gökyüzünde küçük bir kuşa, iki kişilik minicik bir uçağa benziyorlardı.

“O bir...” diye kekeleydi James ama cümlesini tamamlayamadı.

“Evet,” dedi Amelia. “O bir evdi.”

Demek ki doğruydu; ikisi de aynı şeyi görmüştü. Bir ev. Batık bir ev. Suyun altında kalmış bir çatı. Ve tarif edilemez bir karanlık...

İlk kendine gelen James oldu. Küreğini suya daldırıp ters yönde kürek çekerek kanoyu geriye sürüklemeye koyuldu. Amelia da aynısını yaptı.

Bir kez daha suyun üstünde süzölmeye başladılar.

Evin üstünden geçtiler.

Evin.

Suyun altındaki evin.

Tek kelime bile etmeden aynı anda kanonun kenarına yapıştılar. Parmak uçları boyanın üzerindeki sıyrıklara değdi. Güneş ışıkları suyun yüzeyinde dans ediyordu; ışıltılarla bezeli bir perde gibi, sıcacık bir karşılama töreni gibi, sırlarını gözler önüne sermek istermiş gibi.

Ama hiçbirini değildi.

“Aman Tanrım,” dedi Amelia tekrar.

Aklına söyleyecek başka hiçbir şey gelmiyordu.

“Kocaman,” dedi James.

Padavrayla kaplanmış çatının boyutlarına bakılırsa gerçekten de kocaman bir evdi.

Altlarındaki ev.

Suyun altındaki ev.

Aynı anda birbirlerine baktılar ve tek kelime etmeden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

eve göz atmaya karar verdiler. Suya gireceklerdi. İlk randevusuna çıkmış on yedisindeki hiçbir haysiyetli genç buna arkasını dönüp gidemezdi.

Ama her şeyden önce, bir ya da iki dakikalığına... gözlerini dikip ona öylece baktılar.

8

“Merdivenimiz var,” dedi James merdiveni sallayarak kanonun zeminindeki can yeleklerinden ve havlulardan kurtarmaya çalışırken.

“Böylece işimiz bittiğinde tekrar kanoya binebiliriz,” dedi Amelia. Bu bir soru değildi. Bu, akşamüstünün aldığı keskin virajı kabul etme şekliydi.

Çatı belli belirsiz akıntılarla dalgalanıyordu

Amelia gülmeye başladı. Başka yapılacak ne vardı ki? Şayet çatı akıntıya kapılıp sürüklenmediyse altında bir ev olmak zorundaydı. James de gülerek ona katıldı.

Başka yapılacak ne vardı ki?

“Bu kahrolası bir ev!” dedi kız. Sonra adeta ciyaklayı-verdi çünkü daha ilk buluşmalarında çoktan adına büyü diyebilecekleri kadar çılgınca bir şey keşfetmişlerdi.

James merdiveni kanonun küpeştesinden aşağı sarkıttı. Merdivenin basamakları sıyrıklar içindeki boyaya çarptığı anda içini bir suçluluk duygusu kapladı. Bob Amca. Bob Amca’nın bu çatıdan haberi var mıydı?

Hâlâ gülümsemekte olan Amelia, az önceki keşiflerinin verdiği hevesle gölün öteki tarafında kalan tünelin girişine baktı. Buradan bakıldığında yarım bir daireye benziyordu. Çizgi filmlerden fırlamış gibiydi. Sanki biri tarafından dağın eteğine resmedilmiş gibi.

Gerçek bir giriş değil bu, diye düşündü. Bu dümdüz bir duvar. Ama sonra başını iki yana sallayarak aklına gelen o
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

aptalca düşünceden kurtuldu. Gerçi nispeten daha doğru olanı zihninden uzaklaşmayı reddediyordu.

Tünel, yavaş bir kaçış demektir.

Bakışlarını bir kez daha suyun altındaki çatıya çevirdi. James başını yavaşça sağa sola sallıyordu. Oğlan ona baktı ve insan tekinsiz şeylerle karşılaştığında nasıl gülebilirse o şekilde usulca güldüler. Komik olduğundan değil. İmkânsız olduğundan.

“Pekâlâ,” dedi James ip merdiveni kavrayarak. “İlk kim inecek?”

Bir anlığına oğlanın elindeki basamak tutuşur gibi görününce Amelia, merdivenin alevlere boğulduğunu hayal etti. O halde kanoya dönmek sandığı kadar kolay olmayabilirdi.

Ne karanlık ve gereksiz düşüncelerdi bunlar böyle!

“Ben önden giderim,” dedi. Bugün oyunbozanlık yapmak yoktu.

James şaşırmış görünüyordu.

“Gerçekten mi? Önden ben gitsem daha iyi değil mi?”

“Neden ki?”

“Bilmiyorum. Nasıl istersen. Sen önden git.”

“Hayır. Sen önden git.”

“Hayır, hayır. Sen nasıl istersen.”

“Sanırım bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacım var,” dedi kız. Heyecanlıydı ama korkuyordu da. Çatının “buzdağının görünen yüzü” benzeri bir havası vardı. Altında kalan alanın büyüklüğünü ve orada neler olduğunu kim bilebilirdi ki? “Ama kesinlikle *ikimiz* de aşağı inmeliyiz.”

“Böyle demene çok sevindim,” dedi James. “Çünkü küreklere asılıp buradan uzaklaşabilir ve hiç yaşanmamış gibi davranabilirdik de.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Öyle mi?”

“Yani bence...”

Hayır, diye düşündü oğlan, kızın parlak gözlerine bakarken. Kız gözüne çok gözükara görünmüştü.

James kıyı şeridini kolaçan etti. Hiç hayat belirtisi yoktu. Ne onlara avazı çıktığı kadar bağırarak yaşlı bir adam ne de karıştırdıkları halıtları Bob Amca'ya anlatabilecek bir kasabalı. James sessiz bir odanın ortasında dikiyorlarmış gibi hissetti. Kendilerine ait bir odanın.

Suyun yüzeyine şöyle bir göz attı. Gözleri kapankap-lumbağaları arıyordu. Yılanları. Aşağıda soluk almakta olan yaratıklara ait hava kabarcıklarım.

Tam da suya daldığı anda bir su mokaseni tarafından ısırlırsa randevuları ne korkunç bir dönemece girerdi. Ama su yüzeyine baktıkça, dalgacıkların etkisiyle eğilip bükülen çatı da bir o kadar tablolara benzemeye başlamıştı. Yağlı boyaya. Öyle ki *onun* içine, o düzmece gerçekliğe dalmanın yılan ısırığından çok daha beter sonuçlar doğurabileceğini söylüyordu sanki.

“Amelia,” dedi ve kızın adını söylemekten hoşlandığını fark etti. *Amelia*. Kız ona bakıyor, söylemek üzere olduğu şeyi söylemesini bekliyordu. Vücudu kırmızı mayosunun içinde pürüzsüz ve kusursuz görünüyordu. Aniden ona yeterince bakmamış gibi hissetti kendini. Vücuduna. Kıvrımlarına, yükseltilerine, tenine. “Oraya nasıl geldi sence?”

“Tanrının oyuncak bebek evi.”

“Ne?”

“Bilmiyorum.”

“Bunu az önce mi uydurdun?”

“Evet.”

“Kulağa film ismi gibi geldi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Haha. Teşekkürler.”

“Bence orada inşa edilmiş.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Ama öyle olmak zorunda.”

“Hiç de bile. Bence buz kırılınca gölün dibini boylamış.”

“Buz mu?”

“Evet. Biri onu gölün üstünde sürüklemeye kalkmış olmalı.”

“Vay canına. Bu ilginç. Ama bu göller hiç buz tutmaz ki.”

“İşte, gördün mü? Biri bunu onlara da söylemiş olmalıydı.”

James gülümsedi.

Kano sürüklenmişti ve batık çatı artık kanonun arka tarafına daha yakındı. James dizlerinin üstüne çöküp küreğini kullanarak kanoyu az önceki yerine getirdi. Amelia bir kez daha Bob Amca’nın devrilme konusundaki uyarısını hatırladı.

“Korkuyor musun?” diye sordu kız.

“Şey...”

“Dürüst ol.”

“Ben hep dürüstümdür.”

“Öyle mi?”

“Yani... evet.”

“Korkuyor musun?”

Kız gülümsüyordu. Ama kalkık kaşlı yüzündeki gülümseme, kasabadaki panayıra kurulan korku evine girmeden ya da ödlerini patlatacak bir korku filmini başlatmadan önce arkadaşlarının yüzünde beliren gülümsemenin aynısıydı.

Hazır ol ya da olma... işte başlıyoruz.

“Evet, tabii. Ama beni vazgeçirmeye yetecek kadar değil.”

“Tamam. Ben de öyle.”

Ayrıca korkulacak ne vardı ki? Hatta aklımdan geçenleri dile getirdikten sonra Amelia’nın hissettiği korku neredeyse tamamen yok olup gitmişti. Tanrı aşkına, bu yalnızca batık bir evdi! Olsa olsa havalıydı.

Ama yine de ona, yani eve bakınca padavraların hep aynı şekilde hareket ettiğini fark etti. Sanki göz yanıltmasını yaratan şey suyun yüzeyi değildi de çatının altında sessizce yol alan bambaşka bir şeydi. Bir ihtimal balıklardı. Belki de fareler. Çatı aşağı doğru eğim kazanırken kenarları kasvetli gölgelerin arasında kayboluyordu. Amelia’nın kestiremediği yalnızca evin boyutları değildi; çatının bile ne kadar büyük olduğunu tahmin edemiyordu. Gölgele devam ediyor, gölün geri kalanım istila eden karanlıkla birleşiyordu. Kız bakışlarını yukarı kaldırıp göle göz gezdirdi ve ilk defa gölün aslında ne kadar büyük olduğunu fark etti. Kendini suya bıraktığını, minicik gövdesinin onun tarafından sarılıp sarmalandığını hayal edince, göl gözüne çok daha büyük görünmüştü.

“Sence orada bizi ısıracak şeyler var mı?”

“Evde mi?”

“Hayır. Suda.”

“Gerçekten bilmiyorum. Bunun kötü bir cevap olduğunun farkındayım. Aramızdan biri bu sorunun yanıtını bilecek olsaydı o ben olurdum. Ama... bilmiyorum.”

“Sorun değil. Büyük olasılıkla yoktur. Burası yalnızca bir göl. Okyanus değil.”

“Haklısın.”

“Evet.”

“Tamam. O zaman işte başlıyoruz.”

Oğlan aniden doğruldu ve Amelia’nın kalbi göğsünün içinde güm güm atmaya başladı.

O zaman işte başlıyoruz.

“Bu harika olacak,” dedi oğlanı cesaretlendirmeye çalışarak.

James ona gülümsedi. Ayağa kalkıyordu. Dengesini sağlıyordu. Tişörtünü çıkardığında Amelia oğlanın göğsünün ne kadar yumuşak görüldüğünü fark etti. Gölün lacivert sularıyla tezat oluşturan bembeyaz kolları adeta parılıyordu.

Derken suya daldı.

Amelia sallanan kanonun kenarlarına tutunup aşağı baktı.

Oğlan suya batarken arkasında genişleyen dalgalanmalardan, beyaz köpüklerden ve hava kabarcıklarından oluşan bulanık bir duvar bırakmıştı. Amelia üçe kadar sayana dek onu göremez oldu.

Göl onu yuttu, diye düşündü.

James yüzeye çıktı, sırlıklam saçları kafasına yapışmıştı.

“Vay canına,” dedi dişleri takırdarken. Suyun içinde kollarıyla dengesini sağlıyordu. “Su resmen çivi gibi.”

Amelia tüm heybetiyle yükselen koca çatının üstünde suda yüzerken ne kadar ufak tefek görüldüğünü söylemek istemedi oğlana. Çatıyı iyiden iyiye büyük gösterdiğini söylemek istemedi.

“Nefesini ne kadar tutabilirsin?” diye sordu kız.

“Bilmiyorum. Normal biri nefesini ne kadar tutabilir?”

“Sanırım bir ya da iki dakika.”

James kafasını suya daldırdı.

Ona baktı. Eve baktı.

Tekrar yüzeye çıktı.

“Vay canına,” dedi. “Bu bir ev.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Gerçekten öyle.”

James suyun içinde, Amelia yeşil kanonun kenarına tutunmuş halde birbirlerine baktılar. Aralarında bir şey geçti. Dile getirilmeyen bir şey. *Dikkatli ol* gibi bir şey. İkisinin de birbirine söylediği, şimdi dikkatli ol, evet ama sonrasında olabileceklere karşı da dikkatli olalım gibi bir şey.

James derin bir nefes aldı.

Ve dibe daldı.

9

Bulanık, diye düşündü James balıklama dibe dalarken. Saçları tıpkı kısa yosunlar gibi kafasının tepesinde salınıyordu. Pek fazla bir şey göremiyordu. En azından şimdilik. Yalnızca çatının kenarları gitgide gözden kayboluyor ve derinlerin karanlığına karışıyor gibi görünüyordu.

Ona doğru yüzdü.

Epeyce tepesinde, göremediği bir yerlerde bulutun teki güneşin önünden çekildi ve ışıkları göle vurarak hem Amelia'yı ısıttı hem de evin bir kısmını James'in gözleri önüne serdi. Derken evin penceresi, perde sanki kendiliğinden aralanmamış da sihirbazın teki tarafından pat diye kenara çekilmişçesine aniden karşısında belirdi.

James cama baktığı anda yükseklik başını döndürdü. Bu tıpkı bir alışveriş merkezinin avlusuna bakmaya ya da Cedar Point'teki* Demon Drop'un en tepesinde durmaya benziyordu. Ev ne kadar büyüktü? Kaç katlıydı?

Cama doğru yüzdükçe ayrıntıları seçmeye başladı.

Dış cephe giydirme. Tuğla. Pencere pervazı.

Feneri mayosunun lastiğine bağlamıştı. Evin yanından dolanıp biraz destek almak için ayak parmaklarını tuğlalara basarak lastiği çözdü ve feneri camdan içeri tuttu. Burnunu da cama yapıştırdı.

Boşluk, diye düşündü. Sanki bu sözcük çok sayıda

* (Orj.) ABD'de bulunan, dünyanın en büyük eğlence parkı. -çn

farklı kelimenin yerine kullanılabilmış gibi. *Oda. Yatak odası. Bilinmeyen.*

İçerisi bir şey görmesine izin vermeyecek kadar karanlıktı ve fenerin ışığı, camdan yansıyıp penceredeki parlak halkaların sayısını ikiye katlamaktan başka işe yaramıyordu.

Kendini ittirdi ve derinlere doğru yüzmeye devam etti.

İlkinden bir kat aşağıda bir başka pencereyle daha karşılaştı.

Ev iki katlıydı. Gölün dibinde iki katlı bir ev vardı.

Suyun yüzeyinden Amelia'nın suratını görmeyi umarak başını kaldırıp yukarı baktı ama tek görebildiği muğlak bir şekildi. Güçlü renkler dalgalar halinde etrafa yayılıyordu. Bir anlığına Amelia'yı *görebildiğini* düşündü. Birini görebildiğini. Bir devin kafasını. Küçümseyen gözlerle tepeden onu izleyen, gölün yüzeyi kadar kocaman bir suratı. Sonra şekilleri birbirinden ayıran çizgiler bulanıklaştı ve James yukarıda hiçbir şey seçemez hale geldi.

Derken daha ne olduğunu anlamadan gölün dibine ulaştı ve ayaklarının yoğun kıvamlı, yumuşak çamura gömüldüğünü hissetti. Her ne kadar kulağa imkânsız gelse de evin yanında dikiliyordu. Elini karanlığın, bulanıklığın içinden uzatarak evin tuğlalarına dokundu.

Gerçektir. Buna şüphe yoktu.

Bir soğuk su akıntısı sırtına çarparak onu kucakladı ve parmaklarının tuğlalardan ayrılarak cama değmesine sebep oldu.

Burada başka bir pencere daha vardı. Birinci kat pencerelerinden biri. James ışığını cama doğru tuttu.

Siyahlık. İçeride hiçbir şey göremiyordu.

Aniden zihninde, yukarıda birilerinin Amelia'yla konuşmakta olduğu canlandı. Oradan ayrılmak zorunda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

olduklarını söylüyorlardı. Evin hikâyesini anlatıyor, tüm gizemi dağıtıyor, hatta hepten havasını söndürüyorlardı.

Bu bir sahil güvenlik memuru olabilirdi. Belki de bir balıkçı.

Merak ettik de ne demek, hanımefendi? Orada merak edilecek ne var ki? Amerika Birleşik Devletleri'ndeki göllerin hepsinin dibinde iki katlı birer ev vardır! HEMEN BURAYI TERK EDİN!

Ama bu düşünce oğlanı ne kadar sakinleştirirse sakinleştirsin, her gölün dibinde iki katlı bir ev yoktu.

Gözlerine siper ettiği ellerini cama yasladı.

Hiçbir şey. Gözleri hiçbir şeyi ayırt edemiyordu. Gördüğü belli belirsiz hatlar, mobilyalara ait olabilirdi. Ama bu imkânsızdı.

Değil mi?

Uzun süredir nefesini tuttuğu için göğsünün sıkışmaya başladığını hissedince fenerinin ışığını yukarı doğru tutarak ilk kez tümünü gördüğü evi sindirmeye çabaladı.

Büyük bir evdi. James'in şimdiye dek yaşadığı tüm evlerden büyüktü.

Ansızın Amelia'yı ikinci kattaki yatak odasında, yataкта yatarken hayal etti. Penceresine kadar yüzdüğünü, camın dışında dolanıp durduğunu ve en nihayet parmağıyla cama vurarak onu uyandırdığını düşledi.

Beni içeri al?

Sonra suyla dolmuş şilteleri düşündü. Balık kılçıkları ve pisliğiyle patlamak üzere olan kumaşları.

Fenerini sol yanına doğru tuttu ve evin sınırını gördü. Eğer buranın bir ön kapısı varsa –*tabii ki bir ön kapısı var, James, bu bir EV!*– o köşenin ardında olduğunu daha bakar bakmaz anlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ciğerleri ona yüzeyi çıkması gerektiğini söylüyordu. Gidip Amelia'yı görmesini.

Ama yukarı çıkmak yerine tıpkı bir astronot gibi evin tuğlalarla bezeli köşesine doğru yürüdü.

Tam o sırada aklına gelişigüzel bir fikir geldi; eğer ön kapı açıksa neden içeri girmesindi ki?

Evin (evin!) köşesine vardığında omzunun üstünden siyahlığa, gölün geri kalanına baktı.

İzlenme hissi olduğu pek de söylenemezdi çünkü hissettiği şey, bundan çok daha kasıt gerektiren bir şeydi. Sanki tüm o siyahlık ona dönük, devasa ama alık alık bakan bir göz gibiydi; evin giriş katının etrafında dolanan oğlanı gözleyebiliyordu ama gördüklerini aktarabileceği bir beyinden yoksundu.

İzlenmiyor, görülüyordu.

James fenerinin ışığını ileriye doğrultarak başını uza-tıp köşeden baktı ve başka bir pencereyle daha karşılaştı. Evin ön cephe penceresiyle. Arabayla evin önünde duran herkesin kolaylıkla görebileceği türden basit bir şeydi.

Göğsü sıkışıp başı zonklamaya başlasa da pencere pervazının hizasına dek uzamış yosunlarla bezeli bahçe-yi boylu boyunca geçti. Ayaklarını bastığı çamur iyiden iyiye yumuşayınca fenerini ayaklarına doğrulttu. Akın-tıyla salınan yosunların gölgeleri öylesi aldatıcıydı ki bir anlığına, saflarına geri çekilen parmaklar gördüğünü sandı.

Derken gölün peltemsi zemininden çok daha sert bir şeye bastı.

Bu taştan yapılmış bir basamaktı. Gömülü halde bu-nun gibi birkaç tane daha olabilirdi.

James başını kaldırıp yukarı baktı.

Evin ön kapısına bakıyordu.

Sanki suyun altında mümkünmüş gibi, nefes almak için ağzını açtı. Gırtlığından firar eden hava baloncucu büyük olasılıkla sahip olduklarının sonuncusuydu.

Bu tam bir sokak kapısı değildi. *Yarımdı*; hâlâ menteşelerine takılı vaziyetteki sol kanadı, Amelia'nın yukarıdan hissedemediği akıntılarla ve görünmez dalgalarla salınıyordu. Kapının sağ kanadının yerindeyse yeller esiyordu. Öyle ki James'e kalırsa, ahşap kanat yerinden sökülmüş ve yerine mahsus karanlık bırakılmıştı.

Gel, diyor gibiydi salınıp duran sol kanat. *İçeri gel*.

Hareket etmeye, içeri girmeye yeltendi.

Ama sonra durdu.

Nefes alması gerekiyordu. *Hemen* nefes alması gerekiyordu.

Üzerini yosunların kapladığı kaygan basamağı trampelen gibi kullanarak dizlerini büktü ve yukarı doğru sıçradı.

Hızla suyu yarararak yükselirken gözünün önüne daha yarı yolda öldüğü korkunç bir sahne geldi. Yüzeye çıkan cesedi. Yeşil kanodan en fazla iki metre uzaklıkta aniden beliren çürümüş ve kokuşmuş James'i görünce çılgılık çığlığa bağırان Amelia.

Gözlerini yumdu. Değişimin gerçekleştiğini adeta hissedebiliyordu. Yaşamdan ölüme geçtiğini. Hareket ederken öldüğünü. Hızla kırısan cildini. Ciğerlerinin, mesanesinin, kalbinin gittikçe ufaldığını.

Ama sonra, gerçekten bir şey hissetti.

Göğsünden ayak parmaklarına kadar vücudunun yan tarafına sürtünüp geçen, kalın eriştelere benzer bir şey.

Saç gibi bir şey.

Hâlâ yükselmekte olan James gözlerini açtı ve üst kat pencerelerinden birinin kare şeklindeki karartısının

önünden geçmekte olduğunu fark etti. Ama tam o sırada güneş başka bir bulutun ardına saklanınca daha fazla bir şey görme şansını tamamen kaybetti.

Yüzeye çıktığında derin bir nefes aldı ve kanoya, sandığından çok daha uzak olduğunu gördü.

Amelia kanonun ortasında oturuyor, tek kelime etmeden ona bakıyordu. Tıpkı bir heykel gibi, diye düşündü James. Yüzünde çaresiz bir merak ifadesiyle yontulmuş.

“Dalış ekipmanlarına ihtiyacımız var,” diye seslendi James ona doğru yüzerken.

“Ne?”

“Dalış ekipmanları. Ders almamız gerek.”

“Neden?”

“Çünkü oraya geri döneceğiz,” dedi James gölün dibini işaret ederek. “Ve orada nefeslerimizi tutabildiğimizden daha uzun kalmak isteyeceğiz.”

“Öyle mi dersin?”

“Ön kapı açık. Yani kapının yarısı. Açıklaması güç.” Kanoya ulaştı ve sıkıca merdivene tutundu. Soluk soluğa kalmıştı. “Biraz ürkütücü,” dedi. “Ama... offff... büyüleyiciydi.”

Amelia ürperdi.

Ön kapı açık.

James basamakları tırmandı.

“Hadi,” dedi. Feneri belinden çıkarıp kıza attı. “Git de kendi gözlerinle gör.”

10

Yani kapının yarısı. Açıklaması güç.

Ama aslında bu kadarı bile pekâlâ açıklayıcıydı.

Amelia aşağıda olmaktan zerre kadar hoşlanmamıştı. Arkasındaki simsiyah ve uçsuz bucaksız dünyadan (*koca göbekli, tükürükler saçarak konuşan kaçık bir adam tıpkı kedinin fareyle oynadığı gibi seni ve James'i içeri çekmek için dikmiş evi buraya, aniden karanlığın içinde belirecek, salyaları birer şamandıra misali suda yükselerek kanonun etrafında toplanırken tam o sırada seni saçlarından yakalayıp evinin içine sürükleyecek, Amelia, KENDİ evinin içine*) kapının açık olan yarısından, hiçbir direnişle karşılaşmadan öylece içeri yüzebilecek olmaktan hoşlanmamıştı.

İçeride yaşayan şeyleri hayal etmemek olanaksızdı: mesela henüz keşfedilmemiş, hiçbir kaydı olmayan, kuluçkaya yatmış bir su yaratığı.

Bu delilik, diye düşündü.

Ama aynı zamanda eğlenceli de değil miydi? Şimdiye dek gördüğü en heyecan verici şey değil miydi?

Aşağıdaki süresinin kısıtlı olduğunu bildiğinden başka hiçbir şeyle oyalanmadan James'in bahsettiği ön kapıya doğru yürüdü. Pencereilerin önünde durmadı, içeri bakmayı denemedi. Dolayısıyla iki yanı tırabzanlarla (*trabzanlar!*) çevrili küçük taş verandaya çıkan taş basamakta dikilirken, aynı noktaya vardığında James'in sahip olduğundan daha fazla hava vardı ciğerlerinde.

Sembolik bir ışık geçidi yaratmak istercesine fenerini yarım kapıdan içeri tutan Amelia eve girmekte tereddüt etmedi. Korkuyor olsun olmasın *bu* heyecan vericiydi.

Çıplak ayak parmaklarından güç alarak taş basamaktan sıçrayıp evin içine doğru yüzdü.

Kollarını kurbağalamaya benzer şekilde hareket ettirirken fenerin ışığı önce kapının kasasını, sonra da bir parça duvarı gözler önüne serdi ama ışık arkasında kalınca karanlıkla burun buruna geldi. Bir anlığına bunun Chauncey Yolu'nun kenarındaki terk edilmiş bir eve girmekten hiç de farkı olmadığını düşündü. Marla adındaki yakın bir arkadaşıyla bunu bir kez yapmıştı. Yaşayanların ve hayatın en gerçek halini fotoğrafladıklarına inanarak birlikte bir sürü fotoğraf çekmişlerdi.

Boşluk.

Ama kendini evin derinliklerine doğru itme düşünceyle kollarını tekrar öne uzattığında fenerin ışığı öyle bir şeyi aydınlattı ki Amelia hayatında daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Suyun altındayken çılgılık attı.

Bu bir palto askısından başka bir şey değildi ve üstünde, Amelia'nın birini gördüğünü düşünmesine neden olabilecek, askıya asılı vaziyette tek bir palto bile yoktu. Ama yine de...

Askının buraya ait olmadığını biliyordu. En azından dört bir yanını kuşatan dalgalara ve binlerce ton suya aldırış etmiyormuşçasma dimdik duran haliyle buraya ait olmadığı kesindi.

Sallanmıyor, diye düşündü fenerini palto askısının ahşap döşemelere basan ayağına tutarken. *Ne sallanıyor, ne yüzüyor ne de yan yatıyor*

Amelia bir antredeydi. Bu kadarından emindi. Palto askısının yanında, insanların kasabadan döndüklerinde

anahtarlarını koymak için kullanabilecekleri türden küçük bir masa duruyordu.

Hatta masanın üstünde cam bir kâse bile vardı. Tam da anahtarları koymalık yer, diye düşündü Amelia.

Havasızlıktan ciğerleri sıkışmaya başlamıştı.

Kâse neden yüzmüyor? Bunun cevabını bilmek istiyordu. *Neden hiçbir şey yüzmüyor?*

Ev sahibine ait olabilecek bir surat, yosunlu basamakta dikilen paltolu bir adam görme korkusuyla ışığı arkasındaki yarım kapıya tuttu.

Seni kim içeri aldı?

Antrede otuz santim kadar daha ilerledi ve masanın sandığı kadar küçük olmadığını fark etti. Daha ziyade bir büfeydi; Viktorya dönemine özgü, hiç de su çekmiş gibi durmayan muazzam bir ahşap işçiliğine sahipti. Bir gölün dibinde olmasına rağmen gayet iyi durumdaydı. Hatta Amelia parmaklarını önce ahşabın pürüzsüz yüzeyinde, sonra da cam kâsenin kenarında gezdirirken büfenin kullanılabilir durumda olduğunu bile düşündü.

Bu evde balık ve çürümüş ahşap dışında hiçbir şey bulmayı beklemediğinden az önce cama dokunmuş olduğu gerçeği Amelia'nın aklının karışmasına yol açtı. Bu temas bir şekilde büyü perdesini kaldırmıştı.

Bu imkânsız, diye düşündü. Tüm bunlar. İMKÂNSIZ.

Fizik kurallarına uyarak tavanın sıvasına sürtünüp duran birkaç parça çerçöp, küçük taş veya ölü balık görme umuduyla başını kaldırıp tavana baktı.

Ama tavan boştu.

Ama aslında pek de boş sayılmazdı.

Bir ampul.

Fenerinin ışığını önüne tuttu. Burada bir koridor vardı. Antreden evin geri kalanına uzanan bir koridor.

Bir an önce yüzeye çıkıp nefes almak zorunda olsa da Amelia antreyi boylu boyunca katetti. Neredeyse çıplak olan vücudu buz kesmişti ve evin derinliklerine doğru yol aldıkça daha da üşüyordu. Ama oradan ayrılmadan bir şeyler daha görmeyi fena halde istiyordu. Kanoya dönmeden önce, emin olmak için son bir şey daha görmek istiyordu.

Daha evin diğer odalarına ulaşmadan fenerin ışığı koridorun duvarındaki bir aynayı aydınlattı.

Sakin aynaya bakma.

Aklından geçen ilk düşünce buydu. Tıpkı bok gibi göründüğünü düşündüğü günlerde evdeki aynaya bakmaktan kaçınırken kendi kendine söylediği gibi.

Tıpkı onun gibiydi ama pek de onun gibi sayılmazdı.

Sakin aynaya bakma.

Elbette elindeki fenerden yayılan ışık huzmesini kuşatan boşluk (*hatta ev ve göl de*) en az kabirler kadar karanlık bir siyahlıktan ibaretti. Ve ışık huzmesinin ortaya çıkardığı nesneler de doğal olamayacak kadar eğri bögür görünüyordu. Evet, su altında kalmış zifiri karanlık bir evdeki aynaya bakmak kötü bir fikir olabilirdi.

Ama Amelia daha fazla direnemedi.

Yüzünün aynadaki yansımasını gördüğü anda aralanan dudaklarının arasından baloncuklar çıkıverdi.

Medusa.

Ama o Medusa değildi. Yalnızca Amelia'ydı. İnsanı taşa çeviren, her yanı buruş buruş olmuş ihtiyar bir Gorgon değil, korku dolu olsa da meraklı suratının etrafında yosun (*yılan*) misali salınan saçları ve morglardaki örtüler kadar solgun teniyle genç bir kadının nispeten çarpılmış görüntüsüydü. Aynaya bakmak öylesine sıradan bir hareketti ki içgüdüsel olarak her zamanki suratını görmeyi

beklemişti. Oysa bu kadının, bu *halinin*, bu Amelia'nın mükemmel bir teni vardı, elmacık kemikleri normalde olduğundan daha belirgindi. Dudakları yapmacık bir gülümsemeyle kenarlarından kıvrılmıştı.

Hatta gözleri bile farklı görünüyordu. Boş bakıyordu. Sanki Amelia hiç kimsenin gerçekten öğrenmek isteyeceği o yegâne sırta ortak olmuştu; öldüğünde böyle görünecekti.

Ölü bulunduğunda.

Bir gün.

Boğulmuş halde bulunduğunda.

Boğulduğunda.

Amelia yüzeye dönmek zorundaydı. Nefes almak zorundaydı.

Bir kez daha ışığı etrafına, evin derinliklerine tuttu. Burun deliklerinden birbirinin aynısı iki baloncuk firar etti.

Sonra aynadan uzaklaşıp antreden geçerek yarım kapıya doğru yüzmeye koyuldu.

Başaramayacaksın ve James polisi arayacak ve seni burada, suyun içinde asılı kalmış halde bulacaklar Belki de suda süzölmeyeceksin bile... belki de seni bulduklarında tıpkı gölün kurallarına karşı gelen şu palto askısı gibi kıpırdamadan yerde yatıyor olacaksın.

Boğulmanın nasıl bir his olduğunu düşünmemeye çalışarak eşiği geçti. Her şey buraya kadar mıydı? Boğulmanın ilk belirtileri? Yüzeye çıkmasının artık mümkün olmadığı kafasına dank etmeden önceki son anları mı yaşıyordu?

İlk önce yıldızları mı görecekti? Acı dayanılmaz olmadan önce mi, yoksa sonra mı kendinden geçecekti?

James. James'e doğru yüz.

Amelia evden çıktı ama kapıyı açık bırakmakla kabalık ettiği gibi saçma sapan bir düşünceye kapılarak bir anlığına geri dönüp kapıyı kapatmayı geçirdi aklından. Oysa kapatabileceği bir kapı yoktu ve kollarıyla bacakları çoktan onu yukarı doğru itirmeye başlamışlardı. Yukarı.

Yukarı?

Yüzeyi göremiyordu ve çılgınca bir anlığına belki de dibe doğru yüzmekte olduğunu düşündü.

Ölmek üzere olduğuna inanmaya başlıyordu.

Kediyi merak öldürürmüştü. Bir de burnunu her işe sokan on yedi yaşındaki kızları.

James onun suyun üstünde öylece süzülen cesedini canlı sanacaktı. Şaka yaptığını düşünecekti.

İlk randevular. *Bu randevudan kime bahsedecekti acaba?* Bowling oynarken kolunu kıran kızı nasıl Amelia'ya anlattıysa dalmaya gidip şişmiş, damarları belirginleşmiş bir ceset halinde su yüzeyinde beliren kızı da elbet birilerine anlatacaktı. Ama kime?

Ama ölüm henüz gelmemişti.

Bayılmamıştı. Ama yıldızları da görmemişti.

Canını dişine takıp suyun içinde basamaklar varmışçasına kendini yukarı çekerek yüzmeye devam etti.

Yüzeye çıkmadan önce gördüğü son şey, kısmen çatının gölgesinde kalmış vaziyetteki ikinci kat pencerelerinden biriydi.

Acaba orada bir şifonyer var mı? diye düşündü anlam-sızca. Kendinden geçmesine ramak kalmıştı. *Ya komodin ve gardırop?*

Sonra yüzeye çıktı ve zihninde canlanan tüm o korkunç görüntüler çaresizce ciğerlerine doldurduğu havaya karıştı.

Coşku ve korku arasında çıkardığı ses üçüncü gölde yankılanırken James ürperdi.

“Hey!” diye seslendi oğlan kanonun küpeştesini sıkıca kavrarırken. “Lanet olsun! İyi misin?”

Amelia burnu ve dudaklarına bulaşan sümükleri sildi.

“Dalış ekipmanlarına ihtiyacımız var,” dedi.

“Evet, ben de öyle—”

“Dayalı döşeli, James.”

Gözleri birbirine kilitlendi. James kanodaydı. Amelia ise merdivenden bir buçuk metre kadar uzakta ellerini ve ayaklarını hafifçe hareket ettirerek suyun içinde duruyordu.

“Ne dedin?”

“Dayalı döşeli.”

11

Oradan ayrılmak için harekete geçene dek, Amelia üçüncü gölün ona ne kadar klostrofobik geldiğini fark etmemişti. Derken sözcük tıpkı bir tokat gibi suratına çarptı.

Klostrofobik.

Kanonun, zorla çıktıkları tünele tekrar sığmayacağından korktu. Ama asıl korktuğu orada, üçüncü gölde sonsuza dek, o evle birlikte mahsur kalmaktı.

Bu tabii ki aptalcaydı. Tünelden yüzerek geçebilir, kıyı şeridi boyunca yürüyebilir veya oradan ayrılmak için düzinelerce farklı yol bulabilirlerdi. Ama yine de onu hissedebiliyordu.

Paniği.

Ama kano tıpkı keşiflerinin başında olduğu gibi oradan ayrılırken de tünele sığmayı başardı. Tek farkı, sudaki boya parçalarıyla kanodaki sıyrıkların sayısının biraz artmış olmasıydı.

“Bob Amca’nın gayet iyi durumda olan uzun bir hortumu var,” dedi James nihayet sahile ulaştıkları sırada; sahil dedikleri şeyse Bob Amca’nın küçük kumsalını meydana getiren kısacık kumluk bir alandan ibaretti.

“Konu dönüp dolaşıp hortumlara geliyor,” dedi Amelia.

“Aynen öyle. Sakın ruh hayvanımız hortum olmasın?”

Ama Amelia üçüncü gölün yüzeyinin otuz santim kadar altında suda asılı kalmış ölü balığı düşünüyordu.

James kanodan indi.

“İşe yaramaz,” dedi Amelia. “Hortumdan bahsediyorum.”

“Yaramaz mı?”

“Hayır. Daha önce de denedim. Kamış görevi görmüyor.”

James düşünceli görünüyordu. Bakışlarını birinci gölün öteki yakasına dikti ama Amelia oğlanın aslında daha uzaklara baktığını biliyordu.

“Amcanın dalış ekipmanı var mı?”

“Olabilir.”

“Nasıl kullanılacağını biliyor musun?”

“Hayır.” Yine cansızlaştı. “Kuzenimin dalış ekipmanı var.”

“Güzel.”

“Evet. Bu gece ondan alırım.”

Ağızda gevelenen heceler. Kısa cümleler. Amelia bunun nedenini biliyordu.

Üçüncü göle dönmeyi planlıyorlardı.

Bu fikri tartışmaya bile lüzum görmeden oraya geri döneceklerdi.

Bunun bir anlamı vardı.

“O halde yarın,” dedi James.

“Evet. Bekle... hayır. Ben yarın çalışıyorum.”

“Ne zaman?”

“Gün boyunca.”

“Nerede çalışıyorsun?”

“Darlene’in Marketi’nde.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Güzel.”

“Evet.”

“Pekâlâ.”

“Sonraki gün,” dedi Amelia.

James başıyla onayladı.

“Tamam.”

Birbirlerinin gözlerine baktılar ve bakışlarıyla sessizce anlaştılar. Antreden ve aynalı koridordan ibaret fragmanı görmüşlerdi ve daha fazlasını görmek istiyorlardı.

O gelse de gelmese de oraya geri döneceksin, diye düşündü James. Ama bu düşünce kendini kötü hissetmesine neden oldu.

İki gün içinde ikinci randevularını kararlaştırıyormuş gibi davranarak ikisi de aynı anda başını aşağı yukarı salladı. Ama ikisi de gerçekte evet diyordu, *evet, yalnız başıma da giderim*.

Mümkün olsa şu anda oraya geri dönerim.

12

Darlene'in Marketi bir ailenin ihtiyaç duyabileceği her şeyle tıka basa dolu on iki reyondan oluşuyordu. *Gıdadan tuvalet kâğıdına kadar*, derdi Amelia'nın iş arkadaşı Marcy. *Girişi de çıkışı da tutuyoruz*. Ve doğruyu söylüyordu. Hakikaten yok yoktu. Küçük ama popüler su reyonunu oluşturan paletler, şnorkeller ve deniz gözlükleri de bunlara dâhildi.

Amelia ertesi günkü vardiyası sırasında mayoların ve kollukların önünden defalarca geçti ve her geçişinde evi düşündü.

Neydi o?

Özellikle palto askısı ve cam kâse aklından çıkmıyordu; öyle bir ortamda ikisinin de kımıldamadan yerli yerinde durması mümkün olmamalıydı. Bu konuya kafa yordukça ahşap duvarların kusursuz hali canını daha fazla sıktı, antredeki ampulden dümdüz aşağı sarkan ip aklının iyiden iyiye karışmasına neden oldu.

Neydi o?

Bu iki sözcük, akla ilk gelen diğer dört kelimeden daha fazla gürültü çıkarıyordu zihninde:

Orada ne işi var?

Rafları kâğıt havlularla ve kahvaltılık gevreklerle doldurduktan sonra Marcy'nin bir siparişi iptal etmesine yardımcı oldu. Saxon Gıda'dan gelen teslimat görevlileriyle

elmalar hakkında kısaca konuşup neden bazılarının ezilmiş olduğunu sordu fakat adamlardan biri, ondan kendisine bir iyilik yapmasını isteyip elmaların durumu hakkında kimseye bir şey söylememesini rica etti. Adamın dediğine göre Saxon'dan ayrıldıkları sırada iyi durumdaydılar. Bir tümseğin üstünden biraz hızlı geçmiş olmalıydı. Patronu öfkelenecekti. Amelia elmaları inceledi, yeterince iyi durumda olduklarına kanaat getirdi ve adama, bunun ikisi arasında küçük bir sır olarak kalacağına söz verdi.

Bizim küçük sırrımız.

Ama gölün tekinin dibindeki dayalı döşeli bir ev kimsenin küçük sırrı olamazdı. *Birileri* bu konuda bir şeyler biliyor olmalıydı.

Ama kim?

Yiyecekleri torbaladı, yumurtaları kırmamaya özen gösterdi ve devamlı müşterilerle ayaküstü sohbet etti. İki defa personel odasındaki aynanın önünden geçti ve ikisinde de gözü aynadaki yansımasına takıldı. Reyonları süpürdü. Müşterilerin, muhteviyatlarını okuyabilmeleri için çorba konservelerinin üzerindeki etiketleri aynı hizaya getirdi. Ama yine de, dikkatini dağıtmak için yaptığı tüm o fuzuli işlere rağmen *birileri* ev hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı.

İzleniyormuş gibi hissetti. *Birileri* onu çalışırken izliyormuş gibi. Darlene'in Marketi'nin dışındaki otoparkta pusu kurmuş, ıslaklıkları tespit etmek için kızın arabasını aramaya hazır vaziyette bekleyen casuslar, orada hiçbir şeye dokunup dokunmadığını sormaya can atıyorlardı.

İzleniyormuş gibi. Ama tam olarak öyle de değil. Daha ziyade biri onu *görüymüş* gibi.

Bob Amca?

Ev hakkında bilgisi var mıydı? Amelia olması gerek-

tiğini düşündü. Birinci gölde bir ev sahibi olup ikinci-
sindeki duvar yazılarıyla kaplı tünele şöyle bir göz at-
mayı akıl edememiş olması mümkün müydü? James ve
Amelia'nın kanoya daha ilk binişlerinde rastladıkları evin
üstünden hiç geçmemiş olabilir miydi?

*Ama girişi gizlenmişti, diye hatırlattı Amelia kendi
kendine. Evet, çalılar. Tüneli görmeyi zorlaştırıyordu.
Parlak graffitiler. Çük ve meme çizimleri.*

Bob'a kendisi sormak istiyordu. Ama belki de James
çoktan sormuştu. İki numaralı kasanın başında yapayal-
nız dikilirken gelip giden herhangi bir mesaj olup olma-
dığını görmek için telefonunu kontrol etti. Yoktu.

*Bob oradan haberdar ya da Bob oranın bir film seti oldu-
ğunu söylüyor* diyen hiçbir mesaj gelmemişti James'ten.

Yani... James ev hakkında amcasıyla *konusmuş* muy-
du? Ve bu düşünce neden içten içe kendini... *kötü* hisset-
mesine yol açıyordu?

Neydi o?

Marcy bir numaralı kasada müşterinin etlerini pa-
ketlemeyi bitirmiş, aradan iki gün geçmiş olsa bile daha
önce yarım kalan hikâyesine kaldığı yerden devam eden
bazı iş arkadaşları gibi "daimi bir sohbete" girişmişti.

"Anlayacağın Tommy güvenli olduğunu düşünüyor,"
dedi. Sonra da göz kırptı.

Amelia, Tommy'nin kimin nesi olduğundan ya da gü-
venli olan şeyin ne olduğundan emin değildi. Ama o da
göz kırptı.

Evi düşündü.

Hayalinde, yarım kapı görülmeyen dalgaların etkisiyle
usulca ileri geri salınıyordu. Güneş doğrudan gölün tepe-
sinde olmalıydı çünkü Amelia kapının ahşabında önceki
gün fark etmediği ayrıntılar gördü. Ve kapının karanlık

açıklığında, zar zor ayırt edebildiği dost canlısı bir yüzün belirdiğini hayal etti. Bu büyük olasılıkla kendi yüzünün koridora asılı aynadaki çarpık yansımasıydı. Ve bir de ses duydu.

Ne zaman istersen geri gelebilirsin, Amelia. Neeeee zaa-aaamaaaaaan isteeeeerseeen.

“Yok artık,” dedi Marcy parmaklarından birini yarısına kadar burnuna sokmuş, diğeriyle marketin ön kapısına işaret ederken.

Amelia başını kaldırıp baktı.

“James?”

Gelen James’ti. Kasalara doğru yürüyordu. Ve elinde, doğrudan bir bilimkurgu filminin setinden ya da balık tankının dibinden fırlamış gibi görünen bir şey taşıyordu.

“Selam,” dedi. “Böyle haber vermeden geldiğim için üzgünüm.”

“Burada olduğuna sevindim.”

Rahatlamıştı. Tekrar beraberdiler. James’in buradaki varlığı bile çoktan üçüncü göle doğru yola çıktıkları anlamına geliyordu adeta.

“Bak,” dedi oğlan kollarının arasındaki hilkat garibesini havaya kaldırarak.

“Dalış tüpü,” dedi Amelia.

Ama bu bir dalış tüpü değildi. Tepeden tırnağa camdan yapılmış eski tip, devasa bir dalgıç başlığı ve ona takılı altın rengi bir hava hortumuydu.

“Kuzenimin,” dedi James.

“Buna neden ihtiyacımız olduğunu ona söyledin mi?”

Bilmiş bilmiş birbirlerine baktılar. Amelia, *KİMSEYE ondan bahsettin mi?* diye de sorabilirdi.

“Hayır. Sadece dalışa gitmek istediğimi söyledim.”

Oğlan evden kimseye bahsetmemişti, Amelia bunu görebiliyordu. İkinci bir rahatlama duygusu hissetti. Fakat bu seferki biraz utançla tatlandırılmıştı. Biraz da özeleştiriyile. Ama neden bunu kendilerine saklamasınlardı ki?

Neden sır olarak saklamasınlardı?

“Bob Amca’mın üçüncü gölden haberi varmış,” dedi James.

“Güzel.”

“Güzel mi?”

“Yani... elbette haberi vardır. Öyle değil mi?”

“Öyle. Ama oraya gitmeye hiç kalkışmadığını söyledi. Ben de oraya gittiğimizi ona söylemedim. Tek söylediğim, görünüşe bakılırsa üçüncü bir göl daha olabileceğiydi. Gölden ziyade bataklığa benzediğini söyledi. Dediğine göre çok çirkin bir yermiş.”

“Çirkin,” diye tekrarladı Amelia.

“Dalış ekipmanını ne yapacaksınız?” diye sordu Marcy bir numaralı kasanın arkasındaki yerinden çıkarak.

“Boş ver,” dedi James.

“Boş ver,” dedi Amelia.

Marcy bir Amelia’ya, bir James’e baktı.

“Siz ikiniz... tuhaf mısınız, nesiniz?”

James, Amelia’ya gülümsedi ve elindeki ekipmanı cam kapıya doğru taşımaya koyuldu. Ama kapıdan çıkmadan önce durup kıza döndü.

“*Bunu başaracağız,*” dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

Amelia, “Evet,” diye fısıldadı.

“Siz ikiniz *gerçekten* de tuhafsınız ya,” dedi Marcy.

James marketten çıkarken Amelia’nın yüzündeki gülümseme yavaşça yitip gitti. Mutlu olmadığı söylenemezdi. Oğlan sözünü tutup dalış ekipmanını temin ettiği için

heyecana bile kapılmıştı. Durgunluğunun asıl nedeni, evin basit bir tebessümden çok daha ihtiyatlı bir şekilde değerlendirilmesi gerektiğinin farkında olmasıydı.

Bunu başaracağız, evet, diye düşündü Amelia. Ama... neydi o?

13

Altın rengi olan yalnızca dalgıç başlığı ve hava hortumu değildi; dalış takımı *tepeden tırnağa* parılıyordu.

Onu o gece James'in evinin arka bahçesinde denediler. Annesiyle babası içeride uyuyorlardı, dolayısıyla sessiz olmak zorundaydılar. Sessiz olmaya çabaladılar. Ama yine de güldüler, tökezlediler ve kendilerini aya ilk ayak basan insanlar gibi hissettiler. Hatta ellerine geçirdikleri sopaları aym yüzeyine bayrak dikiyormuşçasına toprağa saplayarak onları taklit bile ettiler. Bu hem garip, hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

James başlığı çıkarıp genç yüzünü böcek istilasına uğramış verandanın ışığına teslim ederken, "Bir kuralımız var," dedi Amelia.

"Yalnızca bir tane mi?"

"Nasıl ya da *neden* diye sormak yok."

"Ne?"

"Evin nasıl olup da suyun altında kaldığını ya da neden dayalı döşeli olduğunu sorgulamayacağız. Nasıl veya ne şekilde iş gördüğünü tartışmayacağız."

James anladı.

"Nasıl ya da *neden* diye sormak yok," dedi o da.

James altın rengi parmaksız eldivenlerinden birini uzatınca Amelia yüzünde bir gülümsemeyle oğlanın elini sıktı.

Bu temas ikisinin de keşiflerinin tüm heyecanını damarlarında hissetmelerine neden oldu.

Burası onların mekânı bile olabilirdi. Tabii isterlerse.

Ve mevzu yalnızca ev de değildi. Hayır. İçinde yüzmeye başladıkları dördüncü gölün de etkisi vardı.

İkisi de hayatlarında ilk defa aşık oluyorlardı.

14

Suyun altında yapayalnız. Evin içinde yapayalnız.

Soluk soluğa.

Yalnızca iki dakikadır suyun içinde olan James nabzının hızlandığını hissedince her şey için çok geç olmadan yüzeye çıkmasının daha akıllıca olacağını düşündü. Ama dalgıç başlığı kafasındaydı ve iki gün öncekinin aksine yüzeye çıkmak zorunda değildi. Eğer canı isterse gölün dibinde bir saatten daha uzun bile kalabilirdi.

Ön kapıdan çıkıp kanoya dek uzanan hava hortumu, Amelia'nın gözlerini suya ya da evin çatısına dikmediği anlarda takip ettiği bir kompresöre bağlıydı.

Sürat tekneleri ve bikinileri içinde çılgık atan kızlar artık James'in aklına bile gelmiyordu. Amelia tüm bunlardan etkilenmiş olmalıydı.

Suyun altında bir evdesin ve tek düşünebildiğin Amelia.

Bu doğruydı. Gülmeye başladı. Kahkahaları onu korusan camdan kubbenin içinde yankılandı.

Antrede dikilerek elindeki feneri, Amelia'nın aynada kendine baktığı koridora doğru tuttu. Soldaki duvara asılı aynayı görebiliyordu. Ötesindeyse ebatları hakkında yalnızca tahmin yürütebileceği daha büyükçe bir oda vardı.

Odaya doğru seğırtirken hava hortumu yarı açık ön kapıya takıldı ve sanki biri omzuna dokunmuşçasına hafifçe gerildi.

Dalış giysisi üzerine büyük geliyordu. Üstelik eldivenler yüzünden parmakları da maymun eline dönmüştü. Bu da kendi etrafında dilediği kadar hızlı dönmesinin mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Kendini fazlasıyla ağır ve hantal hissediyordu. Evin derinliklerine inmesine mani olan engel her neyse ondan kurtulma umuduyla boştaki elini kullanarak hortumu kırbaç gibi kaldırıp indirdi ve hortumun dalga dalga salınmasını izledi.

İşe yaradı.

Yeniden özgür kalınca yanından geçtiği aynada kendine bakıp cam başlığın ardından gülümsedi.

Bu, diye düşündü James, taze bir aşkın çehresi.

Önünde, fenerin gücü yettiğince küçük ışık öbekleri halinde kendini gözler önüne seren bir oda belirdi. Bu bir yemek odasıydı. Masa ve sandalyeler ona böyle söylüyordu. Ama masayla sandalyelerin nasıl yerli yerinde durduğunu anlamasına yardımcı olacak hiçbir ipucu yoktu.

Hiçbir şey sandalyelerin ayaklarının altındaki kilimi de açıklamıyordu. Tıpkı sağdaki duvara yaslanmış cam vitrinin raflarına sıra sıra dizili yüzlerce bibloyu açıklamadığı gibi.

Nasıl diye sormak yok, diye düşündü James. *Neden diye sormak yok*.

Bu eve izinsiz girmiş gibi hissetmemesi mümkün değildi. Karanlık, çarpık yansıması ve soğuk olmasaydı, James evin sahibiyle burun buruna gelmediği için kendini şanslı sayardı.

Yemek odasına doğru ayın üstünde yürür gibi bir adım attı ve yine bir yerlere takıldı.

“Lanet olsun.”

Arkasını dönüp hortumu bir kez daha savurdu. Dalga yavaş çekimde hortumu boydan boya katedip yarım ka-

pının dikdörtgen şeklindeki karanlığına dalarak öndeki çamurlu bahçede gözden kayboldu.

Ve ardından, dalga geri döndü.

Ona doğru.

Sanki James evin dışındaydı da hortum evin içinde, şu anda dikilmekte olduğu yere takılmıştı.

James el fenerini ön kapıya doğru tutup dikdörtgen şeklindeki kapı kasasını inceledi. Fenerin ışığının önünden, çamurun içinde yaşayan böceklerle küçük balıklar geçip karanlığın içinde hızla gözden kayboldular.

Hortumun evin dışından bir kez daha çekilmesini bekledi. Bir dalga daha.

Zar zor soluk alıyorsun, dostum.

Ama bu imkânsızdı. Tabii dalgayı biri göndermediyse. Su yüzeyindeki Amelia'yı düşündü.

Hava borusundaki dalgayı o mu göndermişti? Öyle olmalıydı. Ama James'e anlatmaya çalıştığı şey neydi?

Yukarıda biri var, diye düşündü. Biri ona erkek arkadaşını sudan çıkarıp eve dönmesini söylüyor. Hem de HEMEN.

James hantal adımlarla ön kapıya doğru ilerledi. Eşiğin üstünden dışarı şöyle bir göz atınca hortumun sahiinden verandanın tırabzanlarından birine takıldığını gördü.

Hortumu eldivenin içindeki parmaklarından biriyle başparmağının arasına aldı.

Az önce kendine onun erkek arkadaşı mı dedin?

Hortum tırabzandan kurtuldu ve James boştaki kısmı kolaylıkla eline doladıktan sonra tekrar eve girdi.

Bu kez daha derinlere inmek istiyordu. Evin derinliklerini görmek. Gölün derinliklerini keşfetmek.

Aşkın derinliklerine dalmak.

Bu aşk mı? Aşık mı oluyorum?

Çabucak yemek odasına döndü; artık birkaç dakika

öncesine kıyasla daha çevikti. Ve ileride onu bekleyen, her yeri kasıp kavuran karanlığa rağmen güvendeydi.

Yaşıyordu.

Suyun içinde süzülerek yemek masasına ulaştı.

Fenerin ışığı masa örtüsünü, servis tabaklarını, katlanmış peçeteleri ve yüksek sırtlı sekiz sandalyeyi aydınlattı. Gölün dibinde hayat bulan görünmez dalgalarla nazikçe sağa sola salman bir avize sarkıyordu tavandan.

Duvarlarda tablolar asılıydı. Sanki sarı çimenlerin altında yaşayan bir şeyler varmışçasına kıvrılıp bükülüyor gibi görünen manzaralar.

Nasıl?

Yanmamış mumlar. Şamdanlar. Çatallar ve kaşıklar. Hepsi masanın, rafların, tabakların üzerine yerleştirilmiş duruyordu.

Nasıl?

Sağlam ahşaptan yapılmış bir büfe. Üstünde de bir tepsi. Suda süzülmeyen, hatta biraz olsun kıpırdamayan.

NASIL?

“Nasıl diye sormak yok,” dedi James başlığın içinde. “Neden diye sormak yok.”

Amelia çok, çok yukarılardaydı. Gözünü kompresörden ayırmıyordu.

James daha derinlere daldı.

Hortum hiçbir pürüz çıkarmadan ardından geliyordu, hiçbir yere takılmadı.

Ve James evin gitgide daha derinlerine daldı.

15

Yemek odasının yanında bir çalışma odası vardı. Kitaplarla kaplı bir duvar.

Hâlâ tek parça halinde. Ciltli. Suyun altında.

Kitaplar.

James feneri kitapların adlarına tuttu. Ya yabancı diledydiler ya da harfler en nihayetinde su yüzünden zarar görmüş, azar azar silinip gitmişti. A harfini oluşturan üç çizgiyi ve F harfinin üç çizgisini seçebildi. Kitaplığın yanında, ayaklarını sertçe yere basan bir sandalye duruyordu. Onun yanında da üzerinde kül tablası, ardındaysa cumbalı bir pencere bulunan bir sehpa vardı. James'in el fenerinden yayılan ışıktaki, camın ötesindeki dünya zifiri karanlıktı ama James yine de orada *bir şeyler* görebiliyordu. Pencerenin pervazında salınıp duran yosunlar, sualtı dalgalarına kapılmış çamur zerrecikleri, gölün kalp atışları.

James sandalyeye oturdu. Eldivenli ellerini sandalyenin kolçaklarına koydu.

Yüzü belli belirsiz olan avcının tekinden kaçan minik ördeklerin betimlendiği duvar kâğıdına takıldı gözü.

Yükseklerdeki kitaplara ulaşmak için bir merdiven.

Sandalyenin ardında ikinci bir kapı.

James ürperdi. Hem soğuktan hem de korkudan. Korkutucu bir düşünceye kapıldı. Bir gölün dibindeki

imkânsız bir evin çalışma odasında oturuyordu. Şu fikir ona aniden mümkün, hayır, daha ziyade *olası* geldi; ölü bir şey, az önce içeri girdiği kapıdan süzülerek geçebilirdi. Parçalarına ayrılan, kopan, kasten olsa da olmasa da ona doğru gelen, sürüklenen, dağılan bir şey.

Sehpanın üzerindeki kül tablasını almaya çalıştı. Ama yerinden bile kımıldatamadı.

James *neden* sözcüğüne direnerek uzun bir süre boyunca kül tablasına baktı.

Ayağa kalktı ve hortumun boşluğunu alarak kendine yaklaşık altı metrelik bir hareket mesafesi daha kazandırdı.

Astronot edasıyla sandalyenin etrafından dolaşıp ikinci kapıyı açtı. Henüz el fenerini kaldırıp önüne tutmadığından hiçbir şey göremiyordu. O sırada, mutlak karanlıkla göz göze geldiği o kısacık anda ölümün hiçliğine, gerçek sona, Amelia'yı bir daha asla bulamayacağı ve sıcaklığı, avuntuyu, güveni, zaferi, mantığı ve aşkı bir daha asla tadamayacağı bir yere adım atıyormuş gibi hissetti.

Bu odaya girme.

Karanlık bir eşikte insanın aklına gelmeye uygun karanlık bir düşünce.

James yine de odaya girdi.

Fenerini kaldırdı ve istemsizce haykırdı. Dudaklarının arasından, başlığın camına çarpan iki hece dökülüyordu.

Fenerin ışığında solgun bir surat. Doğrudan ona bakan bir çift göz.

James dirseğiyle duvardan güç alarak geri çekildi.

Ama bu yalnızca bir tabloydu.

"Tanrım," dedi James. Sonra kendi kendine güldü. Ve attığı çılgınlığı duyması için Amelia'nın orada olmasını diledi.

Ona bakan ne bir yüz vardı ne de gözler. Karşısındaki, beyaz bir masanın üzerine koyulmuş iki erikten ve masanın somurtkan bir ağzı andıran kenarından ibaretti.

Dalgaların (çatının) altında hâlâ kıpırtılar vardı.

James başlığın camıyla tuval arasında yalnızca bir iki santim mesafe kalana dek tabloya yaklaştı ve tablonun yağlı boya olduğuna kanaat getirdi. Derken yağ ve su klişesini hatırladı ve bunun, tablonun hâlâ sağlam olmasıyla ilgisi olup olmadığını merak etti.

Fenerin ışığını odanın farklı köşelerine tuttu ve ayrıntıları bu evdeki diğer her şey gibi parça parça fark etti. Sanki uzun yıllar önce üçüncü göle bir yapboz düşürülmüştü de şimdi James ile Amelia parçaları birleştirmek için burada bir araya gelmişlerdi.

Kahverengi bir deri kanep. Uzun, ince bir pencere. Dolap kapakları. Bir sehpa. Bir kilim.

“Bir kilim,” dedi James. Dizlerinin üzerine çöktü ve eldivenli elini yüzlerce minik filizin, kırmızı ve beyaz kumaştan denizşakayıklarının üzerinde gezdirdi.

James o anda, güzel bir evde olduğunu fark etti. Şimdiye dek içine girdiği evlerin en güzelinde.

Ayağa kalktı, döndü ve bilardo masasını gördü. Toplar bir kenarda toplanmıştı. Bilardo sopasıysa diğer kenarda bekliyordu.

Benimle oyna, diyordu sanki. *Ama sakın nasıl diye sorma.*

James duvardaki askıya takılı istekalardan birini eline aldı. Ama sonra duraksadı.

Masanın diğer kenarının ötesindeki boşluğa bakarken sanki orada gerçekten biri varmış gibi hissetti. Oyun oynayabileceği biri. Sanki o topları dağıttıktan sonra görünmez parmaklar istekayı elinden alacak ve kendi atışını yapacaktı.

Bilardo sopasını tekrar yerine astı. Sonra hava hortumunun boşluğunu kalçasına takarak odadan çıktı.

Yeni bir odaya girdi ama henüz nerede olduğunu görmeden fener sönüverdi.

Karanlık.

Karanlıkla yapayalnız.

Maymun elleriyle fenerin açma/kapatma düğmesine beceriksizce birkaç defa bastı. Sonra elinde salladı ve o da işe yaramayınca kalçasına çarptı. Dalış kıyafeti orada çok kalın olduğundan şansını diğer kolunda denedi. Ama orası da çok kalındı. Böylece, çalışmayan feneri başlığıyla aynı hizaya kaldırıp vurmaya hazırlandı ama sonra... durdu.

Başlığını çatlatma, dostum. Aklından neler geçiyor böyle?

Kollarının iki yanına düşmesine izin verdi. Işık yoktu.

Gözlerini önündeki karanlığa dikerken arkasındaki karanlığın soğukluğunu hissetti. Işık olmadan evin herhangi bir yerinde olabilirdi. Üst katta, alt katta. Dışarıda. İçeride. Ev var olmayabilirdi bile. Kurak bir gölün dibinde dikiliyor olabilirdi. Uyuyor olabilirdi. Uyanık olabiliyordu.

James gülümsemeye çalıştı, sakinliğini korumaya çalıştı ama karanlıkta bunu yapmak çok zordu.

“Selam Amelia,” dedi onunla konuşur gibi yapmanın yardımını dokunacağını düşünerek. Ama sandığı gibi olmadı. Ve bunu denememiş olmayı diledi. Bu kendini daha da yalnız hissetmesine yol açmıştı. Amelia daha da uzaktaymış gibi hissetmesine. Sanki onun adını burada bırakıyormuş gibi hissetmesine.

Sanki Amelia’nın adını karanlığa teslim ediyormuş gibi hissetmesine.

Bir kez daha feneri yakmaya çalıştı.

Aç/kapat.

Fener alıştı.

Işık.

Önünde, yere kök salmış gibi dikildiği noktadan en fazla altı metre uzakta bir merdiven vardı. Geniş bir merdiven. İki kişinin aynı anda geçebileceği kadar geniş bir merdiven.

Amelia, diye düşündü. *Fener bir anlığına çalışmadı diye korkudan neredeyse dalış takımının içine sıacaktım.*

Merdivene, sanki her basamakla bütünleşmiş kırmızı-lı beyazlı bir yolluk serilmişti.

James uzun bir süre boyunca ışığı tepeye doğrultup o şekilde bekledi.

Basamakları tırmanmak ve ikinci katın ona sunacaklarını görmek istiyordu. Ama şu âna dek gördükleri yeterliydi. En azından şimdilik.

Tek bir şeye bile bakmak için duraksamadan geldiği yoldan geri döndü. Oturma odasından, çalışma odasından, yemek odasından, giriş odasından ve en nihayetinde yarım kapıdan geçti.

Yukarı doğru yüzerken kendini her zamankinden daha hantal hissetti. Ev hemen arkasında yavaş çekimde batıyormuş gibi görünüyordu. Ve yüzeye çıktığında, Amelia'nın gülümseyen yüzünün o âna dek gördüğü en hoş karşılama olduğunu düşündü.

Bir anlığına şamandıra misali suyun yüzeyinde asılı kaldı, kanodan yaklaşık iki metre kadar uzaktaydı.

Amelia ona seslendi.

“Nasıl geçti?”

James kanoya çıktıktan sonra gördüklerini anlatmaya koyuldu. Oğlanın anlattığı her detayda Amelia'nın merakı katlanarak arttı.

“Yani merdivenin başına ulaşmayı başardın, öyle değil mi?” diye sordu kız.

“Evet.”

“Demek ki merdivenleri çıkan ben olmalıyım.”

James yanıt vermeden önce duraksadı.

“Elbette. Yani istersen.”

“Keşif namına,” dedi Amelia, “senden daha uzağa gitmeliyim, öyle değil mi?”

“Tabii. Evet.”

Amelia ellerini çırpı.

“Başlığı giymeme yardım et.”

“El feneri aşağıda biraz tekledi,” dedi oğlan.

“Öyle mi?”

“Evet.”

Amelia feneri ondan alıp kendisi denedi.

“Şimdi çalışıyor.”

“Evet. Ama, ne bileyim, bir dakikalığına sönüverdi.”

Amelia küpeşteden aşağı, kasvetli gölgelerin arasındaki çatıya baktı.

“Eğer sönerse,” dedi, “el yordamıyla geldiğim yoldan dönerim.”

James güldü. Tam olarak ne denli korktuğunu anımsamaya çalıştı ama artık güvende olduğundan hatırlamakta bile zorlanıyordu.

“Emin misin?”

“Evet.”

Kız dalış elbisesini giyerken aşağıda, zifiri karanlığın ortasında bir başına olmanın neye benzediğini düşündü. *Buna değer ve korkularına esir düşen kimse mükemmel şeylere imza atamadı* gibi cümleleri kendi kendine tekrarlardı.

Bunların faydası dokundu.

Kollarını dalış elbisesine sokmadan önce James uzanıp kızın koluna dokundu.

“Bunu neden yaptın?”

Ama James’in gözlerindeki bakış bunu neden yaptığını onun da pek bilmediğini söylüyordu. Solgun ve yumuşacık tenini gördüğü anda ona dokunmak istemişti. Ve hepsi bundan ibaretti.

“Üzgünüm,” dedi oğlan. Suratının kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordu.

“Üzülme,” dedi Amelia. Tıpkı bir aptal gibi uzanıp onun koluna dokunmayı geçirdi aklından. Ona kendini daha iyi hissettirmek için. Hem de ona dokunmak istediğinden.

Sonra kollarını dalış elbisesinin kollarına soktu. Ellerini de altın rengi, devasa eldivenlere.

Kız suya girdikten sonra James başlığın camına hafifçe vurdu.

Amelia düzenli aralıklarla soluk alıp vererek meraklı bakışlarla başını kaldırıp ona baktı. James kızın tıpkı bir çocuk gibi, koca dalış elbisesinin içinde kaybolmak üzere olan bir kız çocuğu gibi göründüğünü düşündü.

“Hortuma dikkat et,” dedi James. “Bir yerlere takılabilir. Kapıya. Masalara.”

Amelia eldivenli elinin başparmağını kaldırdı.

Sonra da daldı.

James kızın gittikçe derinlere dalarak çatıyı geçişini ve ardından gölgelerin arasında kayboluşunu izledi. Kısacık bir süre sonra karanlık tarafından yutulmuş incecik bir hortumdan başka hiçbir şey kalmamıştı ondan geriye.

Sonra James, üst katın penceresinden ona bakan bir göz gördü.

“Amelia!” diye bağırdı. Onu çekmek, tekrar yüzeye çıkarmak için hortumu kavramaya yeltendi. Ama göz hareket etti ve James göz sandığı şeyin aslında bir balık olduğunu gördü.

Bu, üst katın penceresinde yüzen bir balıktı sadece. Bir gölde bundan daha doğal ne olabilirdi ki?

Sadece bir balık, başka bir şey değil.

16

El feneri aşığıda biraz tekledi.

Amelia merdivenlerin başında durup söz konusu feneri basamakların tepesine doğrulttu.

Belki de James'in uyarısına kulak vermeliydi. Belki de gidip yeni bir fener alsalardı daha iyi olurdu.

Ama maceracı biri gibi görünmek istemişti. Üstelik kendini tıpkı bir maceracı gibi hissediyordu. Ve suyun güneşli yüzeyindeyken, dibe daldığında fenerin sönebilecek olması kulağına o kadar da kötü gelmemiştir. Karanlık ve soğuk. Ama en nihayetinde sualtı böyleydi. Karanlık dediğin ışığın yokluğundan başka neydi ki? Ya soğuk? Yalnızca bir sıcaklık derecesi değil miydi? Tıpkı bir kış gecesi gibi. Amelia tüm bunları daha önce de yaşamıştı.

Yine de...

Diz çökmüş, basamakları kaplayan yolluğu inceliyordu. Hortumun boşta kalan kısmı özenli bir şekilde yanına kümelenmiş haldeydi. Su hasarına ya da böylesine uzun zamandır suyun altında kalmış bir kilimin ne halde olması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bu kadar iyi durumda olmaması gerektiğini de tahmin edebiliyordu.

Yeni görünüyordu.

Yeni sayılırdı.

Sanki değerinden hiçbir şey yitirmemiş gibi.

Başını kaldırıp basamakların tepesine baktı. Işık hâlâ

en üstteki basamağa düşüyordu. Üst kat karanlıktı. Adeta ışık geçirmezdi. İkinci katın penceresinden hiç ışık gelmiyordu. Büyük olasılıkla ışığın süzülmesine mani olan çatıydı ya da belki de o kattaki tüm kapılar kapalıydı.

Tüm kapılar.

“İşte başlıyoruz,” dedi Amelia tıpkı James’in onunla konuştuğu gibi James’le konuşarak. Oysa aralarında gerçek bir iletişim yoktu.

Olduğu yerde doğruldu ve dengesini kurmak için parmaklıklara tutundu.

El feneri aşağıda biraz tekledi.

Gidip yeni bir fener almak artık kulağına o denli utanç verici ya da sıkıcı gelmiyordu. Merdivenin tepesindeki sahanlık, yani ikinci katın girişi Amelia’ya ormanda rasgelse etrafından dolaşacağı türden dipsiz çukurları anımsattı.

Amelia ilk basamağı tırmandı. Ardından da ikinci basamağı.

Hızlanmıştı, merdiveni çabucak yarladı ve James’in, hatta belki de şu koca dünyada kendisinden başka hiç kimsenin buraya kadar gelmediğini düşündü.

Ayda yürüyormuşçasına tırmandı sonraki basamağı. Ve ondan sonrakini.

Önünde, el fenerinin ışığı bir koridorun başlangıcından daha fazlasını gözler önüne sermiyordu.

“Pekâlâ James, işte buradayız. Çıkıyoruz. Bu ikinci buluşmamız mı? Hayır. Büyük olasılıkla üçüncü sayılır. Suyun altında iki randevu. Karada bir randevu. Ne güzel. İkimiz de delirmiş olmalıyız.”

Sonraki basamağı tırmandı.

“Bazı insanlar sinemaya gider, bazılarıysa okulun arka bahçesine park ettikleri arabalarında oynasrlar.”

Bir basamak daha.

“Bazı insanlar kahve içmek için buluşurlar. Bazılarıysa birkaç kadeh bir şey içmek için. Erkekler ve kadınlar içki içmek için bir araya gelir. Bu hep olur.”

Bir basamak daha.

“Ama ya biz? Sırayla tımarhane gibi bir yere giriyoruz.”

Bundan hoşlanmıştı. *Sırayla tımarhane gibi bir yere giriyoruz.* Bu kulağa... aşk gibi geliyordu.

Tepeye iki basamak kala durdu.

Işık az ileride bir kapıyı aydınlatıyordu.

“Fenerin tutukluk yapması için kötü bir an,” dedi.

Tek bir kapı. Duvarları ahşap panellerle kaplanmış, uzun koridorun sonundaki tek bir kapı. Kapıyla Amelia’nın arasındaki suda birkaç balık asılı kalmıştı. Hepsi ölüydü.

“Yan yüzüyorlar,” dedi James’le konuşur gibi. “Bu kadar basit. Yan yüzen balıklar.”

Işık huzmesi karanlığı ve soğuk suyu yarıp geçiyordu.

O anda içten içe, hortumunun daha kısa olmasını dileğini fark etti. Geri dönmek için bir nedeninin olması şüphesiz çok hoşuna giderdi.

“Hayır,” dedi kafasını başlığın içinde iki yana sallayarak. “Hadi keşfe çıkalım.”

Korku, köşesine çekilerek geriye yalnızca keşfin heyecanını bıraktı.

Amelia astronot adımlarıyla ağır ağır yürümeye koyuldu. Gölün dibindeki evin koridorunun sonundaki kapıya doğru...

17

Koridor boyunca başka hiç kapı yoktu ve Amelia koridorun öteki ucundaki yegâne kapıya doğru sürüklendiğini hissetmeye başlamıştı. Sanki nazik ama devasa bir dalga onu arkasından itekleyerek kapıya doğru sürüklüyordu.

Yuvarlak başlığın içindeki suratında beliren birbiriyle alakasız ifadeleri görmeye yetecek kadar duraksayarak yavaşça, hoplaya hoplaya aynaların önünden geçti. El fenerinden süzülen ışık gözlerinin kamaşmasına neden oluyor, su yüzünden her şey eğri bükü görünüyor ve Amelia aynadaki yansımasını bile güçlkle tanıyabiliyordu.

Tepeden kemerli kapı, tam da Amelia'nın çocukken yatak odasının kapısının olmasını istediği türdendi. Hem işlevsel hem de kurgusal görünüyor. Karşısına çıkan insanlardan kendisini açmasını isteyen bir kapı.

Amelia'nın eldivenli elini kapının topuzuna koymasıyla kapı hareket etti.

"James," dedi, "bundan sonrasını sen devralmak ister misin?"

Bu kelimeleri aklından geçirmek istemiyordu. Asıl istediği, onları dile getirmekti. Çünkü korkan hiç kimse yüksek sesle konuşmaya cesaret edemezdi. Amelia *korkuyor* olsaydı ne çıtını çıkarabilirdi ne de anne balıkların ya da gölün tekinin dibindeki bir evin ikinci katma gömülü olabilecek şeylerin dikkatini çekmek isterdi. Ame-

lia *korkuyor* olsaydı böylesine kendinden emin adımlar atamazdı. Hava hortumu oraya buraya takılacak diye ya da başlığın içindeki basınç yüzünden endişelenirdi. Terlerdi, titrerdi, hortumu beraberinde çekmeye çalışırken eli kolu birbirine dolanırdı. Ağlardı, gerilerdi, dertop olurdu, nerede olursa olsun yere çömeliverirdi, suda asılı kalır, suya teslim olurdu. Amelia *korkuyor* olsaydı basamakları tırmanmazdı, çok uzun zaman önce parçalarına ayrılmış olması gereken imkânsız (ve açık) bir kapının önünde dikiliyor olmazdı.

Bir kere sertçe yutkundu ve yankısını, tüm gölün onunla birlikte yutkunduğunu duyabildiğini düşündü.

Belli belirsiz bir hareketti ama her yerdeydi.

Bir soluk.

Amelia eşiği geçti ve üst kattaki odaya girdi.

“Ah!”

Sarı bir elbise odanın karşı tarafından ona doğru süzülürmüştü. Sanki içinde biri varmışçasına dümdüz bir çizgi üzerinde hareket etmişti.

Hem de yerden iki metre yüksekte.

Amelia başını eğdi. Bu aptalca bir hareketti zira sarı elbise görünmez bir akıntıya kapılmış, tavana doğru yükselmeye başlamıştı.

Kapıyı açtığında dalganın içeri—

“Aklından geçenleri yüksek sesle söyle!” diye yüklendi kendine. “*Korkmuyorsun!*”

Elbise kendi üzerine katlandı ve odanın köşesinde tavana dek yükseldi.

Amelia odanın derinliklerine doğru birkaç adım attıktan sonra feneri elbiseye tutup sarı renkli kumaşını, omuz başlarındaki minik fırırları inceledi. Bir zamanlar bu fırırların okşadığı süt gibi solgun teni gözünde canlandırabiliyor, güzel bir kadın bedeninin o elbiseyi dol-

duruşunu ve nihayet... üstünden çıkarıp parmak uçlarının arasında tuttuğu elbisenin odanın karanlık sularında süzülmesine izin verişini hayal edebiliyordu.

Amelia sağında bir şeyin varlığını hissetti ve çabucak o tarafa döndü.

Şaşkınlıkla bir karış açılan ağzını kapatmak için elini kaldırsa da parmakları cama çarptı ve sanki ayakta duruyormuş ya da askıya asılmış gibi suyun içinde dimdik süzülen ikinci bir elbiseye, kırmızı elbiseye bakakaldı.

Gerisin geri bir adım attı ve kendini kapıda buldu.

Kapı artık kapalıydı.

Ama nasıl?

“Nasıl diye sormak yok!”

Sesi cam başlığın içinde incecik çıkmıştı.

Fenerin ışığında kırmızı elbise eğer canı isterse öne doğru adım atabilecek, hatta göz açıp kapayıncaya kadar Amelia’nın üzerine atılabilecek gibi görünüyordu.

Derken su onu da esir alıp belinden katlayıverdi.

Ve böylece, arkasındaki açık gardırop gözler önüne serildi.

İçindeki boş tahta askılarla birlikte.

Amelia yavaşça gardıroba doğru gitti. Parmaklarını askıların üzerinde dolaştırdı. Eldivenli elleri öylesine sakardı ki askıları beceriksizce yoklamaktan ötesine geçemedi.

Işığını yukarı tuttu ve gri renkli bir elbisenin tavana yapışmış halde suda süzüldüğünü gördü. Eğer elbisenin içinde bir kadın olsaydı şu anda doğrudan ona bakıyor olacaktı.

Derken leylak rengi bir elbisenin sol tarafından süzülerek üstüne geldiğini fark etti; içinde biri olabilecek yükseklikteydi hatta o kişi sanki topallıyordu, belki de sarhoştı, su kumaşı hem kıvrımlı hem de biçimli göste-

recek şekilde dolduruyordu, elbise sanki vücudu olması gerektiği gibi olmayan birince giyiliyormuş gibi...

“Çarpık birince,” dedi Amelia. Çünkü bunu yalnızca aklından geçirmek istemiyordu.

Elbise ona ulaştığında Amelia eldivenli ellerini öne doğru uzattı ve kumaş gevşekçe ellerine dolanıverdi. Amelia nazıkçe elbisenin yere düşmesine izin verip arkasındaki dördüncü elbiseyle burun buruna geldi.

Bu seferki siyah renkliydi; sanki yere oturmuş, doğrudan Amelia’yı seyrediyordu.

Amelia elindeki feneri etrafına tuttu. Üç elbise daha saydı. Döşemelerin duvarlarla ve duvarların birbirleriyle bulunduğu köşelerde öylece salınıyorlardı.

Amelia odanın iki yanında, eğer yanılmıyorsa, en nihayetinde onu gerisin geriye merdivenlerin o tarafa götüreceğini düşündüğü ikiz kapılar gördü. Bu kapıların ardında yatak odalarının, başka odaların, penceresi olan odaların, hiç değilse James’le birlikte kanodan gördükleri odalardan birinin olması gerektiğinden emindi.

Sagma, James’in suyun yüzeyinde süzüldüğü taraftaki kapılara doğru yöneldi.

Kapıya uzandı, kapının kanatlarının açık olduğunu fark etti ve altın rengi elini kullanarak kapının iki kanadını ittirdi.

Açılan boşluktan mavi renkli bir elbise fırladı ve başlığının üstünden süzülerek arkasındaki karanlığa karıştı.

Amelia elbiseyi odanın diğer tarafına, siyah elbisenin eteğinin dibindeki döşemelere çöktüğü yere dek feneriyle takip etti.

“Korkmadım ki,” dedi.

Ve derin derin nefes alarak ikiz kapının kanatları arasından geçti.

18

“Vay canına,” dedi Amelia başlığını daha tam çıkarmadan. “Vay canına, vay canına, *vay canına!*”

Islak eldivenlerini oğlanın yanaklarına koyarak James’in suratını avuçlarının arasına aldı.

“Üst kata çıktın mı?” diye sordu James.

“Üst kata çıkmak mı?! *Üst kata çıkmak mı?! James!* İnanılmaz bir şey! Belki de şimdiye dek gördüğüm en akıllara zarar şey. Suda süzülen elbiseler, çarşafları dalgalanan yataklar, makyaj masaları ve dolaplar... ah, yüce *Tanrım*, o dolaplar.”

Kız sağ salım yüzeye çıktığı için ferahlayan ama asıl böylesine eğlendiğini gördüğü için keyfi yerine gelen James gülmeye başladı.

“Gerçekten çok heyecanlısın!”

“Heyecanlı mı? Doğru... kelimeleri bile bulamıyorum. Bu... bu... bu...”

“Harikulade,” dedi James. Sonra da kanonun küpeştesinin üstünden evin çatısına baktı. “Olağanüstü.”

“Bu tıpkı bir masal gibi. Büyülü. Şimdiye dek yapılmış en önemli keşiflerden biri sanki.”

Amelia kanoda ayakta durduğunun farkında bile değildi. Kızın heyecan dolu her hareketinde James kanoyu dengelemek zorunda kalıyordu.

“İnsanlara anlatmalıyız,” dedi kız. “Anlatmak zorundayız. Nasıl anlatmayabiliriz ki?”

“Belki de anlatmalıyız.”

“Hayır!” dedi Amelia. Aniden aklına gelen şeyden ötürü gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Kimseye anlatamayız. İnsanlar tıpkı diğer her şeye yaptıkları gibi bunun da canına okurlar.” Üçüncü gölü çevreleyen kıyı şeridine baktı. “Hayır. O bizim. En azından şimdilik. Biz istediğimiz sürece de öyle kalacak.”

“Tamam.” James güldü. “Ben de üst kata göz atmak istiyorum.”

“Evet, kesinlikle yapmalısın. Evet, kesinlikle yapmalısın.”

“Yukarıda kaç oda var?”

Amelia bir yandan cevap verirken diğer yandan dalış elbisesinin içinden sıyrılıyordu. James gözlerini, kızın pürüzsüz teniyle kırmızı bikini altının bulunduğu yerden alamadı.

“Yedi? Sanırım üst katta yedi oda var. Ortada bir ve diğer iki tarafta üçer tane. Giyinme odası. Makyaj odası? Daha önce hiç buna benzer bir odaya girmemiştim. Her yerde elbiseler vardı.”

“Vay canına.”

“Evet. *Vay canına*. Pencerelerden birini açmaya çalıştım. Şuradakini.” Parmağıyla aşağıya işaret etti. “Sana el sallamayı denedim ama hortum... daha fazla ilerlememe müsaade etmedi.”

“Hortumu sonuna kadar kullandın mı?”

“Evet.”

“Peki, kopmasından hiç korkmadın mı?”

“Hayır. Umurumda bile değildi. *James*. Bu nefes kesici. Hayatım boyunca gördüğüm en en inanılmaz şey.”

Artık dalış giysisinden tamamen kurtulmuştu. Yarı çıp-

lak vücudu gittikçe zayıflayan güneşte parlıyordu. James kızın tenindeki su damlacıklarını sayabiliyordu.

“Geceyi burada geçiremez miyiz?” diye sordu kız.

“Ne?”

“Hayır,” dedi kendi kendine kaşlarını çatarak. “Sanırım yapamayız. Ama bu... bu harika olurdu. Geceyi burada geçirmek. Evin içinde. Bu imkânsız, öyle değil mi?”

James güldü.

“İçeride gerçekten iyi zaman geçirmişsin.”

“Evet. Gerçekten çok eğlendim. Ama korktum da. Çok korktum. Yine de kendimi hiç tehlikede hissetmedim. Beni anlıyorsun değil mi? Ne heyecan vericiydi.”

James, kızın gözlerindeki aydınlanmayı gördü. Bu aydınlanma onu da heyecanlandırdı. Oğlanın önünde yere çömelirken, “James,” dedi kız. James, Amelia’nın bikini-sinin altına bakmamaya çalıştı. “Meğer hayatım boyunca aradığım şey buymuş. O kadar mantıksız ki dünyadaki tüm mantıklı şeyleri gülünç kılıyor. Bu imkânsız. Ama yine de işte, burada. Lütfen bizim olabilir mi?”

Lütfen bizim olabilir mi, diye içinden tekrar etti James. Sanki çıkıyormuşuz gibi. Artık sadece randevulaşmıyoruz da... çıkıyoruz sanki.

“Evet,” dedi gülümseyerek. “Bizim olabilir. Ve olacak da. O bizim.”

“İnanamıyorum,” dedi Amelia.

Öne doğru eğildi ve oğlanı dudaklarından öptü. Sonra dudakları aralandı ve James, Amelia’nın yumuşak dilinin tıpkı bir yılan misali kendisinininkinin üzerinde dolandığını hissetti.

Kız geri çekildiğinde James’in adeta dili tutulmuştu. Ama Amelia’nınkindinde hiçbir sorun olmadığı ortadaydı.

“Bir dalış giysisine daha ihtiyacımız var,” dedi kız.
“Aşağı birlikte inmemiz gerek.”

James etkisine girdiği görünmez büyüü bozmak istercesine başını yukarı aşağı salladı.

“Tekrar öpüşmemiz gerek, evet, asıl gereken şey bu.”
Amelia oğlanın dudaklarına baktı.
Ve tekrar öpüştüler.

“Dalış tüpüne ihtiyacımız var,” dedi James nihayet ayrıldıklarında.

“Evet. İki tane de dalış giysisine. Sence ders almamız gerekir mi?”

Ders almak için plan yaptılar. Güneşte yandılar. Evin tepesinde yüzdüler. Ve sonunda kürek çekerek eve döndüler.

Yol boyunca ev hakkında konuşup durdular. Başka bir şeyden bahsetmeleri imkânsız gibiydi.

Bob Amca çıplak ayakları küçük kumsala gömülmüş vaziyette kıyıda onları bekliyordu.

“Siz ikiniz kanoma ne yaptınız?” diye sordu boyadaki sıyrıklara, göçüklere ve oturaklar arasında duran deli işi dalış ekipmanına bakarak.

James ve Amelia çabucak bakışıverdiler. James yalan söylemek için ağzını açsa da Bob onu durdurmak istercesine açtığı avucunu havaya kaldırdı.

“Sorun değil. Yirmime basana kadar neler kırıdığımı bir bilseniz. Dalışa mı gittiniz?”

“Evet.”

Bob Amca gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Çılgın çocuklar. İlgi çekici bir şey buldunuz mu bari?”

Güneş yanık yüzlerine vurdu. Gözleri merakla parıldıyordu.

“Hayır,” dediler bir ağızdan.

19

Orada, üçüncü gölde, suyun altında, imkânsız evi keşfe çıkarken, birlikte dalarken, dalış dersinde kazandıkları becerileri geliştirirken, kanoda öğle yemeği yerken, kanoda uyuklarken, kanoda güneşlenirken ve kanoda birbirlerinin vücutlarını keşfederken âşık oldular.

Zamanla kıyı şeridine bakmaktan bile vazgeçtiler. Kıyı şeridi gerçekliğe çok yakındı, üçüncü gölü ve dibindeki evi her ziyaret edişlerinde arkalarında bıraktıkları gerçek dünyanın ayrılmaz bir parçasıydı. Heyecanları bir kez olsun dinmedi. Bir kez olsun saklanmadılar.

Oynadılar.

Evcilik oynadılar.

Bob Amca kanonun yanlarındaki izleri bir kez daha sorma fırsatını bulamadan James kanoyu ondan satın aldı. Daracık tünelden geçmek zorunda kaldıkları iki düzine yolculuk yeşil boyanın çoğunun sıyrılıp soyulmasına neden olmuş ve ardında, Bob'un bildiği kadarıyla devasa bir su kedisinin açtığı izler bırakmıştı. James babası için çalışarak yüz dolar biriktirdi. Bob Amca'ya parayı verdikten sonra da adamın eline on papel daha tutuşturdu.

"Bu ne için?" diye sordu Bob güneş yüzünden gözlerini kısarak.

"Kanoyu buraya, senin sahiline çektiğim için."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, James."

“Biliyorum. Ama kanoyu burada bırakmamıza izin vermen çok hoş.”

Bob, gençlerde herhangi bir değişiklik fark ettiyse bile bir şey söylemedi.

Ama James ve Amelia riske girecek değildi. Bob ya da başka biri onlara gölle veya kanolarla neden böylesine ilgilendiklerini sorduğunda ikisi de yalan söylemeye hazırды.

“Yalan söyleyeceğiz,” dedi Amelia güneşin dağların zirvelerinden bile yüksekte olduğu bir akşamüstü. Kollarını kanonun iki kenarından aşığı sarkıtmışlardı, parmak uçları serin suları okşuyordu.

“Kesinlikle,” dedi James gözleri kapalı, başıysa öndeki oturağa yaslı halde. Kanoda okumak için yanlarına birkaç kitap almışlardı ama ikisinin de kitap okuduğu yoktu. Ya dipteydiler ya da değillerdi. Ve dipte olmadıkları anlarda da dipte olmak hakkında konuşuyorlardı. “Aslında her şey daha kolay olurdu... tabii sürekli insanlarla karşılaşmak zorunda olmasaydık.”

“İşteki gibi.”

“Evet. Evde de durum aynı. Ne yaptığın konusunda yalan söylemekten daha kolay olan şeyin ne olduğunu biliyor musun? Etrafında sana ne yaptığını sorup duran kimsenin olmaması.”

Amelia ona bakmak için döndü. Aklına bir fikir gelmişti.

“Sala ne dersin?”

James gözlerini açtı. Kıyıya baktı, dikkatle ağaçları süzdü. Üzerine uzanabilecekleri kadar büyük bir dubalarının olmasını istediklerinden daha önce de bahsetmişlerdi.

“Onu çatıya bağlayabiliriz,” dedi James.

Daha büyük bir kayığın daracık tünele sığması mümkün değildi. Ama üçüncü gölde genişçe bir platform inşa edip onu burada bırakmak da işlerini görürdü.

Daha iyi bile olabilirdi.

“Baltaya ihtiyacımız olacak,” dedi James. “Ve epeyce de oduna. Halata. Sağlam olanlara.”

“Sence ne kadar büyük olmalı?”

“Ne kadar büyük istersek, o kadar büyük yapabiliriz.” James öne eğilip kızı öptü. Öpüşme epey uzun sürdü. Geri çekildiğinde gülümsüyordu. “Sen *harikası*n, Amelia. Bir sal.”

Tartışmaya hiç gerek duymadan dalış giysilerini giydiler, tüplerini takarken birbirlerine yardım ettiler, maskelerini suratlarına geçirdiler ve üçüncü göle daldılar. Birlikte yarım kapiya dek yüzdüler. Yüzerek antreden, yemek odasından, birbiri ardına dizili diğer odalardan ve Bob Amca’nın kulübesi kadar büyük mutfaktan geçtiler. Cumbalı pencerede durup el fenerlerini cama doğrultarak tıpkı bir çiçek bahçesinde aniden ortaya çıkıveren tavşanlar misali karanlık suların içinde beliren balıkları seyrettikleri kütüphaneyi arkalarında bıraktılar. Yüzerek alt kattaki tüm odaları ziyaret ettiler ve ardından el ele tutuşup olabildiğince hızlı bir şekilde yüzerek basamakları çıktılar. Tek kapılı koridor boyunca yüzdüler. Giyinme odasına daldılar, yatak odalarından ve ikinci katın doğu tarafındaki kapıdan geçtiler ve tavan arasına çıktılar. Tıpkı bir yeraltı mezarı gibi, tek bir kapı gibi, Bob Amca’nın bir zamanlar sahibi olduğu kanoyu kullanmanın püf noktalarını onlara gösterdiği anda çıktıkları ve hâlâ devam ettikleri yolculuğun mantıksal uzantısı gibi tavan arasını sarıp sarmalayan saçakların arasından süzöldüler. Bunların hepsi onlara aynı an ya da belki de aynı tünel gibi geliyordu. Bazı kısımları güneşliydi, bazılarıysa duvar yazılarıyla bezeli ama yolculuklarının çoğu sualtında geçiyordu; evin derinlerine, daha da derinlerine doğru yüzüyorlardı.

20

Salı inşa ettiler. Çok sayıda kütüğü birbirine bağlamak için halattan dokunmuş bir yorgan misali ikinci bir katman oluşturmaya yetecek miktarda sicim kullanmak zorunda kalsalar da en nihayetinde iki metreye üç metre boyutlarında, dikdörtgen şeklinde bir salları oldu. Odunları kıyıdaki ağaçlık araziden topladılar. Ağır kütükleri çamura ve serpilmiş otlara aldırmadan yedi cücelerin şarkısını söyleye söyleye omuzlarında taşıdılar. Bir ağaç kestiler. Bir. Çünkü James salın ortasına koyacakları parçanın çok sağlam olması gerektiğine inanıyordu. Böylece sal bozulsaydı bile, halat bir şekilde çözülsün ve tüm diğer kütükler akıntıya kapılıp gitse bile tutunabilecekleri, yeni sallalarını etrafına inşa edebilecekleri, ev diyebilecekleri sağlam bir kütükleri olacaktı. Saatlerce çalıştılar. Evin üstünde yüzdüler. Çıplak ayakları neredeyse üzerinde dikilebilecekleri kadar yakındı çatıya. Sırayla çalıştılar, canlarını çıkardılar, güldüler, akıl yürüttüler, mutluydular. Mutluydular çünkü evden uzaklaşmadan, oracıkta uyuyabilecekleri bir yerleri olacaktı. Eve o kadar yakın olacaktı ki evin sahibi bile sayılabilirlerdi. Ev *tamamen* onların olmuştu.

İşleri bittiğinde, son düğüm de atıldığında Amelia başka bir halatın uçlarından birini ortadaki kütüğün çıkıntılı ucuna bağlarken James de dibe dalarak halatın diğer

ucunu evin kısa bacasına dolayıp tuğla döşeli çatı sırtının altına sıkıştırdı. Kanonun (ve salın) etrafındaki suyu hafifçe dalgalandırarak tekrar yüzeye çıktığında Amelia'ya kendini harika hissettiğini söyledi; sanki bahçe işi yapmışlar, müştemilat inşa etmişler ya da en azından eve *ek-lenti* yapmışlar gibi.

“Eve eklenti yaptık,” dedi Amelia eğri büğrü kütüklerin üstüne matını ve battaniyesini sererken.

James kanoyu, salla evin arasındaki halata bağladı.

Sonra salın kenarına oturup çıplak ayaklarını ayak bileklerine dek suya soktular.

Amelia oğlanı öptü. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve oğlan sırtüstü uzanana dek öpmeye devam etti. Emeklercesine oğlanın üstüne çıkarken dudaklarını onunkilerden bir an olsun ayırmadı. James de ona karşılık veriyor, ellerini kızın omuzlarında, sırtında, bacaklarında gezdiriyordu. Tepedeki güneş yüzünden haşlansalar da Amelia bacaklarını iki yana açarak oğlanın üstüne oturdu. Ellerini tutup memelerine götürdü. James kesik kesik soluk alıp veriyor, kızın bikinisinin altındaki memelerini sıkarken boynuna öpücükler konduruyordu. Amelia ellerini arkasına götürüp bikinisinin üstünü çözdü ve kumaş parçasının, omuzlarından kayarak altlarındaki kütüklerin üzerine düşmesine izin verdi. James kızın memelerini öptü, gölün suyunun tadına vardı ve sonsuza dek üçüncü gölün tadının, Amelia'yla birlikte geçireceği her âna eşlik edip etmeyeceğini merak etti.

Salın kenarına doğru kaykıldılar. James'in elleri artık kalçasındaydı; onu döndürmeye, üzerine çıkmaya, bacaklarını ayırmaya ve uyluklarının sertliğini belinde hissetmeye can atıyordu. Kızın ensesini, omuzlarını, kollarını, gözkapaklarını ve karşısına çıkan her yerini

öpüyordu. Amelia'ysa ona inleyerek karşılık veriyordu. Ve nihayet, James kızı sırtüstü yatırmayı becerdi. Belini, uyluklarını öpmek, onu ısırmak için dizlerinin üzerine çöküp öne eğildi. Yüzü eve dönük olduğundan salın kenarından aşağı baktı ve gözü, güneşin çatıya vurduğu yere takıldı. Tek bir göz dosdoğru kendisine bakıyordu; evin çatısının üzerine sinmiş biri vardı.

"Hasiktir!" dedi James kenardan, Amelia'dan, sudan kaçarcasına kendini salın ortasına atarken.

"Ne oldu? Sorun ne?" Amelia çabucak dizlerinin üzerinde doğrulmuş, salın kenarına doğru emekliyordu. Gözün kırıştığını ve ardından sırra kadem bastığını gördü.

Gözlerini dikmiş, suya bakıyordu. James de emekleyerek yanına gelip aynısını yaptı. Omuzları birbirine değdi ama aralarındaki yakınlıktan ötürü kendilerini güvende hissetmek yerine, omuzları birbirine dokunur dokunmaz ikisi de aksi yönle kaykıldı.

Aşağısı karanlıktı. Çatının üzerinde hiçbir şey yoktu.

Sonra bir cup sesi duyuldu. Saldan bir metre kadar uzaktan. Balığın teki sudan sıçrayıp tekrar suya dalarken ikisi de çılgılık attılar.

"Tanrım!" diye bağırdı James.

Su yeniden durulurken aralarında kısa bir sessizlik oldu.

Ama sonra ikisi de gülmeye başladı.

James elini çıplak göğsüne bastırmış, insanların tedirginlikleri geçmemiş olsa da asıl korkuyu atlattıklarında yaptıkları gibi kâh katıla katıla gülüyor kâh kesik kesik nefes alıyordu.

"Tanrım," dedi Amelia. "Korkudan ödümü kopardın!"

"Aslına bakarsan bir anlığına orada gerçekten bir şey gördüğümü sandım."

“Ben de öyle. Bir balık gözü gördüm.”

“Ben de öyle.”

Tekrar güldüler. Amelia memelerini örtmeye yeltenmediğinden James gözlerini ondan alamıyordu. Gözlerini ondan almak istemiyordu. Yan yana yüzüstü yattılar ve yüzleri suya dönük vaziyette kafalarını salın kenarından aşağı salladılar. Güneş sırtlarını yakıyordu ve sudaki yansımaları hem koyu renkli hem de kıpır kıpırdı.

“Belki de en iyisi olmuştur,” dedi Amelia, James’in çarpık yansımasına bakarak. James kızın neyi kastettiğini anlamıştı.

Ne kadar yakınlaşmışlardı?

Amelia derin derin nefes aldı.

“Sence orada mı yapmalıyız?”

James kızın koyu renkli yansımasına baktı. Kızın gözleri bir anlığına ışıldasa da sonra tekrar karanlığa gömüldüler.

“Evde mi?”

“Evet. Neden olmasın? Orası bizim özel yerimiz.”

Orası bizim özel yerimiz. Bu doğrudu ama James nerede olacağı şöyle dursun, bunu yapmaktan bahsettiklerine bile inanamıyordu.

“İlk seferimiz,” dedi. Bu ikisi için de ilk olacaktı. “Evde.”

“Evet.”

Oğlan kıza baktı.

“Bu mümkün, değil mi?” diye sordu. “Yani demek istiyorum ki... su altında... insanlar su altında şey yapabilir mi?”

“Sanırım.”

İkisi de on yedi yaşındaydı. İkisi de bakireydi. İkisi de evet diyordu.

“Evet. Tamam. Hadi yapalım.”

“Evet.”

O gün yapmadılar. Onun yerine yüzdüler, keşfe çıktılar, salda birkaç düzenleme yaptılar, öğle yemeklerini yediler, akşam yemeklerini yediler ve uyudular. Bu, dağların eteklerindeki kıyı şeridinden yükselen küçük hayat senfonisini, ağustosböceklerinin ve kurbağaların seslerini dinleyerek karanlık çöktükten sonra üçüncü gölde ilk uyuyuşları oldu. Balıkların suyun yüzeyini delip geçtiğini ve tekrar cup diye suya daldıklarını duyduklar. İkisinin de gördüğünden emin olduğu, çatı civarında titreşen o gözü düşündüler. Ay ışığını seyre daldılar ve yarattığı desenler karşısında büyülendiler. Hipnotize edici desenler her yerdeydi. Sesler, kokular, görüntüler. Ve suyun üzerinde usulca süzülen bir salda, incecik bir battaniyenin altında birbirlerine sarılarak uzanmanın yaşattığı hisler.

Ama evden uzaklaşmıyorlardı.

Uykuya dalıyorlardı.

Eve tutunmuşlardı.

Ona bağlıydılar.

“Seni seviyorum, Amelia,” diye fısıldadı James. Ama Amelia çoktan uyumuştur. Çoktan üçüncü gölün ortasında uykunun derinliklerine dalmıştı.

21

Amelia suyun sıçrama sesine uyandı. Ama aslında duyduğu sesin sıçrama sesine benzediği de pek söylenemezdi. Daha ziyade sudan çıkan birinin ya da bir şeyin çıkarıldığı sesi andırıyordu.

Üzerine yattığı sol kolu uyuşmuştu. Ne zaman derin uykuya dalsa hep böyle olurdu. O da bu yüzden kolunu ovuşturdu, salladı, uyuşukluğu geçirmeye çalıştı. James sırtüstü yatmış, hafifçe horluyordu. Amelia ay ışığında oğlanın burnunun ucunu görebildi. Vücudunun geri kalanı gölgeler tarafından istila edilmişti.

Amelia oturdu. Suyun yüzeyi zayıf ay ışığında yer yer parıldıyordu. Küçük dalgaların nazikçe salın kenarlarını dövdüğünü duydu.

James yan döndü ve tamamen gözden kayboldu. Sanki üşümüştü de ısınmak için gölgelere sarmıştı.

Amelia gözleriyle kıyı şeridini taradı.

Onu uyandıran neydi?

Hiç şüphesiz, bir balıktı. Tıpkı suyun altındaki gözü fark etmelerinin ardından salın yakınlarında sıçradığını gördükleri balık gibi. Yalnızca bir balık (hiç şüphesiz). Ama tabii biraz şüphe duyuyor da olabilirdi. Birazcık. Çünkü az önce duyduğu ses, sudan çıkan ya da vavaşça suya giren birinin çıkaracağı türden bir sese benziyordu.

Bir hareket var mı diye etrafına bakındı.

Kulak kesildi.

James'in üstünden salın ötesine, evin olduğunu bildiği tarafa baktı.

Eve bağlılardı, sürüklenmemişlerdi, sürüklenmelerine de imkân yoktu.

Ama evin olması gereken yere ne aym şavkı vuruyor ne de başka bir ışık huzmesi düşüyordu. Dolayısıyla Amelia hiçbir şey göremedi.

Dalış giysisine uzandı ama sonra duraksadı.

Aklımdan neler geçiyordu? Gece gece dalacak mıydı? Öyle olsa bile... James'e haber verecek miydi?

Sadece o sesi neyin çıkardığını öğrenmek istiyorum. O kadar.

Ama bu tuhaf bir dürtüydü. Onu uyandıran balığın ta kendisinin evin koridorlarında yüzüyor olması ihtimali neydi?

Ay ışığından yoksun karanlığa gömüldüğünü düşünmek bile onu hem heyecanlandırıyor hem de endişelendiriyordu. Bunun onu *neden* rahatsız ettiğinden emin değildi. Gündüzleri evin içi bundan daha aydınlık olmuyordu. Etrafı görmelerini sağlayan ışığın tümü el fenerlerinden geliyordu. Yani... öğle saatlerinde dalmakla gece dalmak arasında ne fark vardı?

Amelia korkusunun, yukarıdaki dünyanın en az aşağıdaki kadar karanlık olduğunu bilmekten kaynaklandığını düşündü. Körlük üstüne körlük. Gece üstüne gece.

Sonsuz karanlık.

Ama yine de... yıldızlar vardı. Amelia'nım istediği kadar parlak olmasalar da ona bir şeyler kattıkları kesindi.

Salın, çıplak ayaklarının ötesindeki kenarına baktı. Kıyıya baktı. Gölün yüzeyine, sanki sudan değil de bam-

başka bir şeyden yapılmış gibi evin (evimizin) tepesinde asılı kalmışa benzeyen zifiri karanlığa baktı.

Yoksa endişesinin kaynağı, karanlığın istila ettiği gökyüzünü ne kadar aydınlatırlarsa aydınlatınsınlar geceyi silip atamayan yıldızlar mıydı?

Amelia dengesini kaybedebileceğinin ve salın nerede bittiğini kestiremeyip suya düşebileceğinin bilincinde olarak dikkatli bir şekilde ayağa kalktı.

Süt beyazı teninin sudaki yansıması gölü ev bellemiş ne varsa hepsinin dikkatini çekecek, güvelerin etrafına üşüşeceği bir lamba misali her yeri saran karanlığın ortasındaki tek parlaklıktı.

Bundan hoşlanmadı.

Neden ki? Kes şunu. Korkmuyorsun. Burayı seviyorsun.

Derken daha güçlü bir dalga gelip, yaklaşık bir metre uzaklıkta sala bağlı vaziyette usulca salınan kanoyu gürültülü bir şekilde sarstı. Amelia salın kenarına diz çöküp kanoyu bağladıkları halata uzandı ve tutuna tutuna çekmeye koyuldu.

Kano sırt yüzgecine benzer silüetiyle gitgide yaklaşırken eşyalarının hâlâ kanonun içinde olup olmadığını kontrol etmeyi planladığını fark etti. Giysiler. Soğutucu. Kitaplar. Sanki iskân edilmemiş bir gölün ortasında değillerdi de arabalarını kilitlemeden bir alışveriş merkezinin otoparkına bırakmışlardı.

Kano yolun geri kalanını çarçabuk katetti ve sertçe sala çarptı. Çarpışma sesi Amelia'nın korkudan yerinden sıçramasına neden olmuştu.

Korkmuyorsun.

Amelia kanoyu bordaya çekti ve içine uzanıp yoklayarak soğutucunun, havluların, çantaların, dalış tüplerinin,

maskelerin ve paletlerin yerinde olup olmadığını kontrol etti.

Derken el fenerlerini buldu.

En başından beri bunun peşindeydin, öyle değil mi? Işığın.

El fenerlerinden birini kanodan alıp yaktı.

Fenerin ışığını ne kanoya, ne James'e ne de evin üstünde asılı kalmışa benzeyen o yıldızsız karanlığa tuttu. Tam tersine, fenerden süzülen ışık huzmesini salın öteki tarafına, onu uyandıran sesin geldiğine inandığı tarafa doğrulttu.

"Siktir."

Kütüklerin ucunda, James'in ayaklarının az ötesinde ve eğer hâlâ uyuyor olsaydı Amelia'nın ayak parmaklarının olması gereken yerde ıslıl ıslıl parlayan su damlacıkları vardı. Onlara doğru emekledi, saçları salın kenarından yalnızca birkaç santim yüksekteydi.

Işıқта, su damlacıkları minik birer su birikintisini andırıyordu. Dahası, az önce birinin orada durduğunu kanıtlıyorlardı.

Durmak mı?

Amelia aklından geçenlerden hoşlanmayınca derhal bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

Korkmuyorsun. Bir gölün ortasında, salın tekinde uyuyorsun. Tabii ki bazı şeyler ıslanacak.

Ama yine de...

Kolunu su damlalarına göl tarafından yaklaşacak şekilde bükte. Parmak uçlarını minik su birikintilerine daldırdı. Sonra elini doğrudan üzerlerine koydu ve eli birikintiye neredeyse tam oturdu. Sanki su izlerini bırakan Amelia'nın kendi eliydi ya da başka biri bacaklarını aşağıdaki karanlığa sallayarak salın kenarına tutunmuştu.

Amelia yavaşça salın kenarından uzaklaştı.

Kes şunu. Korkmuyorsun.

İnsanların, özellikle de yetişkinlerin güzel şeyleri kasten kötü şeylere dönüştürdüklerini duymuştu. İşler yolunda gittiğinde yetişkinler her şeyi berbat etmekten hoşlanırdı. Kendi annesi buna “kendini gerçekleştiren kehanet” derdi. Ve bunu, işlerin o kadar da iyi gitmediğini kendilerine kanıtlamak için yaptıklarını söylerdi.

Tüm bunlar, göl, James, ev... güzel şeylerdi.

O halde Amelia neden her şeyi berbat etmeye çalışıyordu ki?

Yavaş yavaş mata geri döndü, dizlerini göğsüne çekti ve kıyı şeridini kolaçan etti. Sonra feneri söndürdü çünkü dikkatleri üstüne çekmek, dört yanı saran karanlığın ortasındaki tek aydınlık şey olmak istemiyordu.

Gece üstüne gece. İçeride karanlık. Dışarıda karanlık.

Sal küçük bir dalganın üzerinde yükseldi ve suya gömülü eve bağlı olduğundan sürüklenmeyip yavaşça salınarak durdu.

“James?” diye fısıldadı elini gölgelere doğru uzatıp oğlanın omzuna usulca dokunurken.

James kımıldandı.

“Ne oldu?” diye sordu.

“James, şunlar ne?”

“Neler ne?”

Amelia ışığı salın kenarına tuttu. Aklını kaçıracaktı kadar korktuğu kısacık bir an boyunca orada birinin durduğunu, kütüklerin bitip gölün başladığı yerde bir çift ıslak gözle karşılaştığını hayal etti.

James doğruldu.

“Şunlar mı?”

“Evet.”

“Yalnızca su,” dedi oğlan.

“Ama oraya nasıl gelmiş?”

James biraz düşündü. Korkmuyordu. Amelia’nın buna ihtiyacı vardı.

“Kano akıntıya kapılıp sala çarpmış ve biraz su sıçratmış olmalı.”

Amelia başıyla onayladı.

“Burada çok su var,” dedi James.

“Evet.”

James tekrar sırtüstü uzandı ve uzanır uzanmaz uykuya daldı. Ama Amelia sala çarpan görünmez dalgaların sesini dinleyerek oturmaya devam etti ve o sesin, onun yeniden uykuya dalmasını ve içindeki karanlığın dışarıdaki karanlıkla birleşmesini bekleyerek kütüklerin dibinde oyalanan bir şeyin parmaklarına ve hatta kafalarına ait olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı.

22

Paletlerini cırparak evin içinde Amelia'yı takip eden James, *şimdiye dek tanıştığın en havalı kız*, diye düşündü.

Evi keşfe çıkmak için sergiledikleri cesaret şöyle dursun, artık geceleri bile salda geçiriyorlardı.

James maskesinin ardında gülümsedi. Amelia yüzerek sanki bir ateş halkasının içinden geçiyormuş gibi görünecek feneriyle kızın etrafında daireler çizdi. Sanki kız yalnızca onun için bir gösteri sergiliyordu; koridorlarda, odalarda, üst katta, alt katta, çatı katında, yatak odalarında ve hatta kimi zaman dışarıdaki yosun bahçelerinde ileri geri mekik dokuyordu.

James bu eve çok şey borçluydu. Ona, Amelia'ya gösterebileceği inanılmaz bir şey vermişti.

Kızı takip etmeyi sürdürürken kızın yarı çıplak vücudunu ve onu gördüğü düzinelerce ânı düşündü. Dokunduğunda memelerinin yumuşaklığını, tadının güzelliğini, salda üstüne uzandığında vücudunun ağırlığını.

Bugün evde bekâretlerini kaybettikleri gün mü olacaktı? Konuyu açan o mu olmalıydı?

Belki...

Az ilerideki Amelia aniden sola dönerek çalışma odasını mutfığa bağlayan dar koridora daldı. Büyük ve görkemli mutfakta, üstünde tutucularının içindeki bıçakların durduğu bir değil, iki mermer ada vardı; ocak

kullanılmaya hazır görünüyordu ve dolaplar yemek takımlarıyla, bardaklarla, servis tabaklarıyla ve kâselerle tıklım tıklım doluydu.

Hepsi yerli yerinde duruyordu. Tıpkı kuru vaziyetteki herhangi bir evin mutfağında bulunacakları gibi.

Yapıştırıcı? diye sordu James kendi kendine. *İp?*

Ama nasıl diye sormak yoktu. *Neden* diye de.

Tek kurallarından, mekânlarının yegâne prensibinden dolayı James yemek takımını, onları yerinde tutanın ne olduğunu öğrenebileceği kadar yakından incelememişti. Babasının nalbur dükkânında on altı çeşit yapıştırıcıları vardı. Mesela Glasgow ahşap tutkalını kullanarak bir kulûbe bile inşa edebilirdiniz. Ama Duncle's denilen yapıştırıcıyla çocuğunuzun çizdiği resmi dahi duvara asamazdınız. Dükkânda bunların ikisi arasında, her kaleden yapıştırıcı mevcuttu. Öyle ki James'in babasının gölün dibindeki evde olup bitenlerle alakalı açıklayacak öyle çok şeyi olurdu ki heyecandan kafası patlayabilirdi.

Ama acaba kafasının parçaları yere düşer miydi... yoksa başlarına buyruk bir halde evin etrafındaki sulara mı saçılırlardı?

Nasıl diye sormak yok. *Neden* diye de.

Amelia evin Cennet Bahçesi'ne benzediğini söylemişti. İkisi de dine aldırış eden tiplerden değildi ama Amelia bu benzetmeyle tam da üstüne basmıştı.

Elmayı yemeyin. En azından burada değil.

Ama yalnızca on yedi yaşında olduğundan James merak içindeydi. Çocukluğun büyüsünün geri dönebileceği yaşları çoktan geride bırakmıştı ve soru sormak istemeyen, bilinmezliği ve gizemleri memnuniyetle benimseyen yaşlı bir adama dönüşmesine de daha uzun yıllar vardı.

Bu belki de günlerinin çoğunu insanlarla en iyi inşaat

yöntemleri ve hatta en kaliteli ahşaplar, alet edevat, kauçuklar ve yapıştırıcılar hakkında konuşarak geçirmesinden kaynaklanıyordu.

Babasının nalbur dükkânı durmaksızın nasıl ve neden diye soruyordu.

Bu şekilde hayatta kalıyordu. Varlığının nedeni buydu. Ev tadilatı.

Ev.

Ve bir evin tek parça halinde nasıl ayakta kalacağı.

Az ileride, Amelia üst kattaki yatak odalarından birine çıkan spiral merdiveni kullanarak mutfaktan ayrıldı.

James onu takip etmedi.

Kollarını ve bacaklarını dimdik konuma getirerek kendini durmaya zorladı. Suratındaki maskeden baloncuklar yükseldi. Bir dakika boyunca mutfaktaki iki adanın üstünde oyalandı. Cennet'i düşündü. Ardından da mutfağın fayans kaplı zeminine indi.

Tezgâhın üstünde küçük, porselen bir kunduz duruyordu. Kunduzun sırtındaki üç küçük deliğe bakılırsa bu bir karabiberlikti.

Neden suyun içinde yüzmüyor? Neden olduğu yerde duruyor?

James ışığı hayvanın dişlerine tuttuğunda arkasındaki karanlığı hissetti. Öyle ki kısacık bir anlığına dahi olsa bu karanlıklar evi sanki tam da o noktadan, her nasılsa mutfak tezgâhının üstünde kalmayı becermiş şu karabiberlikten doğmuş gibi göründü.

Her nasılsa.

Kunduz iri gözlerini ışığa dikmişti sanki.

James parmağını kunduzun sırtında, deliklerinin üstünde gezdirdi.

Başparmağıyla işaret parmağının arasında tuttu.

Nasıl.

Ve çekti.

Bir anlığına kunduzun eliyle birlikte yerinden kalkacağına sandı. James kunduzun dişlerinin, gözlerinin ve dümdüz kuyruğunun akla mantığa uygun her şeyin yapacağı gibi tezgâhtan kalktığını gözünde canlandırabiliyordu.

Ama yerinden kıpırdamadı bile.

Maske yüzünden biraz bulanık olsa da yeterince iyi görüyordu. Mutfak zemininin üstünde süzülürken öne doğru eğildi ve karabiberliğin tezgâhla buluştuğu noktayı inceledi.

Yapıştırıcılarla ve alet edevatla haşır neşir olmasına yol açan bir işte çalıştığı için yüzlerce kırık nesne görmüştü. Daha mutfağın öteki ucundan, yapıştırılmış bir şeyi ayırt edebilirdi. Oysa kunduzun tabanında yapıştırıcıdan eser yoktu.

James çıkışa, Amelia'yı yüzerken en son gördüğü yere baktı. Bir anlığına onu maskesi, dalış tüpü ya da dalış giysisi olmadan, ıslıl ıslıl parlayan gözleriyle kollarını kavuşturmuş halde mutfağın öteki tarafından kendisini izlerken gördüğünü düşündü.

Yapmakta olduğu şeyden ötürü biraz utanç duydu.

Karabiberliği bir kez daha çekti. Bu defa daha sert çekmişti.

Ama yerinden kalkmadı.

Hatta kıpırdamadı bile.

Karabiberlik yerinden oynamıyordu.

James beline bağladığı küçük kesenin içinden bir çakı çıkarıp açtı. Işığı tek eliyle tutarak çakısının ucunu karabiberliğin tezgâhla buluştuğu noktaya sokuşturdu ve ittirdi.

O uğraşırken paletleri arkasında yükseldi; artık vücudu tezgâha paralel vaziyette suda süzülüyordu, yüzüye kunduzun dişlerinden yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı.

Bir kez daha ittirdi.

Ama karabiberlik yerinden kalkmadı.

Hatta kıpırdamadı bile.

James çakısını tekrar kesesine koyup daha büyük bıçaklara doğru yöneldi. Bıçakların sapları ahşap bıçaklıktan dışarı taşıyordu.

Amelia'yı düşündü. Ve diyeceklerini.

Neden öğrenmek konusunda ısrar ediyorsun? Burası bizim, James. Yetmez mi?

Belki de işin peşini bırakması gerektiğini düşünerek tekrar karabiberliğe baktı.

Ama karabiberlik artık tezgâhın üzerinde değildi.

“Ne?!”

Porselen hayvan suyun içinde süzölmeye başlamış, James'in göz hizasına dek yükselmişti. James karabiberliğin olduğu yerde dönmesini izledi. Sanki biri onu döndürerek tabanını, tabanında yapışkandan eser olmadığını gösteriyordu.

James ona doğru hamle yaptı.

Karabiberlik suyun içinde tavana doğru yükselmeye başladı.

James bir kez daha uzandı ama karabiberlik bir kez daha kaçtı.

Işık huzmesini karabiberliği sarıp sarmalayan boşluğa tuttu.

Bir soğuk su cebi vücudunu tepeden tırnağa katetti. James bu duyguyu yakından tanıyordu. Babasının komşunun borularını tamir etmesine yardım ederken, su altında kalmış bodrum katında da başına benzer bir şey

gelmişti. Su o kadar soğuk olurdu ki sizi gerçek parmaklarla kavradığını sanırdınız.

James arkasında canlı bir şeyin olduğunu hissedip çabucak kendi etrafında döndü.

Yüzünden yalnızca birkaç santim ötede çarpık bir surat vardı.

Maskesinin içinde çılgılığı basıverdi.

Ama bu Amelia'ydı.

Yalnızca Amelia.

Yalnızca.

Kız elini oğlanın omzuna koydu. Gülümsüyordu.

Eliyle onu takip etmesini işaret etti. Dudaklarını oynatarak bir şeyler söylüyordu. *Bir kapı*, diyordu sanki. *Yeni bir kapı*. James işaret parmağını kaldırarak ona biraz beklemesini, onun da gösterecek bir şeyi olduğunu söyledi.

Ama ışığı karabiberliğin az önce durduğu yere tuttuğunda çoktan eski yerine dönmüş, tezgâhın üzerindeki yerini almıştı.

Koca dişleri ve boş boş bakan gözleri fenerin titrek ışığında parıldıyordu.

Amelia, *hadi*, der gibiydi. *Buna bayılacaksın*.

Yüzerek mutfaktan çıktı, James de onu takip etti.

23

James mutfakta karabiberliğı incelerken Amelia parenteler ata ata evin tüm odalarının altını üstüne getirmişti. Yağlı boya natürmortun olduğu odaya ulaştığında çoktan başı dönmeye başlamış, hatta biraz da yönünü kaybetmişti. Bir kez daha takla atmasıyla paletleri duvara çarptığı gibi duvar açılıverince Amelia maskesinin içinde nefesini tuttu. Evde şimdiye dek bir düzine keşif turuna çıkmış olsalar da henüz keşfedemedikleri odalar olduğu aşikârdı.

Beklenmedik bir şekilde karşısına çıkan girişe doğru yüzüp elindeki feneri heyecanla dört bir yana tuttu. İlk bulduğu şey pembe boyaları yer yer dökülmüş bir duvar olunca burasının bir gardırop olduğunu düşündü. Üst katta süzülüp duran elbiseler gibi, bir zamanlar burada birilerinin yaşadığını kanıtlayan ayakkabılar bulmayı bekleyerek (ve umarak) ışığı yere çevirdi.

Ama ayakkabıdan eser yoktu.

Basamaklar vardı.

Amelia *bodrum* kelimesi zihninde tekrar tekrar yankılanırken yarım dakika kadar orada öylece durdu. Zihninde yankılanan bir diğer kelime ise *imkânsız* idi çünkü ev (evimiz) gölün dibindeki bataklıkvari pisliğin içinden yükseliyordu.

Nihayet başı öne eğik vaziyette merdivenlere doğru

yüzmeye başladı. Paletleri bir şeye çarpınca tavandaki ampulden sarkan ipi gördü. Ama evin toprağın altında kalan kısmına dalmadan önce durdu.

James.

Oğlanı yüzünde, kanlı canlı bir aşçının emekleyerek fırına girip kapağını arkasından kapattığını görmüş gibi bir ifadeyle mutfakta dikilirken buldu. Onu kendisini takip etmeye ikna etti.

Bir saat önce ikisinin de varlığından bihaber olduğu merdivenin tepesinde ellerini ve ayaklarını hafifçe çırparak suda dimdik dururken James'in zihninde, az önce Amelia'mnkinde beliren kelimeler yankılandı.

Bodrum.

İmkânsız.

Ama onu asıl endişelendiren üçüncü kelimeydi.

Tuzak.

Sanki aşağı doğru yüzerlerse tepelerindeki tek şey göl olmayacakmış gibi.

Evin altında kapana kısılacaklarmış gibi.

Amelia baş aşağı vaziyette önden giderken James kızın paletlerinin, elindeki fenerin aydınlatmaya yetmediği karanlıkta, merdivenin boğazında gözden kayboluşunu izledi.

Sonra onun peşine düştü.

24

Toplamda otuz basamak vardı. Baş döndürücü bir açıyla aşağı inen merdiven, başlı başına bir tüneldi. Ve tıpkı onları üçüncü göle getiren betonarme tünel gibi bu da duvar resimleriyle bezeliydi.

Bir nevi.

Penislere ve çıplak kadınlara ait kaba çizimlerden ziyade buradaki yazılar bir gelişim tablosunu andırıyordu. Oysa bir yetişkinin, boyunu ölçmek için çocuğundan bodruma inen merdivenlerin orta yerinde sırtını duvara verip dimdik durmasını istediğini ne James ne de Amelia hayal edebiliyordu.

Ama işaretler oradaydı. Yükselen işaretler. Sanki birinin serpilip gelişmesi düzenli aralıklarla kaydedilmiş gibi.

Bir anlığına durup işaretleri inceledikten sonra James ve Amelia aşağı doğru yollarına devam ettiler.

Derinlere doğru.

Nihayet genişçe bir odanın girişine vardılar ve Amelia altından geçtiği ampulün ipinin omurgasına sürtündüğünü hissetti. Ahşap destek kirişlerine, yani evin temeline çarpmamak için alçaktan yürümek zorundaydılar. Kirişlerden birinin tavanla buluştuğu noktada gözüne epeyce büyük örümcek ağı takıldı ve örümcek ağını James'e göstermek için duraksadı. Ağa doğru yürüerek onlarla bir-

likte basamakları inen dalgalarla kıpırdanan karmakarışık desenini incelediler.

Bir örümcek ağı. Suyun altında. Gölün tekinin dibindeki bir evde.

Bodrumun derinliklerine doğru yollarına devam ettiler.

Boşluk, diye düşündü James. Oda epeyce genişti. Fakat Amelia dalış giysisini çekiştirip elindeki feneri yere doğrultana kadar ayaklarının altındaki tanıdık döşemeleri görmedi. 1 metre, 2 metre gibi ölçümlerle damgalanmış mavi ve beyaz renkli fayanslar bambaşka koşullar altında oldukça anlaşılır olabilecekken burada onları iyiden iyiye sersemletmekten başka işe yaramıyordu.

Ama yine de bu evde en olmayacak şeylerle karşılaşmışlardı ve bodrum da evin geri kalanından farklı değildi.

Amelia ve James kapalı bir yüzme havuzunun yaklaşık iki metre yukarısında yüzüyorlardı.

Kendisine ait suyla dolu bir yüzme havuzunun.

Yüzeyi, içinde yüzdükleri sudan bağımsız olarak hareket ediyordu.

Amelia güldü ve James kızın tadını çıkardığı şaşkınlığı kusursuzca yansıtan hayret dolu vuruşlar halinde kulağına çarpan, maskesinin bastırıldığı kahkahalarını duydu.

Ve Amelia havuza balıklama daldı.

25

Ilık, diye düşündü Amelia. Tam da bir kapalı havuzun olması gerektiği gibi. İnsanların *banyo suyu* dedikleri türden. *Banyo suyu*, diye düşündü Amelia. Rahatlatıcı, yumuşak, sarıp sarmalayan. Tıpkı bir mezar gibi. Tıpkı ana rahmi gibi.

Sırtüstü döndü ve beton zemine doğru batmaya başladı. Yere ilk çarpan dalış tüpü oldu. Amelia başını kaldırıp maskesinin ve havuzun başına buyruk yüzeyinin ardından, epeyce yukarıda asılı kalmış gibi duran James'i sarıp sarmalayan göl suyuna baktı.

Amelia gülümsedi.

James kollarını ve bacaklarını hafifçe oynatarak suyun içinde durup sağından solundan yükselen baloncuklarla tepeden ona bakarken çok komik görünüyordu. Sonra gözüne tıpkı bir erkek gibi göründü. Delikanlı maskesi takmış bir yetişkin gibi.

James, diye düşündü. *Gelip benimle seviş.*

Bu konuda konuşmuşlardı. Onun da benzer şeyler düşündüğünü biliyordu.

Gelip benimle seviş.

Ona âşık olmuştu ve o duygu adeta somut bir şeye dönüşüp oğlanın fenerinden süzülen ışık huzmesini takip ederek önce havuz suyunda, ardından göl suyunda yükseldi.

James kızın ona gönderdiği duyguları hissetmişçesine aniden döndü. Kafasıyla paletleri yer değiştirdikten sonra Amelia'ya doğru yüzmeye başladı. Orada olmaması gereken, orada olmaya *hakkı* olmayan ama yine de karşısında duran yüzme havuzuna doğru. Amelia o şeyi kucaklamıştı. Büyüyü. Korkutucu olsa da olmasa da burası *büyülüydü*. Farklı yönlerde hareket eden su üstüne su; havuz suyunun dışarıdakinden daha sıcak olması.

Nasıl diye sormak yok. *Neden* diye sormak yok.

Bana gel...

James, Amelia'nın epey sağından havuzun sularına daldı ama yarattığı genişlemeye başlayan dalgalanmaların arasından, Amelia oğlanın az önce yüzdüğü yerde, tavanın hemen altında bir figürün kollarıyla bacaklarını hafifçe oynatarak suyun içinde durmaya devam ettiğini gördü.

Çabucak doğruldu. Paletlerini sertçe havuzun zeminine bastı ve ayağa kalktı. Gövdesinin yarısı havuzda, geri kalan yarısıysa gölde olacak şekilde dikildi.

Hızlanan soluklarına rağmen az önce James'in durduğu yere işaret ediyor, başını iki yana sallıyor, *hayır, hayır; orada kimse yok, az önce James'in yüzdüğü yerde kimse yok*, diye düşünüyordu.

Kızın sessiz çağrısını dinleyen James yanına gelip kollarını ona doladı.

Ama Amelia ona direndi, itekledi, elindeki fenerden süzülen ışık huzmesiyle tavana işaret etti.

Bak! demeye çalıştı. *BAK!*

Ama maske yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

James sanki onu ağır çekimde anlamış gibi içinde yükselen dehşet hissinden daha yavaş hareket ederek, Amelia'nın elindeki fenerin ışığıyla panik içinde işaret ettiği yere baktı.

Kapalı havuzun üstünde siyah renkli bir elbise süzülüyordu. Koyu renkli kumaşı görünmez dalgalarla salınıyordu. Ama James'i asıl korkutan duruş şekliydi.

Sanki içinde biri varmış gibi.

Eteğin uçları simetrik omuz askılarının altında dalgalanıyordu, beli kalçasından daha inceydi.

Amelia ve James kıpırdamadılar. Bağırmadılar. Yalnızca bakakaldılar.

Derken elbise batmaya, onlara doğru düşmeye başladı.

James elbisenin içi dolu gibi durmasının, o tuhaf görünüşünün yalnızca bir tesadüften ibaret olduğuna inanmak istiyordu.

Sanki içinde biri varmış gibi.

Sanki biri ona dek yüzüp kollarını yukarı doğru uzatarak elbiseyi alt kısmından kolaylıkla üstüne geçirebilirmiş gibi.

Amelia elini yüzündeki maskeye siper etti.

James kımıldayamıyordu. Adeta havuzun sığ tarafına kök salmıştı. Amelia diğer elini de kaldırıp suratını kumaştan korumaya çalışırken James elbisenin kendi üzerine katlanışını ve ardından hiçbir insanın beceremeyeceği bir şekilde bükülüşünü izledi.

İçinde biri yokmuş gibi.

Elbise henüz onlara ulaşmadan akıntıya kapılıp sürüklendi.

Amelia kollarını indirip James'e baktı. Ellerindeki fenerlerle birbirlerinin maskelerini aydınlattılar.

"YUKARI," dedi James.

Amelia başıyla onayladı. O anda James elbiseden bile daha sarsıcı bir şey gördü. Amelia'nın yüzünde *korkuyu* gördü.

Korkmaman gerekiyordu, diye düşündü. Tüm bunları güzel kılan sensin.

Oysa Amelia korkmuştu.

Ama yine de... gülümsüyordu. Ve yüzündeki ifade kaza yapmaktan kıl payı kurtulmuş bir kadının takınabileceği türden bir ifadeydi.

Yukarı, dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. Ve yüze doğru yüzmeye koyuldular. Bodrumdan çıkarlarken James arkasına baktı, el fenerini gölgelere tuttu ama elbiseyi göremedi.

Ama onu aklından çıkaramadı. Hiç durmadan merdivenlerden yukarı yüzerken siyah elbisenin düşüşünü ve hiç de görünmez dalgaların merhametine kalmış alelade bir kumaş parçasına benzemediğini düşündü. Hayır, daha ziyade birinin çıkarıp tavandan onlara doğru attığı bir elbise gibi hareket etmişti.

26

Ögle yemeklerini sandalda yediler. Hindili sandviç ve patates cipsi. Şişelenmiş su. Bitkin düşmüşlerdi. Dalış normalde ikisinin de hiç yapmadığı kadar ağır bir antrenmandı ama bodrum katında yaşadıkları, bütün güçlerini tüketmişti.

Güneş ikisine de iyi gelmişti. Suyun üstünde olmak da öyle.

Evdeyken her an geceymiş gibi geliyordu.

“Yorgunken çok güzel görünüyorsun,” dedi James. Ayak parmak uçları salın kenarıyla aynı hizadaydı. İkisi de ayaklarını suya sallayacak değildi.

“Bir saniyeliğine bile olsa orada gerçekten korktum.”

“Korktuğunu biliyorum. Ben de aynı durumdaydım.”

Sal arkası kesilmeyen dalgalarla yükselip alçalıyordu.

“Dürüst olmam gerekirse birinin bizi bulduğunu düşündüm,” dedi Amelia. “Birinin kanoyu gördüğünü ve bizi aramaya çıktığını sandım.”

James buna şaşırdı. Olaya hiç bu açıdan bakmamıştı. Hem de hiç. Elbisenin havuzun üstünde süzüldüğünü gördüğünde zihni, Amelia’mnkinden çok daha karanlık yerlere gitmişti. Hal böyleyken, belki de bulunmak, Amelia’nın hayal ettiği kadar karanlık bir şeydi.

“Seni seviyorum,” dedi James aniden.

“Sevdiğini biliyorum. Ben korkuya kapıldığımda yüzerek kaçmaya çalışmadın.”

“Sevildiğini böyle mi anlıyorsun?”

James dalış giysisinin içinde nasıl taş kesildiğini anımsadı. Dünyadaki başka hiçbir şey palet çırparak kapalı havuzdan uzaklaşmasını sağlayamazdı.

Amelia gülümsedi. Gülümsediğini görmek güzeldi.

“Ben böyle anlıyorum,” dedi.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Derken Amelia’nın bakışları çatıya kaydı. James bikini üstünün kırmızı kumaşıyla tezat oluşturan memelerine bakıyordu. Yarım saatten daha kısa bir süre önce korkudan aklını kaçırarak raddeye gelmiş olmasına rağmen kızın teninin altındaki kasların her hareketi ve hatta çıplak tenini görmek bile onu heyecanlandırıyordu.

Amelia aniden ayaklarını salın kenarından aşağı salladı ve kendini suya bırakıverdi. Tam çatının üstüne gelene dek birkaç metre yüzdü. Kollarını ve bacaklarını hafifçe oynatarak suyun içinde dururken gözlerini James’inkilere dikti. Koca ev ayaklarının altındaydı.

Bu bir meydan okuma, diye düşündü James. Meydan okuma değilse bile öyle bir şey. Amelia ona korkmadığını gösteriyordu ya da belki de korkmadığına ikna etmeye çalıştığı kişi kendisiydi.

Bugün korkuya kapıldık, diye düşündü James. Peki devam edecek miyiz?

Bu, diye düşündü James, Amelia’nın evet deme şekliydi. Devam edeceğiz.

Kızın peşinden suya atladı. Evi keşfetmelerinden beri ilk defa, suyun altında kendisinden çok daha büyük bir şeyin olduğuna dair o beyin yakıcı hissi tattı. Tıpkı *Jaws*’ın o ünlü posterinde olduğu gibi yüzeyi arşınlayan o küçücük yüzücü James’in ta kendisiydi, dipteyse evin sivri dişleri vardı.

Kıza ulaştığında birbirlerine sarıldılar. James kısmen korkudan böyle yapmıştı. Ama Amelia'nın suda süzölen elbiseyi çoktan geride bıraktığını görebiliyordu. Öpüş-tüler. Yarı çıplak bedenleri birbirine yaslanırken ayakla-rını cırparak evin çatısının üstünde kaldılar. Amelia el-lerinden birini suya daldırıp sarı mayosunun üzerinden James'in sertleşmiş penisini okşadı. Onunla hemen ora-cıkta, sırlarının tepesinde sevişmek istiyordu.

"Yarın," diye fısıldadı oğlanın kulağına.

James suratını kızınkinden uzaklaştırdı. Artık bod-rum katında olanları unutmak çok daha kolaydı.

"Bundan emin misin?"

"Evet," dedi kız. "Hem de yüzde yüz."

Güldüler çünkü bu hem tuhaf hem de rahatlatıcıydı. Güldüler çünkü hem utanmışlardı hem de cesurdular.

Bu duygular birbirleriyle savaşıp iç içe geçerken, altla-rındaki su, devamlı bir devinim halindeydi. Sıcak su cep-leri, soğuk su cepleri; bacaklarını ve karınlarını okşayan ılık sular; onları ele geçirmek, onları derinlere, gölün de-rinliklerine, evin derinliklerine, aşkın derinliklerine, en derinlere çekmek istercesine hiç beklenmedik bir anda ılık suların yerini alıp çıplak tenlerini gıdıklayan görün-mez parmakların ve dillerin buz gibi uçları...

Yarın.

27

Bu defa dalış giysileri yoktu.

Yalnızca maskeleri, paletleri ve dalış tüpleri vardı.

Tabii bir de bedenleri. Gölde geçirdikleri onca zamana rağmen solgun bedenleri. İkisi de bembeyazdı çünkü günlerini aşağıda geçiriyorlardı.

Aşağıda.

Bugün.

James ve Amelia salda hazırlandılar. O konuda hiç konuşmadılar. *Bugünün o gün* olduğunu hiç söylemediler. Ne soru sordular, ne şaka yaptılar ne de birbirlerine güvence verdiler. James, Amelia'nın hazırlanmasını seyretti; kızın bedeninin hareketlerini izlerken açlık hissediyordu. Amelia da James'i seyrediyordu. Oğlanın maskesini düzelten elleri az sonra vücudunda gezinecekti.

Aşağıda.

Birbirlerinin olacakları yer salın kenarının ötesinde, suyun mavi renkli kıpır kıpır yüzeyinin altında onları bekliyordu.

Ev.

(Yuva.)

"Pekâlâ," dedi Amelia ve James'e bakarak başparmağını havaya kaldırdı. Bu hareket yalnızca birkaç hafta önce, kanoyla göllerde gezintiye çıktıkları ilk gün utançtan kıpkırmızı kesilmesine neden olurdu. "Hazırım."

Dizlerini kırdı ve ayağının başparmağıyla suyun yüzeyini taradı. Su önceki günlerden çok daha ılıktı. Onları hoşça karşılıyordu.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi James.

Amelia omuzlarını silkti ve başını aşağı yukarı salladı. Bu tuhaf bir teşekkürdü. Sonra salın kenarına çömeldi.

Ama ilk atlayan James oldu. Vücudu berrak suları yar-
dığı anda oluşan pırıltılı dalgalar kütüklere doğru uzanıp
salın altında usulca gözden kayboldu.

Amelia onu takip etti.

Aslına bakılırsa su, dalış giysileri olmadan daha soğuk-
tu. Ama suya daldıkları anda yaşadıkları şok onları ikinci
kez uyandırmıştı. Çatının tepesinde el ele tutuştular.

Ardından birbirlerinin elini bırakmadan yarım kapiya
doğru baş aşağı vaziyette daldılar. Paletleri gölün bataklık-
vari zeminine battı ve yosunlarla kaplı, kaygan basamağı
ilk çıkan James oldu. Yarım kapıyı Amelia için açık tuttu.

Amelia yüzerek içeri girdi.

Antrede sarmaş dolaş oldular. Öpüşemiyorlardı ama
bu, ellerini heyecan içinde, çılgıncasına, susamışçasma
birbirlerinin vücutlarında gezdirmelerine engel değildi.
Amelia, James'in sertleşmiş penisini kavradı ve oğlanı
kendisine doğru çekip karnına, kasıklarına, bacaklarına
yasladı. Koridorda yere serilip yuvarlanarak, birbirlerini
okşayarak, deliye dönmüş halde, açlıktan ölecekmişçe-
sine yemek odasına daldılar. Yemek masasının üstünde
ama avizenin altında el fenerlerini bırakıverdiler. Fe-
nerlerden yayılan ışık huzmeleri duvarlara gelişigüzel
desenler çizerken odayı parça parça gözler önüne serdi;
cam vitrinler, kitap desteği misali büfenin iki yanına yer-
leştirilmiş birer vazo ve artık çıplak olan bedenlerinden
sürüklenerek uzaklaşan mayoları.

El fenerleri masanın üstüne konup orada öylece kaldı. Biri içeri girerken geçtikleri koridora, James'le Amelia'nın oynadığı yerin yalnızca birkaç santim ötesini aydınlatan diğeryse tavana bakıyordu.

Suyun içinde süzülürken Amelia, James'i içine aldı.

Fakat bu hiç kolay olmadı. Bunun, ikisinin de bihaber olduğu sanatsal bir yanı vardı.

Ama yine de... bu seferki o sanatsallıktan yoksun olmak zorundaydı; yaptıkları şeyin belki de en heyecan verici yanı, acemilikleriydi.

İçine ilk defa birini alan Amelia maskesinin içinde nefesini tuttu ve James'in gerildiğini hissetti. Parmaklarını omuzlarında, sırtında, göğsünde dolaştırarak oğlanı sakinleştirdi.

Karanlıkta seviştiler.

Zevkin doruklarına ulaşırken James gözlerini kapattı. Amelia oğlanın boşalacağını anlayınca son anda içinden çıktığını hissetti.

Yanlarına düşen ışık huzmesinde, James'in erkekliği-nin ucundan yükselen beyaz bulutun önce dağılıp sonra görünmez dalgalara yakalanarak tavana, duvarlara, ışığın ulaşamadığı yerlere sürüklendiğini gördüler.

Amelia, masanın üzerine düşen fener sayesinde yüzü kısmen aydınlanan James'e baktı. Onu maskesinin ardında iri iri açtığı gözleriyle mutlu ve aşk dolu görmeyi bekliyordu. Oysa James tavana bakıyordu.

Yüzünü kendisine doğru çevirmek, biraz olsun iletişim kurmak için Amelia usulca oğlanın çenesine doğru uzandı. Ama James ona bakmadan tek hamlede kızın elini uzaklaştırdı ve sessiz olmasını söylercesine işaret parmağını maskesine götürdü.

Diğer eliyle tavana işaret etti.

Amelia başını kaldırıp yukarı baktı.

Derken o da duydu.

Tavandan gelen gıcırtiları. Üst kattan gelen bariz ayak seslerini.

Evdeki diğer her şey gibi ses de çarpıktı; gıcırtilar uzayıp gidiyor, normalden iki kat fazla sürüyordu ve Amelia'nın üst katta yürüdüğünü hayal ettiği ayaklar hiç de görmeyi isteyeceği türden değildi.

Sonra, kahkahalar duyuldu. En az gıcırtilar kadar kötülük yüklü o kıkır kıkır gülüş sanki hecelerin her biri yüzebiliyormuşçasına evi temellerinden sarstı.

James başını hayır anlamında salladı.

Kırılma noktası buydu; evin varlığından ya da tezgâhlara, duvarlara, döşemelere sıkı sıkıya tutunmuş eşyalardan daha imkânsız olan tek şey buydu.

Asla *nasıl* ya da *neden* diye sormamak konusunda sözleşmişlerdi.

Ama ikisinin de aklına *kim* diye sormak gelmemişti.

James, Amelia'yı belinden kavradı. Üst kattan gıcırtilar gelmeye, ayak seslerinin sahibi merdivene doğru ilerlemeye devam ederken kızı yemek masasının üstünden indirerek önce koridor, sonra da antre boyunca sürükledi.

O androjen kahkaha da devam ediyordu. Cinsiyetsiz neşenin koca baloncukları.

Yarım kapıdan çıkan James'in artık Amelia'yı çekirtmesine gerek kalmamıştı. Kız onu geçmiş, fenerleri olmadığından karanlıkta hızla yüzerek gölün yüzeyine doğru tırmanmaya koyulmuştu.

James yüzeye yaklaşırken bambaşka bir gıcırtila duydu. Ezelden beri ilk kez açılan bir sokak (*ycraltı mezarının*) kapısının o kulak tırmalayıcı, bariz sesini.

Yanlarından geçerken pencerelerden içeri bakmadı. Aşağı bakmadı.

Saldan ve çatıdan epey uzakta yüzeye çıktılar ve hızla kütüklere doğru yüzmeye koyuldular.

Acele et, diye düşündü aşağıdan bir şeylerin yükseldiğini hisseden James.

Sala ilk ulaşan Amelia oldu ve hızla kendini yukarı çekti.

James kızın yalnızca birkaç saniye gerisindeydi. Oğlanın ayakları sudan çıktığı anda arkasında derin, katranlı bir sesle bir hava kabarcığı infilak etti. James bunun yalnızca (*kahkaha seni yukarı kadar takip etti!*) bir balık olduğunu söyledi kendi kendine.

Maskeyi sökercesine yüzünden çıkarıp attı. Amelia'nın maskesi kütüklerinin üstündeki yerini çoktan almıştı.

"Orada biri var," dedi James tir tir titreyen parmağıyla çatıya işaret ederek. Sonra dizlerinin üzerine çöküp kanoyu sala doğru çekmeye başladı.

"Orada biri var," diye tekrar etti Amelia. Ayağa kalkmış, sudan ve evden uzaklaşmaya çalışarak bomboş gözlerle suya bakıyordu.

James kanoyu çözene dek o şekilde, kanoya kök salmış vaziyette öylece durdu. Solgun tenindeki suları silkeledi. Sanki su damlacıkları canlıymış gibi.

"Hadi," dedi James.

İkisi de korkmuştu.

İlk defa.

Evden korkuyorlardı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Amelia. Hâlâ boş gözlerle suyun derinliklerine, evin çatısına bakıyordu.

"Gidiyoruz," dedi James. "Hem de hemen."

28

Bir hafta.

Eve gitmeden geçen bir hafta.

Yaz mevsimine özgü güzel ve güneşli bir hafta. Gölde geçirmek için mükemmel bir hafta. Hem de herhangi bir gölde.

Ama hayır.

Üçüncü göl yoktu. Ev yoktu.

Hem de bir haftadır.

Ve zaman akıp gitmeye devam ediyordu.

James aradan geçen yedi gün boyunca evi aklından çıkaramadı. Duş alırken bodrum katındaki yüzme havuzunu düşündü. Çimleri biçerken cumbalı pencerele-
rin öte yanında salınıp duran yosunlar geldi gözünün önüne. Kendi evinin koridorlarında yürürken astronot misali sıçramak, yatak odasına doğru *süzülmek* için yanıp tutuştu. Kapılara hafifçe dokunmak ve ağır ağır içeri doğru salınışlarını izlemek istiyordu. O hayalperestliği, o imkânsızlığı özlüyordu. Ve hatta korkuyu.

Bir hafta.

Amelia'sız bir hafta.

Ne olmuştu? Bekâretlerin, (*akıllarını?*) kaybetmişlerdi. Evin içinde sevişmişlerdi. Bunu kutluyor olmaları gerekmez miydi? Gülüp eğleniyor olmaları gerekmez miydi? *Konuşuyor* olmaları gerekmez miydi?

Evet, tüm bunları yapıyor olmaları gerektiğini biliyordu. Başlarından geçen olay onları yakınlaştırmalıydı.

Kahretsin! Daha seviştikleri günün gecesinde küçük bir lokantaya gitmeli, masada birbirlerine sokulmalı, James parmaklarını kızın kurumakta olan kestane rengi sala-rının arasından geçirirken çok fazla ya da çok az sipariş vermelilerdi. Ama ne zaman ona mesaj atmaya ya da onu aramaya yeltense üst kattan gelen gıcırtyı, evde başka birinin daha olduğunu kanıtlayan sesi duyuyordu.

O sürüp giden kakhahayı kafasından atamıyordu.

Amelia'nın da benzer hislere sahip olduğunu tahmin edebiliyordu. Hem de her konuda. Yoksa neden arama-sındı ki? Acaba kendini kötü hissetmesine asıl neden olan şey neydi; Ayak sesleri mi... yoksa seks mi?

Gece kmş, James evlerinin arkasındaki verandaya koyduğu plastik sandalyede oturuyordu. Annesi ve baba-sı uyuyorlardı. Amelia'yı aptal görünüşlü o ilk dalış giy-sisi içinde bahçede acemi bir astronot misali yürürken anımsamamak elinde değildi. Kalbinin sıkıştığını hisset-tiğinde bunun aşk olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü gözlerinin önünde birçok insan aynı şeyleri yaşamıştı. Yaşadığı şeyin aşk acısı olduğunun farkındaydı.

Neden birbirlerini aramıyorlardı ki? Neden *mesaj* at-mıyorlardı?

Çünkü bu yalnızca aşk acısından ibaret değil. Düşünme-niz gereken bir de ev var.

Diğer duygular, dış etmenler, korkular. Bunlar güzel şeylerin dşmanlarıydı. Bunlar insanların karşılarına ı-kan sorunlardı.

Korkulardı.

James korkuyordu. Gün boyunca korkuyordu. Gün boyunca yukarıdan gelen gıcırtıları, merdivenden inmek üzere olan bir şeyin ağır ayak seslerini duyuyordu. Ve bir de arkasında gıcırdayarak açılan yarım kapının kulak tır-malayıcı sesini.

Sala doğru yüzerken el fenerleri yanlarında olsaydı, James o ışık huzmesinde aşağıda ne görecekti?

Verandadaki sandalyede huzursuzca kıpırdandı.  ne eğildi ve parmaklarını saçlarından geçirdi. Bir şeyleri berbat ettiğini hissediyordu. Narin bir objeyi kırmış gibi.

Her şey çok güzel gidiyordu. Evde sevişmişlerdi! Bundan daha hatırlanmaya değer ne olabilirdi?

Sorun ev, dostum. Sana mesaj atmıyor       evden uzak durmaya  alışıyor

James verandada yanında duran boş soğutucuya bir tekme savurdu. Sonra bir tane daha. Ardından ayağa kalktı ve soğutucuyu bir kez daha tekmeleyip bahçenin ortasına gönderdi. Hırsını alamayıp soğutucunun peşinden gitti ve bir tekme daha attı.

NE OLDU?!

Zavallı şeyi parçalama arzusuyla soğutucunun yanına diz çöktü ama sonra durdu.

Ara onu. O da kızgın.

Ayağa kalktı ve bahçeyi geçti. Telefonu barbek n n üzerinde duruyordu. Telefonu kapıp ne diyeceğine bile karar vermeden, onu aramakla ikisine de evi hatırlatacağını düşünmeden numarayı çevirdi.

Ve o kahkahayı. Onu hatırlıyor musun? Seni nasıl suyun dışına dek takip ettiğini? Suları nasıl etrafa sı rattığını?

Telefon çaldı.  aldı.  aldı.

Kalbi g m güm atıyordu ve başının döndüğünü hissetti. Ve aniden, tam olarak ne diyeceğine karar verdi.

“Alo?”

Amelia’nın sesi. Amelia uyanıktı.

“Amelia. Seni seviyorum. Her şey yolunda. Ikimiz de korktuk. Ama korkmaya devam edeceksek bile bunu birlikte yapalım. Buna ne der-”

“Kandırdım! Telefona bakmıyorum. Mesaj bırak, şapşal!”

Siktir.

Telefonunu tekrar barbekünün üzerine bıraktı. Sonra barbeküyü sertçe tekmeledi.

Bahçeyi çepeçevre saran her daim yeşil çalılarının arasında bir hayvan kıpırdadı. James el fenerinin yanında olmasını, bunun yerine tüm imkânsızlığına rağmen o dayalı döşeli karanlığı keşfediyor olmayı dileyerek karanlığa baktı.

Telefonunu alıp içeri girdi. Hava karanlık olsa da yeterince karanlık değildi. Sessizdi ama sessizliği bile güzel değildi; burada, insanı sırlıslık eden dalgaların sessizliğinden eser yoktu.

Bir hafta.

James yatak odasına girdi. Işığı yakmadı. Dalış maskeleriyle paletleri yatağının üstünden almadı. Kendini yüzüstü vaziyette yatağın üzerine bıraktı ve birkaç dakikalığına yastığının karanlığına baktı.

Sözüm ona her şeyi arkasında bırakması gereken ânı bu olup olmadığını düşündü. Şarkıların dediği gibi. Kalbi kırık bir adamın yoluna devam etmesi gerekirdi. Bazen bazı şeyler fazlasıyla karmaşık bir hal alırdı. İstenmeyen bir şey, istenen bir şeye eklenir ve her şeyi berbat ederdi.

Korku.

Evin korkusu. O sürüp giden kahkahanın korkusu. Birlikte yaptıkları şeyin korkusu. Orada yaşayan her kimse onun korkusu.

O kimdi?

Sırtüstü döndü, telefonu başının üstündeki pencerenin pervazına koydu, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini uykunun kollarına bıraktı.

Tıpkı bir zamanlar kendilerini gölün kollarına bıraktıkları gibi. Amelia ve James. Heyecanlıydılar, gülüyorlardı, keşfediyorlardı, âşık oluyorlardı.

Belki de Amelia çoktan her şeyi geride bırakmıştı. Öyle yaptıysa bile sorun değildi. Bu, James'ten daha akıllı olduğu anlamına gelirdi. Korkutucu bir şey görmüş ve kenara çekilmişti. Herkese böyle yapması öğütlenmez miydi?

Evde korkutucu bir ses duyarsanız... evi terk ederdimiz.

Artık uykunun kollarındaydı.

Haşatı çıkmış bir kanoyla, tehlikelerle dolu üçüncü gölde geziniyordu. Ne kıyı şeridinde bir tabela vardı ne de yüzücüler için bir uyarı:

YÜZMEK YASAK: GÖLÜN DİBİNDE BİR EV VAR

Keşfetmek isteyeceğiniz bir ev. Yuva demek isteyeceğiniz bir ev.

James rüyasında karabiberliği gördü. Ona bodrum katından bahsetmek için arkasında beliren Amelia, oğlanın elindeki bıçağı karabiberliğin altına sokmaya çalıştığını görünce ağlamaya başladı.

Neyin var? diye sordu James çizgi romanlarda görebileceğiniz türden bir konuşma baloncuğunun içine yazılı halde.

Her şeyi berbat ettin, diye yanıtladı kız. Nasıl diye sorarak her şeyi berbat ettin. Nasıl diye neden sordun? Her şey böylesine güzelken neden soru sormaya yeltendin?

Üzgünüm, dedi James karanlık suda ona doğru uzanarak. Böyle olsun istememiştim!

Amelia başını hayır anlamında sallayarak ağlaya ağlaya gölgelerin derinliklerine doğru sürüklendi, her şey berbat oldu her şey berbat oldu, artık korkuyoruz, korktuğumuzu göremiyor musun?

Amelia!

Amelia gitmişti. Mutfağın gölgeleri tarafından yutulmuştu.

Ama geride kalan biri vardı. Erimiş balmumu kadar şekilsiz, meçhul bir gölge.

Kimsin sen? diye sordu James.

Duvar kâğıdının içinden hatları olmayan bir surat çıktı. Yüz hatlarının olması gereken yerlerde kat kat deri vardı; derisi, James'in çarşaflarından bile daha kırış kırıştı; teni, kanonun yeşil boyasının altından çıkandan bile daha griydi.

Bu yalnızca bir balık, dedi James. *Sen yalnızca bir balıksın!*

İri iri açılmış sulu gözler. Dolgun dudaklar.

Kadın mı? Hayır. Erkek mi?

Lütfen.

Ve bir de elbise. Ne renk? Belli olmuyor. Elbise giymiş bir balık mı? Balık değil. Kadın mı?

Kadın değil.

Amelia! diye haykırdı James ama küçücük bir elbisenin içine sıkışmış o şişkin beden gölgelerden çıkıyor, dudakları mutfaktaki görünmez dalgalarla bayrak misali çırpınıyordu.

AMELIA!!

Ruj. Yüksek topuklu ayakkabılar. Şişman, buruş buruş dizler. Topuklu ayakkabıların üstünde duramıyor. Doğru düzgün yürüyemediğinin farkında değil. Baş döndürücü olduğunu düşünüyor. Sanıyor ki o aslında—

AMELIA!!!

Çatlaklarla dolu parmaklar James'i ellerinden tutup cilveli bir edayla yemek odasına doğru çekti. İlk seferine, sevişmeye...

James karşı koymaya çalıştıysa da parmaklarını onunkilerden ayıramadı. Tıpkı mutfak tezgâhının üzerindeki

karabiberliği ayıramadığı gibi. Oraya esir olmuş, orada mahsur kalmıştı.

Nasıl?!

Ve yine o kahkahayı duydu. Belli belirsiz gelen boğuk ayak seslerini.

James rüyasında gözlerini yumdu ve çığlık attı çünkü onu hâlâ görebiliyordu, *o (erkek ya da kadın, bu kadar derinde hiçbir önemi yok)* balığa benzer şeyin doğrudan üstüne geldiğini görebiliyordu ve böylece yapabileceği tek şeyi yaptı ve kapalı gözlerinin ardındaki gözlerini kapattı ve bir kez daha çığlık attı.

Ve uyandı.

Yatak odasında uyandı.

Islak halde.

Kamyonu mu devirmişim?

Hayır.

Olduğu yerde doğrularak oturdu ve avuçlarını, altındaki yatak örtüsüne bastırdı.

Islak değildi.

Sırılsıklamdı.

Ellerini yatak örtüsünden çektiğinde kollarının da ıslak olduğunu fark etti. Hızla başını çevirdi ve kaşlarından sular damladı. Saçları alnına yapışmıştı. Yatak odası, eşyaları...

James gözlerindeki suları sildi ve gördü.

Halı kaplı döşemelerin üstünde yedi santim derinliğinde su vardı. Şifonyerin üzerinde durması gereken, şifonyerin üzerinde *dur*an kitaplar ve biblolar artık yerdeydi.

Gemi enkazı gibi, diye düşündü James.

Batık bir yatak odası.

Bir gecede sular altında kalmıştı.

"Anne! BABA!"

Su her yerdeydi. Tavandan damlıyor, duvarlardan sü-

zülüyordu. Pencere pervazındaki telefonu su birikintisinin ortasında kalmıştı.

James yatağından fırladı ve sular sıçratarak yere bastı. Ama dengesini kaybetti ve suya, yedi santim derinliğindeki suyun içine düşüverdi. Su ılıktı. Buna alışkındı. San-ki geceyi (*bütün yazı*) onun içinde geçirmiş gibi.

Pencere pervazında duran telefonunu güç bela kaptı.

Amelia'yı aradı.

"Alo?"

Sesli mesaj.

O neredeydi? *Neredeydi?!*

Aklını kaçırmış halde etrafa sular sıçrata sıçrata yatak odasından çıktı. Koridora adımını attığında durup arkasına baktı. O anda, hissetmekten memnuniyet duymaması gerektiğini bildiği bir şey hissetti. Bu, rahatlamaydı. Olan biten her neyse hâlâ gerçekleşmekte olduğunu görmenin verdiği rahatlatma.

İmkânsızlıklar.

Büyü.

Amelia'yı bir kez daha aradı.

Yanıt yoktu.

Yatak odasının her yeri su içindeydi. Ama koridorda sudan eser yoktu. Başka hiçbir yerde sudan eser yoktu.

Yatak odası dışında. Bir gecede sular altında kalan yatak odası dışında. Hem de o uyurken.

Suya gömülmüştü.

James uyanıktı. Tamamen uyanıktı.

Burada neler oldu?

Korku.

Daha derin bir korku. Yeni bir korku. Artık yalnızca evden korkmuyordu. Ev *oradaydı*. Suyun altında. Ama bu... yatak odası gölden kilometrelerce uzaktaydı... bu, annesiyle babasının eviydi. Bu fenaydı. Bu diğer insanla-

rı tehlikeye atıyordu. *Bunu* nasıl sır olarak saklayabilirdi ki?

Bu *kötüydü*.

James alelacele evden çıktı. Güneşli akşamüstü onu korkuttu. Çok parlaktı. Çok savunmasızdı. Çok normaldi.

Sakinleşmeye çalıştı. Soluk aldı. Güneş şortunu, tişörtünü, saçını kurutuyordu. Cep telefonundan babasını aradı.

Babası yanıt verdi.

“Sen iyi misin, James?”

“Hayır. Şey oldu... acaba... acaba boru patlamış ya da onun gibi bir şeyler olmuş olabilir mi?”

“Sen ne demek istiyorsun?”

“Odam su içinde.”

“Yatak odan mı?”

“Evet. Her şey sırlıslıkla olmuş, baba.”

“Evin başka yerinde su var mı?”

“Hayır. Yalnızca benim odamda. Bunun neyden kaynaklandığını düşünüyorsun?”

“Ne olduğunu biliyorum. Sorun su şebekesi.”

“O olduğunu nereden biliyorsun? Bundan nasıl emin olabilirsin?”

Sesinde korku vardı. Yeni bir korku. Her şeyden korkuyordu.

“Başka ne olabilir ki?” dedi babası. Sonra kıkırdadı. James göldeki baloncuklar gibi yükselen kahkahayı anımsadı. “Dün gece yağmur yağmadı.”

Başka ne olabilir ki, James? Başka ne olabilir?

“Tamam. Ne yapayım?”

“Hiçbir şey. Dana’yı gönderirim.”

“Tamam. Ben ne... oraya geri dönmemeliyim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani... evi kastediyorum. Dana’yı beklesem daha iyi olur, öyle değil mi?”

Babası güldü.

“Su seni öldürecek değil ya, James. Su şebekesi bozulmuş. Ama istediğin yerde bekleyebilirsin. Dana’yı göndereceğim. O sorunun çaresine bakar.”

“Teşekkürler, baba.”

“Sen iyi misin, James?”

“Evet, sadece...” korku sesine, kanına işlemiştii, “...o şekilde uyanınca biraz korktum.”

“Tahmin edebiliyorum. Hasar gören bir şey var mı?”

“Hayır. Ne bileyim... önemli bir şey yok... bilmiyorum.”

“O zaman bak hadi. Her şeyini kaybetmek istemezsin.”

“Tamam, baba. Doğru. Teşekkür ederim.”

Telefonu kapattılar.

James başını kaldırıp mavi gökyüzüne baktı. Sonra da kuru, yeşil çimenlere.

Her şeyini kaybetmek istemezsin.

Ama kaybetmişti. Çoktan her şeyini kaybetmişti.

Evi.

Amelia’yı.

Her şeyini.

Ama yine de... acaba hâlâ devam ediyor muydu?

Ev? Amelia? Diğer her şey?

Dana kamyonetini garaj yoluna çektiğinde James bağdaş kurmuş vaziyette garaj yolunun sonunda oturuyordu. Dana, daha sonra James’in babasına, bunun eve bağlanmış bir salın üstünde oturan birinin yanına yanaşmaya benzediğini söyleyecekti. James kaçmak istiyormuş ama denizde kaybolmaktan korkuyormuş gibi.

29

Darlene'in Marketi'nde ürünleri raflara dizen Amelia, evi kafasından atmaya çalışmaya yeltenmedi. Onunla savaşmanın hiçbir faydası yoktu. Bunu takıntı haline getirmişti ve eğer annesi ona takıntılar hakkında bir şey öğretebildiyse o da *düşünmediğini sandığı anlarda bile onları aklından çıkaramadığıydı.*

Üçüncü gölü terk etmelerinin üzerinden geçen bir hafta içinde Amelia *onu aklından çıkaramadı.* Ahşap salı döven serin dalgaları *aklından çıkaramadı.* James'in tıpkı kasabadaki Çin restoranının önünde duran çiçekli çeşmenin ta kendisiymişçesine vücudunda aşağı yukarı gezinen gözleriyle o salda *olmanın* ne kadar güzel olduğunu *aklından çıkaramadı.* Yukarı aşağı. Tekrar tekrar. Oğlanın ilgisi her defasında katbekat artmıştı. Amelia bunu özliyordu. Çıplak ayaklarının altındaki kütükleri, her günün sabahında dalış giysisini üzerine ilk geçirişinde kendini süper kahraman gibi hissetmeyi, üçüncü gölü çepeçevre saran dağların parıltısını özliyordu. Güneşi, sesleri, hisleri özliyordu.

Ama en çok özlediği, evdi.

Marcy marketin hoparlörleriyle onu korkuttu:

"Üçüncü reyonda etrafa biraz kusmuk saçılmış. Amelia? Onunla ilgilenebilir misin?"

Amelia gülümsemeyi denedi. Bu zordu. Market boştu

ve Marcy ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Amelia'nın zor günler geçirdiğinin farkındaydı ama başından geçenin ne olduğunu pek kestiremiyordu.

Mutsuz, korkmuş ve akli karışmış vaziyetteki Amelia şimdi bile evden bahsetmiyordu.

Tıpkı üst kattaki gürültüden bahsetmediği gibi.

Bir hafta.

Sigara olmadan geçirdiği bir hafta, bir sigara tiryakisinin aklını kaçırmasına yol açabilirdi. Ailesi olmadan geçirdiği bir hafta, bir insanı değiştirebilirdi.

Amelia kendini değişmiş hissediyordu. Farklı. Korkmuş.

“Amelia?”

Üçüncü reyonda raflara pirinç dizmekte olan Amelia arkasını dönünce Marcy'nin, saçlarının uçlarını kafasından çıkan iki antene benzeyene dek parmaklarına dolaştığını gördü. Ağzındaki sakızı tıpkı bir köpek gibi çiğniyordu.

“Koca bir bıyığa benzedim mi?”

Amelia gülümsemeyi denedi. Bu zordu.

Marcy'nin saçlarının doğaüstü bir şekilde dalgalanmış halini görünce kendi saçlarının o evin aynasındaki yansımasını anımsadı.

“Sen gerçekten iyi misin, Amelia?”

Amelia ellerine baktı ve elinde bir kutu kahvaltılık mısır gevreği tutmakta olduğunu fark etti. Pirinç reyonda. *Bu nasıl buraya gelmiş?*

“İyiyim.”

“On dakikaya yakın süredir bu reyondasın. Ve raflara yanlış ürünleri yerleştiriyorsun.”

Mısır gevreği buraya ait değil, Amelia. Ve sen de o eve ait değilsin.

“Üzgünüm,” dedi. “Kafamı toparlayacağım, Marcy.”

“Bu halde olmanın nedeni aşk mı?”

Bu kelime karşısında, çatının üstündeki sulara dalan James’in havadaki hali gözlerinin önünde canlandı.

“Yalnızca biraz yorgunum,” dedi.

“İ-h,” dedi Marcy başını hayır anlamında sallayarak.

Amelia gölün karanlığı tarafından yutulan James’in çıplak ayak tabanlarını gördü.

“Hadi ama Marcy. Ben iyiyim.”

“Tamam. Ama eğer burada on dakika daha kalırsan aşk acısı polisini çağıracağım.”

Amelia gülümsemeyi denedi. Bu zordu.

Marcy onu yalnız bıraktı.

Amelia yere çömelerek mısır gevreğini yerde duran pirinç kutusunun yanına koydu. James’in spermlerini düşündü; ağır çekimde kaydedilmiş bir patlama misali nasıl etrafa yayıldığını, ne kadar havalı göründüğünü, o zamana kadar her şeyin nasıl da baş döndürücü olduğunu... tam olarak o zamana kadar.

Amelia pirinç kutusunu açtı ve Marcy’nin bir sonraki reyonda oyalandığını duydu. Kulağına çalınan seslere bakılırsa... ya vıcık vıcık bir şeyler eziyordu ya da eli-ne geçirdiği bir temizlik bezini sıkıyordu. Fakat ıslak bir şeylerle uğraştığı kesindi.

Hiç daha önce her şeyini kaybettiği oldu mu acaba? diye düşündü Amelia. *Her şeyini aynı anda?*

O anda Marcy’nin bir şey düşürdüğünü sandı çünkü kulağına ıslak bir cup sesi gelmişti. Bu ses, size sinsice yaklaşan bir arkadaşınızın şüphe götürmez tınısına sahipti.

“Dikkatli ol, Marcy,” diye seslendi.

İkinci bir cup sesi daha. Bu seferki daha yüksekti ve Amelia’ya ıslak ayakkabıları anımsattı.

“Marcy?”

Kimi zaman, çöprü çıkardıktan sonra markete geri döndüğünüzde ayakkabılarınız marketin linolyum zemininde gıcırdardı. Bu durum iş arkadaşları arasında şaka-laşmalara neden olurdu. *Çöp kutusunun yanındaki sümüksü maddeye dikkat et. Senden hoşlanıyor. Yakında peşinden gelecek.*

Yandaki reyondan vıcık vıcık bir ses daha geldi ve Amelia ilk gerçek korku dalgasını hissetti. Korku üstüne tam olarak böyle çullanmıştı; zihninden vücuduna yayılmamıştı, daha ziyade üçüncü gözün yüzeyinin altında kıpraşan görünmez dalgalara benzer bir dalga halinde önce yüzüne ve vücudunun ön tarafına çarpmış, sonra da geri kalanını sarıp sarmalamıştı.

“Marcy?”

Ağır ama ıslak bir adım daha. Sanki ıslak ayakkabıları giyen kişi doğru düzgün yürümeyi bilmiyormuş gibi.

Ya da uzun, çok uzun zamandır kuru topraklar üzerinde yürümemiş gibi, Amelia.

“Marcy?!”

Gözyaşları Amelia’nın gözlerinin alt kısmını bulanıklaştırmaya başladı. Yavaşça başını kaldırdı ve marketin tavanından sarkan yuvarlak güvenlik aynasına baktı.

Sonraki reyonda bir şey mi vardı? Var mıydı?

“Amelia! Bugün senin neyin var?”

Marcy. Arkasındaydı. Reyonun sonundaydı.

Islak bir adım daha. Sonraki reyonun diğer ucundan ona doğru yaklaşıyordu.

“Marcy, bu ses de ne?” diye sordu Amelia ıslıl ıslıl parlayan, korku dolu gözlerle.

“Hangi ses?”

Amelia ayağa kalktı. Koridorun diğer ucuna, rafların

diğer tarafında yürüyen şeyin er ya da geç belirip etrafı sular sıçratarak Amelia'nın üstüne atılacağı yere baktı.

"Tanrım, Marcy. Gitmem gerek."

"*Gitmek mi?* Amelia, sen aklını mı kaçırdın?"

Amelia kızın durduğu yere dek geri geri yürüdü, Marcy'yi arkasında hissetti ama gözlerini reyonun öteki ucundan bir an olsun ayırmadı.

"Üzgünüm," dedi tir tir titreyen sesine rağmen. "Gitmem gerek. Gitmem gerek. Hem de hemen."

"Amelia, elini kolunu sallayarak—"

Amelia nefesini tuttu ama reyonun öteki ucundan geçen altı üstü bir kadındı. Askılı yeşil bir buluz ve parlak turuncu bir şort giyyordu. Gözlerinde güneş gözlüğü, kafasındaysa siperlikli bir şapka vardı. Sonraki reyondan az önce aldığı şnorkeli elinde taşıyordu. Yürürken parmak arası terliklerinden vıcık vıcık sesler geliyordu.

Amelia, Marcy'ye baktı.

Sonra kahkahalara boğuldu. Bu seferki hiç de zor olmamıştı.

"Amelia, iyi misin kızım?"

Derken Amelia adının bir kere daha söylendiği duydu. Kadının az önce geçtiği koridorun öteki ucundan...

"Amelia."

Bir oğlan sesi.

Amelia'nın, sesin kime ait olduğunu görmek için arkasını dönmesi bile gerekmiyordu. Neden gereksindi ki? Onu hafta boyunca binlerce kez zihninde duymuştu.

"James."

James yüzünde utanç dolu bir ifadeyle reyonun öteki ucunda dikiliyordu.

Hayır, diye düşündü Amelia. Bu utanç değil. Korku.

“İşyerine geldiğim için özür dilerim,” dedi oğlan.
“Ama dün gece evime geldi.”

Amelia yanıt vermedi. Doğrudan değil.

“Marcy,” dedi gözlerini James’ten ayırmadan. Sesi kararlıydı, hem de son bir haftadır hiç olmadığı kadar. “Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?”

“Elbette.”

Marcy hemen arkasından reyondan çıktı ve Amelia ile James sessizlik içinde birbirlerine bakakaldılar.

Dün gece evime geldi.

Amelia hâlâ tepki vermemişti. Sanki şaşırmamış gibiydi.

Gölü terk ettik, diye düşündü ikisi de kendi kelimeleleriyle. Ama göl bizi geri istiyor.

Bir hafta.

Ayrı geçen bir hafta.

Amelia kendini oğlanın kollarına attı.

Ona sıkı sıkı sarıldı. Birbiriyle çatışan tüm duyguları soluklanacak bir liman bulunca Amelia ağlamaya başladı. Ama aynı zamanda gülümsüyordu da. James elini nazikçe kızın başının arkasına koyup bir daha kimse, hatta dalgalar bile onu kollarının arasından koparamayacakmış gibi hissedene dek kızı kendine doğru çekti.

“James,” dedi. “James, deliriyor muyuz?”

“Üçüncü birine ihtiyacımız var,” dedi oğlan. “Birilerine anlatmamız gerek.”

“Hayır,” dedi Amelia. “Olmaz.”

James kızın gözlerinin derinliklerine baktı. O ve Amelia aynı noktada mıydılar? Yoksa Amelia daha derinlere mi batmıştı?

“Eee sonra? Ne yapacağız?”

“Beni dinle,” dedi kız, başını oğlanın göğsünden ayırıp gözlerini onunkilere dikerek.

“Tamam. Evet?”

Kız duraksadı. Derin derin nefes aldı ve anlatmaya koyuldu.

“Geri dönmemiz gerek.”

“Amelia...”

“Kendimizi tanıtmalıyız, James. Merhaba demeliyiz.”

James kollarını hâlâ ona dolamış vaziyetteydi. Darlene’in Marketi’ne, Amelia ne yapılması gerektiğini söylerse onu yapmayı kafasına koyarak gelmişti. Oysa *merhaba* kelimesine tutunamamış ve bu basit sözcük parmaklarının arasından kayarak marketin zeminine düşüp etrafa sular sıçratmıştı.

“Tamam,” dedi. Onu seviyordu, ona âşıktı, onun mutlu olmasını istiyordu. “Tamam.”

Ama kız ona sarılırken yaptığı şeyin, yalnızca Amelia’nın isteğini yerine getirmek olmadığını fark etti. *Tamam* dediği anda yedi gündür tatmadığı türden bir rahatlama hissetmişti.

Hayır, Amelia ondan daha derinlere batmamıştı. Sadece, fena halde istediği o şeyi yapmak için makul bir bahane uydurmuştu.

Geri dönmek için.

Eve geri dönmek için.

Kendimizi tanıtmalıyız. Merhaba demeliyiz.

“Bizi hoş karşılayacağından emin misin?” diye sordu. Korku ve rahatlama kanında birbirine karışıyordu.

Amelia başıyla onayladı.

“Biz de orada yaşıyoruz, James. *Biz de orada yaşıyoruz.*”

30

İlk gölde kürek çekmek bu kez ikisinde de farklı duygular uyandırdı çünkü bir yere doğru değil, *bir şeye* doğru kürek çekiyorlardı.

Duvar yazılarıyla bezeli tünelden geçmek bu kez ikisinde de farklı duygular uyandırdı çünkü kendilerini bir yere doğru değil, *bir şeye* doğru ittiriyorlardı.

Ve suya bakarak salın üzerinde dikilmek bu kez ikisinde de farklı duygular uyandırdı çünkü aşağıdaki o muazzam, o büyüğü yerin pencerelerinden bakışlarına karşılık veren bir şeyin olduğuna inanıyorlardı.

31

James pek farklı hissetmemesine rağmen şüphesiz Amelia'yla aynı fikirde olduğunu kanıtlama çabasıyla önden daldı. Ama yine de omuzları soğuk suya girdiği anda, suyun yüzeyi birer dudak gibi aralanıp onu içine çekerken başka hiçbir seçeneğinin olmadığını da fark etti. Çünkü yapılabilecek diğer tek şey, *geri dönmemektir*. Ve bunu yapamazlardı. Bunu *yapmazlardı*. Burası onların mekânıydı, ağaç eviydi, sırtıydı, *onlarındı*.

Gölün bataklıkvari zeminine doğru yüzerken Amelia'nın peşinden suyun yüzeyini yardığını hissedince on yaşındayken başından geçen bir olayı hatırladı. O ve birkaç arkadaşının kendilerine ait bir mekânları vardı. Adım Bulaşık Teli koymuşlardı ve Bulaşık Teli kocaman bir mukavva kutudan fazlası değildi. Kutuyu kesip açtıktan sonra iki ağacın arasına yerleştirerek kendi ordugâhlarını, sırlarının sığınağını inşa etmişlerdi. Kutu eskiden bir bulaşık makinesine aitti ve *Bulaşık Teli* kelimesi de mekânlarının içinde, daima gözlerinin önündeydi.

James dibe ulaştı, paletlerini çamura doğru indirdi ve o tanıdık gömülme hissinin, arazinin temelleriyle bir olmanın tadına vardı.

Kendi arazilerinin.

Bulaşık Teli'nde buldukları örümceği düşündü.

Derrick, ansiklopedisini karıştırıp buldukları örümceğin zehirli olduğunu söylemişti. Ona kahverengi keşiş örümceği demiş ve tek bir ısırığının koca bir adamı öldürebileceğinden bahsetmişti. Jerry, Derrick'in örümcekleri karıştırdığını, Bulaşık Teli'nde bulduklarıyla ansiklopedidekinin benzediğini ama aynı örümcek olmadıklarını söylemişti. Derrick geri dönmeyi hiç istememişti. Bulaşık Teli'ni de terk edip onu ormanın içinde öylece bırakmaları gerektiğini söylemişti. Artık eskisi kadar güzel olmadığını...

Ama Jerry örümcekten kurtulmak istemişti. Tıpkı James gibi.

Ve böylece kafadarlar Bulaşık Teli'ne geri dönmüştü.

Amelia yanı başında yere indi ve birlikte, evden yana döndüler. Herhangi bir hareketlilik (*bahçede birinin*) olup olmadığını görmek için el fenerlerini önce evin iki yanındaki karanlığa tuttular. Fenerlerinden süzülen ışık huzmesi sonsuzluğa doğru uzanıyordu ya da hiçliğe... Ne de olsa artık ikisi de aynı kapıya çıkıyordu. Işığı ön pencerelere doğru çevirdiler. Birini aradıklarını biliyorlardı. Bir yüz (*evde kimse var mı?*) aradıklarını. Bunun için buradaydılar.

Kendilerini tanıtmak için.

James, Jerry'nin kollarındaki ve bacaklarındaki örümcek ısırıklarını düşündü. Doktorların, Jerry'nin sağ kasığından ve sol pazısından kesmek zorunda kaldıkları parçaları. Ameliyattan sonra çocuğun kıyafetlerinin nasıl sarktığını.

Amelia hafifçe James'in omzuna dokundu.

Hazır mısın? diye soruyor gibiydi.

James başıyla onayladı. Hazırdı.

Amelia önden yüzerek yarım kapıdan geçti.

James onu takip etti.

Elindeki fenerin ışığında, kızın paletlerinin etrafında çember misali yükselen çamur parçacıklarını gördü. Kızın elindeki fenerin ışığında ise evin içi parça parça gözlerinin önüne serilmeye başlamıştı. Aradan bir hafta geçmişti. Onsuz bir hafta.

İştah açıcıydı, bu anlık imgeler, *rahatlama...*

Aniden Amelia kendi etrafında döndü ve James'e doğru yüzmeye başladı. Oğlanı başının iki yanından tutup kendi maskesini onunkine bastırdı. Huzur. James ve Amelia. Yeniden sualtındaydılar. Eve geri dönmüşlerdi.

Sonuçta James ne kaybetmişti ki? Hiçbir şey. Hiçbir şey kaybetmemişti.

Amelia anlayamadığı bir şeyler, birkaç kelime söyledi. Sonra yeniden harekete geçti. Karanlığa doğru yüzmeye koyuldu.

James de onu takip etti.

Daha derine.

En derine.

İçeride önce birlikte yüzdüler, sonra birbirlerinden ayrıldılar, Amelia aralık bir kapının ardında gözden kaybolurken James duraksayarak elindeki ışığı bilardo masasına, köşelere, fenerini çektiği yerlere *dalga dalga* çöken kasvetli karanlığa tuttu. Amelia onu gördü; James'in fenerinden süzülen ışığın telaşlı hareketleri karşısında önce pusuda bekleyen, sonra da titreyerek geri dönen karanlığı... James de gördü onu; aşağıda *her daim* hüküm süren, adeta elle tutulup gözle görülebilen karanlığın kenarlarını... Karanlığın, Amelia'nın ışığını simsiyah birer el gibi kavradığını, simsiyah birer dudak gibi yuttuğunu gördü.

Karanlık hep oradaydı. Aydınlatıldığında bile.

Çalışma odasından, oturma odalarından, kütüphaneden, mutfaktan, karabiberliğin James'i korkuttuğu yerden geçtiler. Camdan duvarların dışarıdaki kasvetli karanlığa baktığı kış bahçesine girdiler; yanlarından ve fenerlerinin sağa sola salınan ışıklarından ne suyun kendisinden ne de duygusuzca dalga dalga yayılan grilerden ve siyahlardan daha renkli olan, görülmek istemeyen, onlarla karşılaşmaktan kaçınan balıklar geçip gitti. Toprak yollardaki toz misali suda asılı kalmış, görünmez adımların kaldırdığı hatta hayat verdiği çamur parçacıklarını gördüler. James ve Amelia fenerlerini cama bastırarak burada biraz duraksadı; dağların, gölün, evin sınır tanımaz cüssesi yanında kendilerini küçücük hissediyorlardı.

Bir zamanlar, bu cansız çamurun içinde kendi bahçelerini yetiştirmeyi hayal etmişlerdi. Renksiz çiçekler sualtı dalgalarıyla usulca salınacaklardı.

Bu rüyalar hâlâ mümkün müydü? Artık her şey mümkün müydü?

Yüzmeye devam ettiler; koridorlardan geçip lambalara, şifonyerlere çarpmamaya çalıştılar, kanepelerin üstünden yüzdüler, avizelerin ve ampullerin altına daldılar. Amelia bodruma açılan kapının önünde duraksayıp gözlerini James'inkilere dikti. Kız ışığı kendi yüzüne tuttu ve yalnızca dudaklarını oynatarak *sauna* dedi. Ve James onu gördüklerinden beri pek kafa yormamış olsa da kızın hangi kapıdan bahsettiğini anladı. Kapalı havuzun yanındaki kapalı ahşap kapı. Evde göz atmadıkları tek oda. Aradıklarını orada bulabilecekler miydi? Hem de büyük olasılıkla beline havlu dolamış, imkânsız alnından terler süzülür halde?

Bodrum katma açılan kapının ve merdiven boşluğunun ardında, suyu her nasılsa gölün suyuyla karışmadan karanlıklar içinde bekleyen bir yüzme havuzu vardı. Belki de onu orada bulacaklardı. Suyun içinde volta atarak bekliyor, beklerken suyun içinde volta atıyor olacaktı.

"Sauna," dedi James ve Amelia bodrum katının kapısını iterek açtı. James kızın peşinden karanlığa daldı. Kızın kısa süre önce söylediklerini zihninde duyarak merdivende onu takip etti. Kötü duygulardan, orada olmamaları gerektiği fikrinden ve bunun artık yalnızca aşktan ibaret olmadığı düşüncesinden beslenip içinde yükselen o perdeyle savaşmak için onun sözcüklerini kullandı.

Bu tehlikeydi.

Ama tekrar evin içinde olmanın verdiği heyecan, tüm bu korkuları rafa kaldırmasını kolaylaştırdı.

Taş basamaklar boyunca, alçak destek kirişlerinin altından, el fenerlerinden süzülen ışık altlarında kıpırdanan suları gözler önüne serene dek yüzdüler. Havuzu dolduran su, sanki havuzun yörüngesinde ikinci bir ayın hayaleti varmış da gelgite neden oluyormuş gibi, içinde yüzdükleri suyun aksi yönünde akıyordu.

Amelia havuzu ardında bırakıp fenerini saunanın pürüzsüz ahşap kapısına tuttu.

James, Bulaşık Teli'ni düşündü. Kendine engel olamıyordu.

Amelia ellerinden birini saunanın kapısına koydu.

James kızın bileğini yakalayiverdi. Amelia ona bakmak için döndüğünde, James kızın gözlerindeki saplantıyı gördü.

Jerry, dediğini hatırladı Bulaşık Teli'nin duvarları kendi kendine zangırdarken, *omzunda bir tane daha var.*

"Dikkatli ol," dedi James. Ama sesi son derece anlaşılmaz çıktı. Bu işe yaramaz bir uyarıydı. Kendisinin bile dikkate almadığı bir uyarı.

Ama yine de Amelia dudaklarını okumuş olacak ki o da aynı şekilde yanıt verdi.

"Elbette."

Sonra gülümsedi ve elini yumruk yapıp başparmağını kaldırdı. Bu kez zerre kadar utanmadan.

İşte gidiyoruz, diyor gibiydi. Baştan beri gitmek istediğimiz yere.

Ahşap kapıyı nazikçe itti ve kapı açıldı.

Saunaya girdikleri anda fenerleri, boş bankları gözler önüne serdi. Bir de sönük sobayı.

Ama James'e sıcak basmıştı.

Her şeye rağmen sobanın yandığına ikna olmuş, saunanın evdeki diğer her şey gibi esrarengiz bir şekilde işler

durumda olduğundan emin halde el fenerini sobaya doğrulttu. Tam zamanında omzunun üstünden baktı ve kapının, tüm diğer kapılar gibi gölün dibindeki görünmez akıntılardan birine kapılıp menteşeleri üstünde yavaşça dönerek kapanmakta olduğunu gördü. Ama bu seferki farklıydı. Üstelik farklı da görünüyordu.

Kasıtlı mı? diye düşündü James. Ama bu bir soru değildi; daha ziyade, aklına gelmeyi reddeden o kelimeyi nihayet bulmuştu.

Biri kapıyı kapatıyor. Burada haşlanarak öleceğiz.

Maskesi buğulanmaya başladı.

Korkudan mıydı?

Sıcaktan mı?

Amelia'yı kolundan yakaladı ve kız kendi başına yüzmeye başlayana dek onu çekiştirerek kapıya doğru yüzdü. Artık önden giden James'ti. Avucunu ahsaba yaslayıp direnişle karşılaşmayı bekleyerek tüm gücüyle ittirdi ama ona karşı koyan kimse olmadı.

Kapı kolaylıkla savrulurak açılınca James fenerini kapının arkasına tuttu.

Hiç kimse.

Hiçbir şey.

Yoktu.

Ama biri vardı.

Üst katta.

James ve Amelia aynı anda başlarını kaldırıp yukarı, o tanıdık gıcırta sesinin geldiği yere baktılar.

Ayak sesleri geliyordu. Ağır ağır ilerliyordu.

Kasıtlı.

Onları tuzağa mı düşürmeye çalışmıştı? Ve bunu bir kez daha dener miydi?

Önce havuzun, sonra da havuzun etrafını çeviren fa-

yansların üstünde yüzerek sesi gözleriyle takip ettiler. Oysa tavanı gıcır gıcır inleyen adımlar onlardan uzaklaşıyor ve görünüşe göre bodrum katma açılan kapıya yöneliyordu.

Amelia tereddüt bile etmeden ona doğru yüzdü. Yaklaşmakta olan sese doğru.

Başlangıçta James kıpırdamadı. Kıpırdamak istemiyordu. Bu evdeki şey her neyse yaklaşıyordu, yakındaydı ve her ne kadar onunla tanışmak konusunda hemfikir olsalar da o an geldiğinde yapmak üzere oldukları şey ona delice göründü. Kararsızlık yüzünden donakalmış halde kızın gitgide küçülmesini izledi. Korkusu katlandı. Ve o anda bile Amelia sese *doğru*, James'in korkusunun kaynağına doğru gidiyordu. Oysa James yalnız kalmak istemiyordu, suda asılı kalmak istemiyordu, saunada yapayalnız yüzmek istemiyordu. O da Amelia'nın peşine düştü; arkasındaki boşluğun, gittikçe genişleyen hiçliğin farkında olarak onu yakalamaya, ona yetişmeye çalıştı.

Az ileride Amelia merdivenlerde gözden kayboldu.

Ona kendimizi tanıtmalıyız.

Ve tam da dediğini yapıyordu.

James merdiven boyunca uzanan taştan koridora girdi ve arkasında gitgide büyüyen boşluğun baskısını hissetti. Bodrumun basamaklarını koşarak çıkan, ıslak ve yaşlı bir şeyin ayak bileğini yakalamasının yalnızca an meselesi olduğundan emin küçücük bir çocuk gibi kolları ve bacakları karıncalandı.

Geri dön, James, dedi ona. Sözcükleri en az suratı kadar şişkin olmalıydı. Biraz daha kal.

Öyle hissediyordu ki o şey ensesindeydi, arayı gitgide kapatıyordu, onu yakalayıp ne kadar debelenirse debelensin saunaya sürükleyecekti ama bu kez saunanın ka-

pısı kapanacaktı, kapı kilitlenecekti, James ise maskesinin içinde çığlık çığlığa, haşlanarak, yanarak, kavrularak can verecekti.

Gitgide büyüyen boşluk.

Merdiven boyunca yüzdü. Bu tıpkı yokuş yukarı koşmaya benziyordu. Kâbusların inatçılığına, yoruculuğuna ve sabırsızlığına sahipti. Amelia menzilinden, görüş alanından çıkmıştı. Ona seslendi ama dudaklarından dökülen sözcükler, tavandan gelen ayak sesleriyle ahenk içinde maskesine çarpıp patlayan işe yaramaz baloncuklardan ibaretti.

Tavan.

Tavan.

Gıcırıtların devam ettiği tavan. O gürültülü ayak seslerinin ardı arkasının kesilmediği tavan.

James basamakların tepesine varır varmaz kapıyı parçalarcasma açtı. Güm güm ayak sesleri devam ediyor ve külüstüre dönmüş bir kanonun gövdesinden yapılma çelik bir davula gerilen ölü derilerin ritmi kafasının içinde, iliklerinde yankılanıyordu.

Amelia'yı bulma ve onu o sesi çıkaran, üzerlerine gelen, kızın çaresizce karşılaşmayı istediği her neyse ondan kurtarma umuduyla karanlığa doğru uzandı.

Delirdik, diye düşündü James. Aştan delirdik.

Bu düşünce, etrafındaki telaşlı hareketliliğe rağmen açık ve netti. Panik içinde fenerini odada gezdirdi. Işığı iki de kısmen açık olan iki kapıya, iki çıkışa tuttu. Akıntıya kapılıp sürüklenmeyen sandalyelere ve minderlere tuttu. Sehpaye ve üzerindeki suda süzülmeyen kül tablasına tuttu. Akıl almaz durumdaki kitapların doğanın kanunlarına karşı geldiği raflara tuttu. Ahşap kirişlerin çürüyüp parçalarına ayrılmadığı tavana tuttu.

Amelia yoktu.

Burada değildi.

Ama davul misali gümbürdeyen ayak sesleri *hâlâ* devam ediyordu.

James kapılardan birine doğru y zdu.

Durdu. (Su hızlıca yanından akıp gitti.)

Döndü. (Su onunla birlikte döndü.)

Diğer kapıya doğru y zdu.

Durdu. (Su hızlıca yanından akıp gitti.)

Döndü. (Su onunla birlikte döndü.)

O Şey nereden geliyordu? Amelia neredeydi? Canavarla burun buruna gelmesine ne kadar kalmıştı?

Yoksa çoktan onunla karŐılaŐmıŐ mıydı?

James arkasında bir hareketlilik hissedince telaŐla kendi etrafında dönerek elindeki fenerle duvarda asılı portreyi, natürmort tabloyu aydınlattı. Karşısındaki surat irkilmesine neden oldu. Masanın kenarından aēız, perdeden sa lar, erikten gözler ve o gözlerdeki cansız bakış.

Tuval dalgalanınca tablodaki surat garip bir ifadeye büründü.

Mor gözler odaklanıyor gibiydi. Aēız ona doğru atıldı.

James el fenerini düŐürdü.

Yere doğru eēilip el fenerini batmadan yakalamaya çalıştı.

Fener battı.

Battı.

Dibe   kt .

Karardı.

Karanlık.

Karanlık.

Bir Şey ona dokundu.

Islak tuval mi? Çürümüş meyvenin küspesi mi?

James halı döşeli zemine ulaştığı anda, kendini odadaki her neyse ondan korumak için ellerini başının üstüne kaldırarak dertop oldu.

(Tablo dalgalanıyor, canlanıyor, arkamdaki duvarı terk ediyor.)

Amelia!

Evin bambaşka bir yerinde bile bile tehlikenin üstüne giden Amelia.

Amelia!

James'in güm güm kalp atışlarının sorumlusu her neyse onunla tanışmaya giden Amelia.

"Amelia! Yardım et!"

Artık sürükleniyordu; camı kırmaya yetecek kadar hızlı, kırıp içinden geçmeye ve döne döne göle fırlamaya yetecek kadar güçlü bir şekilde cumbalı pencereye doğru sürükleniyordu. Sıfır yer çekiminde fırl fırl dönerek hem evden hem de *(her şeyden)* Amelia'dan uzaklaşıyordu.

"Amelia!!"

Masa kenarı ağzın aralandığını gördü. Dünya karanlığa gömülmeden önce. Erik gözlerin, odadaki varlığını sezdiğini gördü. Dünya karanlığa gömülmeden önce.

Başaramayacağım, diye düşündü James. BU EVDEN CANLI ÇIKMAYI başaramayacağım.

Korkudan felç geçirmiş ve dertop olmuş halde oturma odasının tavanı civarında suda süzülürken hayatı boyunca hiç böylesine korkmadığını fark etti. Ve her ne kadar eğer günün birinde böylesine korkacak olursa gururunu asla ayaklar altına almayacağına dair kendine söz vermiş olsa da *bu* korkuyu hafife almıştı.

Ama yine de sıradaki şey, onu hâlihazırda korktuğundan daha fazla korkutabilecek tek şeydi.

Sualtındaki bir evin, gölün dibindeki bir evin içinde başına gelebilecek en korkutucu şey oldu.

Işıklar yandı.

El fenerinin ışığı değil.

Evin ışıkları.

Tavandaki ışıklar. Koridorlardaki ışıklar. Tüm pencerelerdeki ve duvarlardaki ışıklar.

Işıklar yandı.

Ve James gördü.

James ışıkla yıkanmış, savunmasız kalmış odayı gördü. Evin nefes alıp veren capcanlı rengini gördü.

Cumbalı pencerede kendi yansımasını gördü. Dertop olmuş, suda asılı kalmış, korku içindeki yansımasını.

Savunmasız.

Işıklar açıldı.

Sehpanın üzerindeki lamba yanıyordu.

Yanıyordu.

Yanan bir ampul.

Elektrik.

İşliyordu.

Su altında.

Elektrik vardı.

33

Amelia iki elini de bodrumun kapısına dayadı ve az önce kulağına çalınan güm güm ayak seslerini takip ederek sertçe itti. Artık duramayacak kadar heyecanlıydı. James hâlâ aşağıdaydı, bunu biliyordu ama geliyor olmalıydı. James'i arkada bırakmak istememişti ama onu buraya, oturma odasına yönlendiren ayak sesleriydi. Ayak sesleri onu *tam olarak* buraya, iki noktanın kesişeceği ve ayak seslerinin sahibiyle (nihayet) birbirlerine kavuşacakları oturma odasına getirmişti.

Ama oturma odasına ulaştığında ışığı yalnız olduğunu söyledi ona.

“Merhaba?”

Bu üç hece maskesinin içine çarpıp kâğıttan kale misali dümdüz oluverdi.

Derken oturma odasının dışından gelen gıcırtiları duydu ve yalnızca biraz geç kaldığını fark etti.

Buluşması gereken kişi Amelia'nın bir adım önündeydi.

Evin daha derinlerindiydi.

Amelia telaş içinde solundaki kapıya doğru yüzdü. James yakınlarda olmalıydı. Amelia'yı takip etmesi gerektiğini bilirdi. Oturma odasında kimsenin olmadığını görecekti ve Amelia'nın peşine düşecekti. Gerçi her iki şekilde de *James'in* hamlesi ne olursa olsun *Amelia* yola devam etmeli, ayak seslerinin sahibine yetişmeliydi.

Kapı menteşeleri üzerinde salınarak kapanırken Amelia kapıdan geçti. Ama yandaki odada az önce kim vardıysa artık bir sonraki odadaydı.

Ayak sesleri ona böyle söylüyordu.

Amelia sesleri takip etti.

El fenerinin ışığı titreşti ve Amelia fenerin sönmek üzere olduğunu anladı. Eğer sala çıkıp pilleri değiştirmezse fenerin söneceğini ve her yerin karanlığa gömüleceğini. Ama bir yanı, pilleri değiştirse bile yine de her yerin karanlığa gömüleceğine inanıyordu.

Kendininkilerden daha büyük ellerdesin, diye düşündü bunun, onun için tam olarak ne anlama geldiğini bilmeden (ya da umursamadan).

Güm güm ayak sesleri devam ediyor, gittikçe uzaklaşıyordu.

Odalardaki eşyalardan uzak durmaya çalışarak el fenerinden süzülen cansız ışığı oda oda takip etti. O ve diğeri arasındaki şey kasıtlı bir devinime, adeta dansa benziyordu. Işığı iyiden iyiye gücünü yitirdiğinden artık ne köşeleri ne de maskesinin iki metre ötesini görebiliyordu. Hatta ruh haline uygun bir şekilde ev de kararıyor, gitgide loşlaşıyordu.

Mutfağa girdi, mermer adalardan ilkinin üstünden geçti, mutfak kapısına doğru ilerledi ve dörde bölünmüş bir pencerenin yanından geçti. Tüm bunlar fenerin, zifiri karanlığı grileştirmekten öteye geçemeyen titrek ışığında kesik kesik sahneler halinde olup bitti.

Kısa süre sonra hangi odada olduğunu, hangi eşikten geçtiğini göremez hale geldi.

Ama yine de ayak seslerinin kaynağını takip ederek ilerlemeyi sürdürdü. Ta ki ilerideki merdivenin ilk basamağını görene dek.

Işık iyiden iyiye zayıflamıştı.

İlk basamağın tepesinde yüzerek diğerinin seslerine kulak kabarttı.

Nereye gitmişti?

Yukarı mı?

Merdivenlerden gelen bir gıcırta artık ona çok yakın olduğunun kanıtı gibiydi ama elindeki fenerin ışığında hiçbir şey görünmüyordu.

James'i beklemeliyim, diye düşündü. Daha fazla ışığın gelmesini beklemeliyim. Beklemeliyim.

Ama bekleyemezdi.

Basamakları yüzerek tırmandı ve ahşabın gıcırtısını, eski evin inlemelerini, etrafa sular sıçrata sıçrata basamakları tırmanan çıplak ama ıslak ayakların güm güm sesini takip ederek ikinci kata çıktı.

Merdiveni henüz yaralamıştı ki el feneri söndü.

Karanlık.

Ev zifiri karanlığa gömüldü.

Amelia ilk kez evin onlar gelmeden önceki halini, o ve James orada değilken geceye nasıl meydan okuduğunu görüyordu.

Ona yol gösteren gıcırtilardı. Merdivenin tepesine varıp koridora, ucunda tek bir kapının bulunduğu o uzun koridora girdiğini anladı ve tam o anda, ilerideki kapının açıldığını duydu.

Her an bir şeye çarpabileceği düşüncesiyle kollarını öne doğru uzatarak karanlığa, ikinci katın boğazının derinliklerine doğru yüzdü.

Amelia karanlığın içinde, ahşap bir askının kıvrımlı omzundan kayan kumaşın sesini duyabildiğini düşündü.

El fenerini bıraktı. Ne de olsa artık hiçbir işe yaramazdı.

Ve her ne kadar onu göremiyor olsa da battığını, bat-

tığını ve nihayet ikinci katın zemininde belli belirsiz bir çentik bırakarak yumuşacık bir fırça darbesi misali yere temas ettiğini hissetti.

Ve o anda ışıklar yandı.

Fenerinin cılız ışığı değil, hayır.

Evin ışıkları yandı.

Amelia yüzmeyi kesti (su hızlıca yanından akıp gitti), oysa asıl yapmak istediği bu değildi. Fakat koridorun duvarlarını tüm ayrıntılarıyla görmek, evin gerçek renklerini, çizgilerini ve ebadını fark etmek onu afallatmış, serseme çevirmişti.

Soluk soluğa, suyun içinde süzülürken omzunun üstünden basamakların en sonuncusuna baktı. Yolluğun kırmızı, parlak kırmızı, abartılı bir kan rengine olduğunu gördü. Alt kattan da ışık geliyordu. Işıkları yanan tek yerin ikinci kattaki koridor olmadığı aşikârdı.

Ev. *Bütün ev.*

Yüzü koridorun sonundaki kapıya dönük olacak şekilde döndü.

Kollarını ve bacaklarını suyun içinde hafifçe oynatarak dosdoğru ileriye baktı ve maskesinin izin verdiğince gülümsedi.

Işıkların neden yandığını biliyordu. Neden diye sormamıştı, o soruyu sormak için kendine izin vermemişti ama *anlıyordu*.

Bu bir ikramdı. Hoş bir karşılamaydı.

Merhabaydı.

Yüzdü.

Kapıya vardı. Kapının ayrıntılarını, kapıyı ondan önce açanların parmaklarının (*seninkilerin değil!*) bıraktığı sıvanmış lekeleri (*balmumu?*) gördü.

Giyinme odasına girdi ve daha o anda, kırmızı renkli

bir şey adeta üzerine çullandı. Amelia kırmızı kumaşın üstünden geçip gitmesi için başını öne eğerken kırmızı elbise, tiyatro sahnesini ortaya çıkarmak için aralanan bir perde misali gardırobun açık vaziyetteki kapılarının önünde kalan alanı gözler önüne serdi.

Bir kadın.

Hayır.

Bir şekil.

Çıplak.

Kaç yaşında?

Sırtı Amelia'ya dönük olduğundan yüzünü göremedi.

Hayır.

Yüzünü görebilirdi. En azından gardırobun kapısına asılı aynadaki yansımasını.

Yüzü yok.

Amelia görünmez dalgalar tarafından itilerek o şeye doğru sürüklendi.

Balmumu.

Bu, gözlerinin önünde dikilen şeyi tarif etmek için seçebileceği en aptalca, en ahmakça sözcüktü ama yine de gerçekten balmumundan yapılmış gibiydi.

Balmumunu eritip suya batırmışsınız gibi.

Yüzü yoktu. Saçı yoktu. Kemiyi yoktu. Yalnızca pembe renkli, şekilsiz bir yığından; kalın balmumu katmanlarından ibaretti.

Ama yine de hareket ediyordu; kolunu (*balmumundan yapılmış elsiz kolunu*) öyle bir açıyla kaldırıyordu ki Amelia onunla yüz yüze durduğunu, o ifadesiz yumruların ve kıvrımların o şeyin yüzü olduğunu anladı.

Amelia çığlık attı. Ona doğru sürüklenişine mani olmaya çalıştı.

Ama görünmez dalgalar onu iteklemekten vazgeçecek gibi değildi.

Kaç yaşında?

Sonsuza dek var olacakmış gibi.

Kaç yaşında?

Ezelden beri yokmuş gibi.

Şekilsiz şey, elsiz koluyla tuttuğu (*gerçekten de eli yoktu*) siyah elbiseyi Amelia'nın görebileceği kadar yukarı kaldırdı. Sanki Amelia içeri girmekle, giyinmekte olan birinin mahremiyetini ihlal etmiş gibi.

Seni göremez, diye düşündü Amelia aniden farkına vararak. Geri dön, Amelia! Burada olduğunu bilmiyor!

Amelia yemek odasını anımsadı. Gıcırtıyı, üst kattan gelen ve uzayıp giden (*bal mumu*) o ayak seslerini yeniden duydu.

Bizi duydu. Bizi göremez. Bizi DUYDU.

O şey, dalgalanan siyah kumaşı şekilsiz kollarından geçirdi. Amelia, o ve James alt katta bekâretlerini kaybederken onu yatakta, uyurken hayal etti. Evin bir yerlerinden gelen sevişme seslerini duyduktan sonra yatağından kalkışını getirdi gözünün önüne.

Kendimizi ona tanıtmalıyız.

Evet. Bu hâlâ geçerli. Yap şunu.

Çünkü bunu *yapmamak*, evden ayrılıp bir daha geri dönmemek anlamına geliyordu.

Amelia suda ona doğru süzüldü.

Evet, diye düşündü. Ona burada olduğunuzu söyle. Artık sizin de burada yaşadığınızı.

Amelia ona yeterince yaklaşıncaya şeyin omzuna dokundu.

"Ben Amelia," dedi. "Sen kim—"

Ve ışıklar söndü.

Her yerde.

Sersemletici karanlıkta Amelia gardıroba doğru uzandı ama bulduğu tek şey hiçlikti. Biraz daha aşağı inip pa-

letlerinden biriyle önünü süpürdü ama bulduğu tek şey hiçlikti.

Biraz daha aşağılara, derinlere doğru yuzdu ama bulduğu tek şey hiçlikti.

Ama yine de... epeyce altında bir ışık vardı. Küçük, tek bir ışık. Yükselen, gittikçe büyüyen, ona doğru gelen tek bir ışık. Nihayet o ışığın aradığı şeyin ta kendisi olduğunu anladı.

Merdivenler nerede? Zemin nerede?

Işık huzmesinin (*gitmişti, her şey yitip gitmişti*) hiçbir şeyi gözler önüne serdiği yoktu.

Ne duvar. Ne ahşap. Ne kilim, ne pencere ne de sandalyeler.

Artık yoktu.

James'in ışığı gittikçe büyüyüp parlaklaşırken Amelia evden bir iz görmek için etrafına bakındı. Burada yaşayan şeyden bir iz bulmak için.

Artık yoktu.

James ona ulaştığında Amelia feneri onun elinden alıp telaş içinde kendi etrafında dönerek evi, mekânlarını, yuvalarını (*Bulaşık Teli*, diye düşündü James) bulmaya çalıştı.

Işığı tekrar James'e tuttuğunda oğlan başını hayır anlamında sallıyordu.

Gitti, dedi James yalnızca dudaklarını oynatarak.

Gerçekten de öyleydi.

Gitmişti.

Zifiri karanlık bir gölün ortasında yüzen iki gençten ibaretlerdi artık.

Ev. Artık yoktu.

34

Balmumundandı, diye düşündü Amelia. Ona olmasını istediğimiz her şekli verebilirdik.

35

Amelia evdeydi. Kanepeye tünemişti. Düşünüyordu.

Evdeki son olayların ardından geçen günlerde çok düşünmüştü. Neler olduğunu, neden olduğunu bildiğine inanıyordu. Ama sorunun bir kısmı da buydu; neden diye sormaktan bıkip usanmıştı.

Kendinde harekete geçme gücü bulduğu bir sabah araştırma yapmaya girişti. Ev hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Ve tabii göl hakkında. Gölün dibindeki bir evin ardında bir iz bırakmış olması *gerektiğine* inanıyordu. Oysa hiçbir şey yoktu. Ne bir fotoğraf ne bir hikâye ne de bir dedikodu vardı. Ve ne zaman açmaza girse biraz rahatladı. Eğer onlardan başka kimsenin eve dair anlatacak hikâyesi yoksa... bu bir bakıma evin hâlâ Amelia ve James'e ait olduğu anlamına gelmez miydi? Ve eğer ondan kimseye bahsetmezlerse, bunu sonsuza dek sır olarak saklarsa ev yalnızca ama yalnızca onlara ait kalmaz mıydı?

Ama sorun buydu. Sorunlardan biri. Pek çok sorundan biri. Konuştuğu herkese ondan bahsetmek *istiyordu*. Annesiyle babasına anlatmak istiyordu. Bir oğlana yapışıp kaldığı için, gölün dibindeki bir eve bağlı salın tekine yapışıp kaldığı için bütün yaz ortalıkta görünmediğini söylemek istiyordu arkadaşlarına. Yapışıp kaldığı için. Takılıp kaldığı için. Kısılp kaldığı için. Çocukluk

arkadaşı Karrie nasıl olduğunu sormak için aradığında eliyle ağzını kapatmak zorunda kalmıştı. Karrie yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun farkındaydı. Amelia bunu Karrie'nin sorularından anlamıştı. Ama Karrie'nin sorunun ne olduğunu tahmin etmesi mümkün olmadığından Amelia'nın pek korktuğu yoktu. Uyuşturucu bağımlıları burunlarını çekip dururdu. Alkolikler kuru dudaklarını telefonun ahizesine yapıştırırlardı. Ama evin tekine tutulan birinin bağımlılığı neye benzerdi?

Eğer ne olduğunu bilmezlerse kimse onu Amelia'nın ellerinden alamazdı.

Amelia tüm bunların çok fazla düşünmekten kaynaklandığına inanıyordu. Çok çok fazla düşünmekten. Ama yine de başka ne yapabiliirdi ki? Ev yok olup gitmiş, onu ve James'i dünyadaki diğer göllerden daha büyülü olmayan bomboş bir gölde başıboş bir halde sürüklenmeye terk etmişti. Oysa bu gölün diğerlerinden farklı olduğu günler *olmuştu*; bu gölün dibinde bir ev vardı ve o evde...

O neydi?

Amelia gözlerini yumdu.

James.

James nasıldı?

Evdeki o olaydan sonraki birkaç gün içinde birkaç defa konuşmuşlardı ama bu hiç kolay olmamıştı. İkisi de serseme dönmüştü. Sözcüklerinin arasında epey uzun boşluklar vardı. Cümlelerinin sonunda uzun duraksamalar. Sanki bir şey onları yavaşlatıyormuş, dudaklarından dökülen her heceyi uzatıyormuş, sözcüklerinin anlamlarını yitirmesine neden oluyormuş gibi.

Sanki su altında konuşuyorlarmış gibi.

Amelia her yerde aynı boğuk uzamayı duyduğundan James'e bahsetmedi. Evindeki kapıların kapanmasının

normalden uzun sürdüğünden ya da bazılarının kendiliğinden salınarak kapandığından da.

Gözlerini açtı.

James.

James nasıldı?

İlk birkaç günden sonra konuşmayı kesmişlerdi çünkü her şey acayip bir hal almıştı. Başlarından geçen şeyin inanılmaz ve çılgınca olduğunu söyleyip şimdi ne yapacaklarını, şimdi ne yapacaklarını, şimdi ne yapacaklarını ve maceranın zirvesini gördükten sonraki sıkıcı hayatlarına nasıl katlanacaklarını daha kaç defa tartışabilirlerdi ki?

Daha kaç defa asıl mevzuya değinmeyip başlarından geçenin ürkütücülüğünden, tattıkları o akıllara ziyan *korkudan* bahsetmekten kaçınabilirlerdi?

Artık birlikte takılmıyorlardı. Canları istediğinde üçüncü göle gitmiyorlardı. Dalış derslerine katılmıyorlardı. Öpüşmüyorlardı. Suyun altındaki baştan sona dayalı döşeli bir evde ilklerini yaşamıyorlardı.

Aradan ne kadar zaman geçmişti?

On gün mü? İki hafta mı?

Amelia emin değildi.

Telefonunu kontrol etti ve kimsenin aramadığını gördü. Kimse mesaj da atmamıştı. Güzel. Hal böyle olunca çenesini kapalı tutmak zorunda kalmıyordu, sürüne sürüne boğazını tırmanan o sözcükleri yutmak zorunda kalmıyordu, evi tarif etmek ve az kalsın onu canlı canlı yutacak olan o mucizeyi anlatmak zorunda kalmıyordu.

Son derece tehlikeli ama büyülmüş bir yer bulduk. Aşık oluncak bir yer.

Bir anlığına, sanki yüzünde bir maske varmış ve gözünün önünden hava baloncukları geçiyormuş gibi bu-

lanıklaşan kanepenin diğer ucundaki kırlentlerin dalgalandığını sandı.

Ama onu kaybettik. Ve nercye gittiğini de bilmiyoruz.

Amelia başını iki yana sallayarak bu sözcükleri zihninden uzaklaştırdı. Televizyona döndü ve gördüğü her sahne karşısında midesi bulandı. James'le birlikte buldukları şeyle kıyaslandığında hepsi son derece yapay ve kuru geliyordu.

Ama sonra kaybolmuştu.

Televizyonu kapattı. Gözlerini yumdu.

James.

Acaba James şimdi nasıldı?

36

James yatak odasında uyuyamıyordu çünkü su baskının-
dan sonra iyice havalandırılması gerekiyordu. Aradan iki
hafta geçmişti ama hâlâ tuhaf kokuyordu. Göl gibi koku-
yordu.

Ama babasının işin peşini bırakacağı yoktu. Odayı
normale döndürmek konusunda gerçekten de kararlıydı.
Bu, onun başlıca projesi haline gelmişti. James bu duru-
ma aldırış etmiyordu. Babasını böylesine takıntılı halde
görmekten ötürü memnun olduğu bile söylenebilirdi.
Böylece kendi takıntıları konusunda daha iyi hissediyor-
du.

Oturma odasında uyumak o kadar da kötü değildi. Bir
kere televizyon vardı. Ama filmlerin hiçbirisi yeterince iyi
sayılmazdı. Hiçbiri gerçek hayatta yaşadığı o maceranın
yanından bile geçemezdi. Aksiyon onu eskisi kadar he-
yecanlandırmıyordu çünkü başka birileri gibi giyinip rol
kesen insanlardan ibaretti. Düzmeceydi. Oysa yatak oda-
sından gelen koku gerçektir. Rol yapmıyordu. Ve gerçek
şuydu ki *her şey* ona biraz nemli geliyordu. Düşünceleri.
Hareketleri. Kıpır kıpır dalgalanan her şey.

Hatta duş bile biraz göl gibi kokuyordu. Sanki boru-
larda balıklar yüzyor gibi.

James onun hakkında düşünmeden edemiyordu. Onun
hakkında düşünmeyi kesmek istemiyordu. Amelia'nın se-

sini, yüzünde beliren ifadeleri, üçüncü göldeki ve bilhas-
sa evin içindeki hallerini hatırlayıp duruyordu. Kız orada
mutluydu.

Her şeyi kaybetmiş olmaları kendisinin suçu muydu?

Öyle olduğuna inanıyordu. Sorun muhtemelen kara-
biberliği yerinden oynatmaya çalıştığına başlamıştı. Bi-
rilerini uyarmıştı. Yanlış düğmeye basmıştı. Yanlış kapıyı
çalmıştı. *Nasıl* diye sormuştu.

Arka bahçeye bakan verandada oturmuş, Amelia'yı
düşünürken zihninde dönüp duran düşünceler bunlar-
dı. Gölün kokusundan uzaklaşmaya ihtiyaç duymuştu.
Bunun nedeni kötü ya da kesif kokuyor olması değildi.
Aslına bakılırsa çok zayıf olması, çok uzaklardan gelme-
siydi. Öyle ki James aklım kaçırmamasına ramak kaldığını
hissediyordu.

Kano, çimenlerin üzerinde yan yatmış duruyordu.
Batmakta olan güneşin ışıkları kanoya öyle bir açıdan
vuruyordu ki James boyasının ne kadarının kazındığını
görebiliyordu. Neredeyse tepeden tırnağa gümüş rengine
bürünmüştü.

İlk randevularının aşırı heyecanını anımsadı. Ona çık-
ma teklif etmekten ne kadar korktuğunu. Amelia evet de-
diğinde nasıl da kendini bir rüyada sandığını.

Gülümsedi. Ama bu, hüzünlü bir tebessüm değildi;
güzel bir anıyla birlikte gelen gerçek bir gülümsemeydi.

Telefonunu cebinden çıkardı ve Amelia'yı aradı.

Acaba biz...

Telefon çaldı.

Şuna ne dersin...

Ve çaldı.

James aramanın sesli mesaja düşeceğine inanmayı red-
dediyordu. Düşemezdi. Şimdi olmazdı. Amelia telefona

yanıt vermek zorundaydı, konuşmak zorundaydılar çünkü kanoya bakınca James'in aklına iyi bir fikir gelmişti. Ve aklına gelen fikir yeterince iyi ve gerçekçi olduğundan Amelia ona yanıt vermeliydi, telefonunu açmalıydı, aklına iyi bir fikir gelmiş birilerinin evrenin bir köşesinden ona ulaşmaya çalıştığını sezmeliydi, telefonunu açmalı ve şöyle demeliydi...

"Alo?"

"Amelia?"

"Evet."

"Selam."

"Selam, James."

"Düşünüyordum da."

"Ben de."

"Öyle mi?"

"Durmadan. Sen ne düşünüyordun?"

"Çıksak iyi olur diye düşünüyordum."

Önce sessizlik oldu.

Sonra bozuldu.

"Çıkmak mı?"

"Evet. Akşam yemeği ve sinema. Gerçek bir ilk randevu."

Önce sessizlik oldu.

Sonra bozuldu.

"Tamam."

"Evet mi diyorsun?"

"Evet. Nasıl hayır diyebilirim ki?"

İkisi de on yedi yaşındaydı. İkisi de korkuyordu. İkisi de evet diyordu.

"Yarın? Akşama doğru? Kasaba merkezinde?"

"Tamam. Yarın. Ee... James?"

"Evet?"

“Seni seviyorum. İşleri berbat ettiğim için üzgünüm. Seni seviyorum.”

“Sen neyden bahsediyorsun? İşleri berbat eden *ben-dim!*”

“Hayır.”

“Hayır. *Evet.*”

“Vay canına,” dedi Amelia. “Görünüşe göre haftayı benzer şekilde geçirmişiz.”

“On iki gün.”

Amelia güldü. Güldüğünü duymak çok güzeldi.

“Yarın,” dedi kız. “Bir randevu.”

“Ben seni alırım.”

Telefonu kapattılar.

James telefonunu cebine sokuşturdu.

Ve ağlamaya başladı. Üzüntüden değil. Tam olarak mutluluktan da değil. Gözyaşları daha derin bir yerden geliyordu. Tamamen su altında kalmış bir yerden.

Ağladı. Gözyaşları ağır ağır akıyordu, daha önceleri döktüğü gözyaşlarından daha yoğundu. Su kadar yoğun-du.

Göl suyu kadar.

37

Simmer Sokağı'ndaki Çin restoranında yediler. Amelia yanlışlıkla kadınlar tuvaletine değil de erkekler tuvaletine girince gülmekten karınlarına ağrılar girdi.

“Kapıların üzerindeki tabelalar doğru değil!” dedi kız.

Bu inanılmazdı. Gülmek için bir nedendi. Gerçek bir gaftı. Gerçek bir randevuydu.

Diğer randevularına dair hikâyeler anlatıp durdular ve James, Amelia'ya evindeki göl kokusundan bahsetti. Amelia hâlâ su altındaymış gibi hissettiğini söyledi. Sanki karada nasıl yaşayacağını bilemezmiş gibi. Bu konuda epeyce konuştular. Denizcilerin ve tur gemilerinde çalışan insanların denizde aylar geçirdikten sonra nihayet evlerine döndüklerinde böyle hissedip hissetmediğini merak ettiler.

“Her şey biraz sallanıyor,” dedi James.

“Ben değiştim,” dedi Amelia.

Konuştukları konulardan bazıları ağırdı. Bazılarıysa değildi. Ama konuşmak iyi gelmişti. Hem de her hecesi. Her harfi. Günlerdir bahsetmek istedikleri şeyler hakkında konuşuyorlardı. *Günlerdir*. Ve bunu yapmak sandıkları kadar zor olmamıştı.

Amelia'nın falım okudukları sırada bir kez daha kahkahalara boğuldular: “Gizemli yerleri ziyaret edeceksin.”

“Bu biraz geç oldu,” dedi James.

Amelia omuz silkti.

“Ya da olmadı.”

James hesabı ödeyip restorandan çıkarken evdeki belli belirsiz su kokusunu duydu. Gömleğini çekiştirip burnuna götürdü.

Koku ondan geliyor olmalıydı. Ama yanılmıştı.

Sinemaya gittiler ama filmin yarısında çıktılar. Sinemadaki herkes katıla katıla gülüyor ve mükemmel zaman geçiriyordu ama James ve Amelia kendilerini filme veremiyorlardı. Amelia *şeffaf* kelimesini kullandı ve James bu kelimenin, hissettiği şeyi yeterince iyi açıkladığını düşündü. Yalnızca kendilerini filme veremiyor değillerdi; daha ziyade hikâyenin içini görebildiklerini ve filmin hiçbir büyülü yanı olmadığını hissediyorlardı.

Böylece yürümeyi seçtiler. Ve konuştular. Bu defa daha ağır konulara takıp kaldılar çünkü o konuda ne kadar şakalaşırlarsa şakalaşsınlar başlarından geçenler bir hayli ağırdı. Bir şey görmüşlerdi. Ve onu gördüklerinde birlikteydiler.

Akşamın çökmeye başladığı kasaba merkezinden uzaklaşıp daha iyi evlerin, ikisinin de yaşadıkları evlerden çok daha güzel evlerin bulunduğu sokaklara doğru yürüdüler. İnsanlar verandalarında oturuyorlardı. Bazıları bira içiyordu. Bazılarıysa sigaralarını tütürüyordu.

Amelia ve James yürüdüler.

Derinlere.

Konu nihayet o bodrum katına, imkânsız bir evin bodrumundaki o imkânsız havuza geldi. Köklere. Gizenin büyüdüğü ama ona ışık tutacak hiçbir ipucunun olmadığı yere.

James onu hissediyordu. Boşluğun büyüdüğünü. Yap-

maya çalıştıkları şeye rağmen aralarındaki mesafenin uzadığını.

“James,” dedi Amelia, bir kez daha sola dönüp henüz ayak basmadıkları loş sokaklara yönelirken.

“Ne oldu?” diye sordu James. Ama ne olduğunu biliyordu.

Amelia durdu ve yüzünü ona döndü. Kasvetli ışık yüz hatlarını aydınlatmaya yetmiyordu.

“Artık buna son vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Sanırım zirveyi çok erken gördük ve eğer buna şimdi dur demezsek hayatlarımızın geri kalanını, tanıştığımız sırada başımıza gelenler hakkında konuşup durarak geçireceğiz. Günün birinde tüm bunlar bir rüyadan, hatta kısmen bir kâbustan ibaret olacak ve sırf o olanlar yüzünden birbirimize bağlanmış olacağız. Uzun zaman önce başımızdan geçen gerçekdışı bir şey yüzünden.”

Boşluk büyüyordu.

“Ama ben buna neden son vermemiz gerektiğini anlamıyorum,” dedi James. Fakat anlıyordu. Amelia’nın neyi kastettiğini anlıyordu. Canı yanıyordu.

“İyi olacaksın,” dedi Amelia. “Ben de iyi olacağım.”

Yanlarından bir araba geçti. James’e, arabanın motoru fokurduyormuş gibi geldi. Suyla doluymuş gibi.

Gitgide zayıflayan ışıkta Amelia’nın yüzü çarpılmış ve kız plastik bir maske takıyormuş gibi geldi James’e.

“Tamam,” dedi James.

Amelia ona doğru uzanıp oğlanın ellerini sıktı.

James arkasını dönüp yürümeye başladı.

Amelia da diğer tarafa doğru yürüdü.

Yürürken az önce yaptığı şeyi düşündü. Doğru olan buydu, dedi kendi kendine. Böyle olmak zorundaydı. On iki gününü daha öylece oturup var olmayan bir ev hak-

kinda düşünüp taşınarak harcayamazdı. Hayatının geri kalanını, on yedi yaşındayken başından geçenler hakkında konuşup durarak israf edemezdi.

Öyle insanlar görmüştü. Annesiyle babasının arkadaşlarını. Kapana kısılmış. Takılıp kalmış. Suyun dibini boylamış.

Ağlaya ağlaya yürüyor olsa da yürürken omuzlarını hiç düşürmedi. Ne zaman omzunun üstünden baksa, ne zaman James'in onu bıraktığı yerde dikiliyor olup olmadığını ya da peşinden gelip gelmediğini görmek için arkasını dönse boşlukla karşılaştı. Karanlıkla. Güneşin ulaşamadığı göl sularına benzer bir siyahlıkla.

Siktir, diye düşündü Amelia. Böyle düşündü çünkü canı yanıyordu. Çünkü doğrusunu yapmıştı. Doğrusunu mu? Yapabileceği en doğru şey buydu, James de ona karşı koymamakla doğrusunu yapmıştı.

Biliyorlardı.

İkisi de biliyordu.

Doğrusu buydu.

Hava iyiden iyiye soğuyunca Amelia soğuğa direnmeye çalışarak kollarını kendine doladı. Soğuk ve karanlık bir yerde, sıcaklığını ve parlaklığını korumaya çalışıyordu.

Sağa döndü.

Sonra sola.

Burası daha aydınlıktı. Güneş, kasaba merkezindeki yüksek binaların ardında kalmıyordu. Omzunun üstünden arkasına baktı.

James?

Yoksa peşinden gelmesini mi istiyordu?

Bir kez daha önüne, sokaktaki evlere baktı.

Evlerden biri dikkatini çekti. İçeride tek bir ışık yanıyordu. Ama şekli... Boyutları...

Amelia kaldırımından ayrıldı, çimenleri aştı, eve yaklaştı. Sokak kapısının önünde cebinden telefonunu çıkardı. James'i aradı.

"Alo?"

"James. Chesterfield ve Darcy sokaklarının kesiştiği yere gel," diye fısıldadı heyecan içinde. Sanki aynı anda hem fısıldıyor hem de çığlık atıyor gibiydi. "Hemen gel."

"Amelia. Biz az önce—"

"Onu buldum."

Önce sessizlik oldu. Sonra bozuldu.

"Buldun mu?"

"Ön kapı... onu tamir etmişler... biri onu tamir etmiş... ve... ve... sokak kapısına üç basamakla çıkılıyor ama... ama eskiden buna benzediğini anlayabiliyorsun. Hemen gel, James. Acele et."

"Chesterfield ve Darcy sokaklarının kesiştiği yer."

"Evet. Aman Tanrım, James. Aman Tanrım. Pencere-ler. Çatı. Hemen gel."

Amelia telefonu kapattı. Geri geri yürüyerek ön kapıdan uzaklaştı ve onu tek parça halinde görebileceği kadar geriledi.

Ön bahçede dizlerinin üstüne çöküverdi.

Hissettiği şeyin mutlulukla alakası yoktu. Rahatlama da değildi.

Farklıydı.

Daha derindi.

"James!" diye haykırdı gülümseyerek. "Onu buldum!"

Uzaktan, betonarme kaldırımda yankılanan ayak seslerini duydu. Ayak sesleri onlarca su katmanının ve görünmez dalganın altında kalmışçasına boğuktu. Onu kendi gözleriyle görmeye gelen James'in güm güm ayak sesleri.

“Onu buldum!” diye bağırdı kız.

Büyüyen boşluğu o da hissediyordu. Ama kendisiyle James arasındakini değil. Daha ziyade, onların ötesindeki boşluğu. Sanki dünya ikisinden ibaretti de tüm diğer şeyler uzayarak ve geri çekilerek göremeyecekleri kadar uzak bir kıyı şeridine dönüşmüştü.

Amelia gözlerini yumdu.

Sonra gözlerini açtı.

Işıklar yanmıştı. Evin içindeki ışıklar. Işıklar yanmıştı.

James yaklaşıyordu. Amelia oğlanın ayakkabılarının kaldırımdaki sesini, aynı sonsuz su kütlesinin başka bir yerinden ona seslendiğini duyabiliyordu.

“Amelia!” diye bağırdı. Artık daha yakındaydı. “O nerede?”

“Şuradaki,” dedi kız. Oğlanın onu duyup duymadığından emin olamadığı için parmağıyla işaret etmişti. Gerçi bunun hiçbir önemi yoktu. Birkaç saniye sonra kendi gözleriyle görecekti. Güzel bir yeri bulmak için yön tarifine pek ihtiyaç duymazdınız. “Şuradaki,” dedi tekrar. “Işıkların yandığı yer...”